

တက္ကသိုလ်

တစ်မြင့်

ပိုင်ထိုက်သူ
ပိုင်စေသော်

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

ပိုင်ထိုက်သူပိုင်စေသော်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၇၀၅၁၇

မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၇၆၀၅၁၈

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၁၉) ချစ်မင်းလွှဲစာပေ

အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET

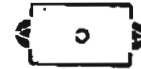
အမှတ်(၅၅) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

မိမိ
မောင်ကျော်လွင်
(စေတနာစာပေ)

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

ပိုင်ထိုက်သူပိုင်စေသော်

(၁၉၅၀-ခုနှစ်နောက်ပိုင်းအား အခြေခံပါသည်)

ယနေ့ခေတ်မဟုတ်ပါ။

လွန်ခဲ့သော နှောင်းတစ်ခေတ်က ဖြစ်ပါသည်။

ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် ကြံ့ရသည်။

ထိုနေ့က 'ခေတ်ဆန်း'သတင်းစာတိုက်မှ သတင်း
ထောက် အောင်မျိုးနိုင်သည် ကမန်းကတန်း ပျာယီးပျာယာနှင့်
အမှားအယွင်းတစ်ခုကို မပြုမိပါက ဤရှုပ်ထွေးပွေလီ ဇာတ်ရှုပ်ထဲသို့
ပါဝင်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါပေ။

အောင်မျိုးနိုင်သည် သတင်းထောက်တစ်ယောက်

ဝေတနာစာပေ

အဖို့ နေနေသည် အိမ်မှာနေရသည်ထက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ ကင်မရာတစ်လုံးဖြင့် လမ်းပေါ်မှာသာ အနေများသည်။

ကြိုရာထမ်းဆောင်တွင် ဝင်စားသည်။ ကြိုရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်သောက်သည်။

ထိုခေတ်က သတင်းစာများသည် သူထက်ငါ စောင်ရေအများအပြား ရောင်းကောင်းရန် သတင်းစာအပြိုင်အဆိုင်မို့ သတင်းစာဖတ်သူတွေ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုချင်သော သတင်းမျိုးကို သတင်းထောက်တွေ ရှာကြိုလိုက်လံရှာဖွေပြီး ထည့်လေ့ရှိသည်။

ဖိုနှင့်မ အညီအဟော့ကသတင်း: ...

လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုသတင်း: ...

မုဒိမ်းမှုသတင်း: ...

စသည်များကို ရှာဖွေထည့်တတ်သည်။

ထိုနေ့ကလည်း ဆူးလေဘုရားလမ်းကြီးအတိုင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလာစဉ်မှာပင် သတင်းထောက်အောင်မျိုးဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အစာဟောင်းတို့သည် ထကြွလာသည်။

အန္တရာယ်ကို လွယ်မထားနိုင်ပါတော့။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဆူးလေဘုရားလမ်း ပလံက်ဖောင်းပေါ်ရှိ မြေအောက်ရေအိမ်အနီးတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရပ်၊ ဒေါက်ထောက်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

ရေအိမ်လက်မှတ်ပေးရုံကလေးတွင် လက်မှတ်ယူကာ ရေအိမ်တက်ခပေးပြီး ရုံစောင့်ကြီးအား မိမိမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ခေတ္တကြည့်ပေးထားရန် မှာကြားပြီး ကမန်းကတန်း ပျာယီးပျာယာနှင့်ပင် ရေအိမ်ရှိရာ လှေကားဖြင့် အောက်ဆင်းခဲ့သည်။

ဤမှာပင် အောင်မျိုးနိုင်မှားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ရေအိမ်ဆင်းရာ ဟိုဘက်နှင့် ဒီဘက်တွင် လှေကားနှစ်ခု ရှိပါ၏။ လှေကားတစ်ခုထိပ်တွင် 'အမျိုးသား'ဟုလည်းကောင်း၊

အခြားလှေကားထိပ်တွင် 'အမျိုးသမီး'ဟုလည်းကောင်း ဆိုင်းဘုတ်ကိုယ်စီ တတ်ထားသည်။

ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် အောင်မျိုးနိုင်ဆင်းခဲ့သော လှေကားမှာ 'အမျိုးသမီး'ဘက်မှ လှေကားဖြစ်သွားပါ၏။

မှားသွားပြီးမှန်းတော့ သိလိုက်သည်။ သို့သော် ဗိုက်ထဲက သောင်းကျန်းလှပြီမို့ တံခါးပွင့်နေသော ရေအိမ်အဆင်သင့်တွေ့ရာထဲသို့ ဝင်လိုက်ပေတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ရေအိမ်များအပြင်တွင် မည်သည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တလေကိုမျှ မတွေ့ရသောကြောင့် တော်ပေသေးသည်။

ရေအိမ်ထဲသို့ ရောက်ပြီး တံခါးပိတ်ကိစ္စရှင်းနေစဉ် ရေအိမ်၏ ဒေါင့်တစ်နေရာ၌ စာရေးစက္ကူအပြာရောင်လေးတစ်ခု

လုံးချေထားရှိသော အလုံးအတွေးကို တွေ့ရသဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ်
ကောက်ယူ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

စက္ကူပိုင်းလေးမှာ ထက်ဝက်ဆုတ်ထားပြီး တစ်ပိုင်း
ကျန် စာရွက်လေးဖြစ်ပါ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးဦး ရေအိမ်ဝင်ရာတွင် စက္ကူ
အပေါ်ပိုင်းကို ထက်ဝက်ညီညာဆုတ်ဖြုတ်ကာ အသုံးပြုပြီး ကျန်ထက်
ဝက်ကို လုံးချေထားပစ်ခဲ့ဟန် တူပါ၏။

ထက်ဝက်ကျန် စက္ကူပိုင်းထဲမှ စာကို အောင်မျိုးနိုင်
ဖတ်ကြည့်သည်။

ပန်းဆိုးတန်း၊ ဆိပ်ကမ်းတံတားထိပ်မှာ တွေ့မယ်၊
စုံလိုင် (၂၀) နေ့လယ် (၂)နာရီမှာ အင်္ကျီအမည်း၊ ထဘီအမည်း၊ မိုးရွာ
ရင်ထီးအမည်းဆောင်း၊ ဦးခေါင်းမှာ နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ပန်းနဲ့ ဒီကလည်း
အိတ်အမည်း တစ်လုံးပြန်ပေးမယ်၊ ဒါပဲ ... ။

မောင်မဲ

အောင်မျိုးနိုင်သည် စက္ကူပြာပိုင်းလေးထဲမှ စာကို
ဖတ်ပြီး အတွေးတွေ တွေးကြည့်သည်။

သတင်းထောက်မို့ ဤသတင်းမျိုးတွင် စပ်စုတွေး

တွေးသည်မှာ မိမိအလုပ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဤစာပြာထက်ပိုင်းလေးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချိန်း
ဆိုသော စာဖြစ်မှန်းတော့ သေချာသည်။

မောင်မဲဟု အမည်ရှိသူတစ်ဦးက အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ကို ချိန်းသော စာပင် ဖြစ်သည်။

သို့တစေ စာမှာ အပေါ်ပိုင်းမရှိတော့သောကြောင့်
အမျိုးသမီး၏အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာတို့ကို အောင်မျိုးနိုင် မသိနိုင်
ပေ။

ဤစာထက်ပိုင်းလေးသည် တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။
သာမန် အချိန်းအချက်တစ်မျိုးထက် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေ
သည်။

ပထမစိတ်ဝင်စားသည်မှာ မောင်မဲဟု ချိန်းဆိုသူ
သည် အမည်နှင့်လိုက်အောင် အမေရောင်ကို အတော်နှစ်သက်ပုံရ
သည်။

ဒုတိယ စိတ်ဝင်စားဖွယ်မှာ မောင်မဲဆိုသူ၏ အမည်
သည် တကယ့်အမည်မှန်ပေပဲလား။ သို့မဟုတ် အမည်လိမ်၊ အမည်
ဝှက်ကို ခံယူထားခြင်းပေလား။

ယေဘုယျအားဖြင့် မည်သည့်အမျိုးသားမဆို 'မောင်
မဲ'ဆိုသည့် အမည်ကို အမည်မှန်အဖြစ် မှည့်ချင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ကြိုက်နှစ်သက်မည် မဟုတ်ပေ။

တတိယစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ချိန်းဆိုသော အမျိုးသမီးအား ဘာကြောင့်အကျီမည်း၊ ထဘီမည်း၊ ထီးအမည်းများ ဝတ်ဆင် ဆောင်းစေပြီး နှင်းဆီတစ်ပွင့် ပန်နိုင်ရေးလေသနည်း။

စတုတ္ထစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ချစ်သူချင်းချိန်းဆိုခြင်းတော့ မပြစ်နိုင်၊ မောင်မကို သူက အမျိုးသမီးအား အိတ်အမည်းပေးမည်ဟု ဆိုထားသဖြင့် ထိုအိတ်အမည်းပေးရန်အတွက် ချိန်းဆိုခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ မမြင်ဘူးသော အမျိုးသမီးမို့ သိသာစေရန် အကျီမည်း၊ ထဘီမည်း၊ ထီးအမည်း၊ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပန်ပါဟု အမှတ်သင်္ကေတထည့်ရေးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဤကိစ္စကို စပ်စုချင်လာမိသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးဆိုပါကလည်း မိမိခေတ်ဆန်းသတင်းစာတိုက်အတွက် သတင်းထောက်ပီပီ သတင်းထူးသတင်းဆန်းပေးချင်သည်။ ထည့်သွင်းဖော်ပြချင်သည်။

စက္ကူပြာအပိုင်းလေးကို ကျကျနနပြန်ခေါက်ကာ မိမိ အကျီအိတ်ထဲထည့်သိမ်းပြီး၊ မိမိတွင် အမြဲပါရှိသော TOILET PAPER စက္ကူနှင့်ပင် သန့်စင်လိုက်သည်။

ပြီး သူဖတ်ထားသော နေ့စွဲပါ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ယနေ့ ဇူလိုင်လ (၁၉)ရက် ...”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ယနေ့ ဇူလိုင်လ (၁၉)ရက် အာဇာနည်နေ့မို့ မိမိတစ်နေ့လုံး သတင်းလိုက်နေသည် မဟုတ်လား။

အောင်မျိုးနိုင် ရေအိမ်တံခါးကို ဖွင့်ကာ မထွက်မီ အပြင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်ရပါသေး၏။ အမျိုးသမီးရေအိမ်ခန်းသို့ မှားဝင်လာသူမို့ အထွက်တွင် အမျိုးသမီးတွေနှင့် တွေ့လျှင် ပြဿနာဖြစ်မည်။

အပြင်မှ အသံဗလ်ရော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တလေမျှရော မမြင်ရမကြားရမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ကာ လှေကားဆီသို့ သွက်သွက်လှမ်းကာ အပေါ်သို့ သုတ်သုတ်ပြန်တက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ရောက်လေမှ ဟီးချနိုင်ပေတော့သည်။

“ဟေး ... မောင်ရင် မှားတော့မှားသွားတယ် ... ဒါပေမဲ့ အမှားက အမှားကောင်းကွ ... ကိုယ်မမြင်ဖူးတာတွေ မြင်ဖူးသွားတာပေါ့ကွာ ... ဟား ... ဟား”

ရေအိမ်လက်မှတ်ရောင်းရုံလေးထဲမှ ... လက်မှတ်ရောင်းလူကြီးက အောင်မျိုးနိုင် တက်လာသည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်ကာ လှောင်လိုက်သေးသည်။

အောင်မျိုးနိုင်က ထိုလူကြီးအား ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ မိမိမော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် အတင်းခွ၊ အတင်းစက်နဲ့ပြီး

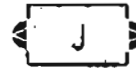
ဆူးလေဘုရားလမ်းကြီးအတိုင်း မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

တော်ပါသေး၏။

အောင်မျိုးနိုင်၏ 'ဗီဇကေတား' မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် တစ်ချက်ကန်နှိုးသည် ချက်ချင်းစက်နှိုးပေသည်။

ဆိုင်ကယ်သာ ချက်ချင်းစက်မနှိုးလျှင် ရေအိမ်လက်မှတ်ရောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မိမိကို အမျိုးသမီးရေအိမ်အတွင်း ဘယ်လိုအံ့တွေ့အကြံတွေ့ ဘယ်လိုမြင်ကွင်းတွေ့ မြင်ခဲ့လေသနည်း ဟုများ မေးမြန်းနေလေဦးမည်လား မပြောတတ်။

“အင်း ... တော်သေးတာပေါ့ ... ”

ညက ဂယောက်ဂယက် အိပ်မက်သည်။

ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ဂယောက်ဂယက်သာ ကြားဖူးသည်။ ယခုမိုးတွင်းကြီးမှာပင် အောင်မျိုးနိုင် ဂယောက်ဂယက်မက်သည်။

ဘာတွေ မက်မှန်းမသိ။

အိပ်မက်ထဲတွင် အောင်မျိုးနိုင်သည် သဘောကြီးတစ်စီး၏ ဦးပိုင်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်။

ထိုင်နေစဉ်မှာဝင် ထူထည်းသော နှင်းထူကြီးကျပြီး နောက် မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီး ကျလာပြန်သည်။ ကောင်းကင်တွင် လျှပ်တွေပြက်လိုက်သည်မှာ ဝင်းဝင်းလက်နေသည်။ လျှပ်ပြက်

လေတိုင်း မိုးကြိုးကလည်း ဒိန်းခဲနဲ့ ခိုင်းခဲနဲ့ ပစ်သည်။

သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရသည်ကို အောင်မျိုးနိုင် ထိတ်လန့်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လူတွေစုဝေးနေရာ သင်္ဘော၏ အလယ် ဝမ်းပိုင်းသို့ ထပြေးရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ပြေးရန်ထရပ်လိုက်သည်နှင့် မိမိရှေ့တွင် မီးခိုးလုံးကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ မီးခိုးလုံးကြီး အုပ်မိုးကာရံ တားဆီးထားသောကြောင့် ရှေ့သို့ ဘာမျှ မမြင်ရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

မီးခိုးလုံးကြီးကြားထဲမှာ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု ထွက်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးအဝတ်မည်းတွေ့ဝတ်ဆင်ထားသော အဘွားအိုကြီးတစ်ဦးပါပေ။ အရပ်ဆိုးလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ အသားရောင်မှာ ကျောက်မီးသွေးလို မည်းနက်နေသည်။ နဖူးမောက်ပြီး နှာယောင်ကောက်သည်။ မျက်လုံးမှာ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်မှာ ပါးစပ်ပြဲကြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏ သွားများမှာ နှုတ်နီရောင်ပေါက်ပြီး၊ ကျိုးတိုးကျွတ်ပေါက်နေသည်မှာ အရပ်ဆိုးလှသည်။ ဆံပင်မှာ ကျွဲတောက်တောက် ဖရိုဖရဲနှင့် ငယ်ထိပ်ဘက်တွင် သံပရာသီးလောက် ဆံမင်ကို ထုံးချီထားသည်။

ယင်းသံပရာသီးလောက် ဆံထုံးတွင် နှင်းဆီပန်းနီရဲ

ရဲတစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။

အဘွားအိုကြီးကို တွေ့မြင်ရပြီး အောင်မျိုးနိုင် ထပ်ဆင့်ထိတ်လန့်ရပြန်သည်။

အဘွားကြီးသည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက စုန်းမကြီးနှင့် တူပေသည်။

စုန်းမကြီးသည် လက်သီးချွန်တွေရှိသော လက်နှစ်ဖက်ရှေ့သို့တန်းဆန့်ကာ အောင်မျိုးနိုင်၏ လည်ပင်းကိုညှစ်ရန် တိုးလာပြီး လက်သည်းချွန်များဖြင့် လည်ပင်းကို ညှစ်တော့သည်။

“အား ... အား”

အောင်မျိုးနိုင်မှာ တအားအားအော်မိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် တအားအားအော်ရင်း တကယ်ပင်နှုတ်မှ တအားအားအသံနှင့်ပင် အောင်မျိုးနိုင် လန့်နိုးလာပေတော့သည်။

လန့်နိုးလာသည်နှင့် အပြင်ဘက်တွင် တကယ်ပင် မိုးတွေချွန်း၊ လျှပ်တွေပြက်နှင့် မိုးရွာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညက အိုက်စပ်စပ်ရှိသည့် မိမိအိပ်ရာဘေးရှိ သံတိုင်စိုက် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်အိပ်ရာ အိပ်ပျော်နေစဉ် မိမိကိုပြတင်းပေါက်မှာ လေရော၊ မိုးရော ပက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မိမိတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ စိုကာ အိပ်ရာမှာလည်း စိုနေသဖြင့် ယင်းအစိုအအေးဒဏ်ကြောင့် ထမင်းလုံး တစ္ဆေခြောက်

သလို အိပ်မက်ဆိုး မြင်မက်ခြင်းပါပေ။

သံတိုင်စိုက် ပြတင်းပေါက် သစ်သားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ စိုနေသော အဝတ်များကို ချွတ်ကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်ပစ်သည်။ စွပ်ကျယ်နှင့် ပုဆိုးပြန်ဝတ်သည်။

ပြန်လည်၍ အောင်မျိုးနိုင် မအိပ်ချင်တော့ပြီ။

ရေနံဆီ မီးဖိုကို မီးမွှေးကာ ရေနွေးအိုးတည်သည်။ ရေနွေးမဆူးသေးမီ ချိတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ရှာမိသည်။

“ဪ ... စက္ကူပြာလေးပါလား ... ”

ဆေးပေါ့လိပ်ရှာရင်း နေခင်းက အမျိုးသမီးရေအိမ်ထဲတွင် တွေ့ရှိ ယူလာသော စက္ကူပြာထဲမှ စာပါ အကြောင်းအရာကို ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း ပြန်လည်တွေးမိပြန်သည်။

ယခု မက်သောအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စက္ကူပြာတွင်ပါသော စာပါအကြောင်းတို့ကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်သည်။

တချို့က အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ ပုဗ္ဗရူပဗြေဒနိမိတ်ဟု ပြောကြသည်။ အချို့ကလည်း မအိပ်မီ စိတ်စွဲလမ်းရာကို အိပ်မက်ထဲတွင် ပြန်မက်တတ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြပြန်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိမက်သော အိပ်မက်သည် အိပ်မက်ဆိုး ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

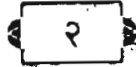
ပုဗ္ဗနိမိတ်ဟုဆိုလျှင် အဝတ်အမည်း နှင်းဆီပွင့်ပန်စုန်းမကြီးသည် မကောင်းသော ပုဗ္ဗနိမိတ် ဖြစ်နေသည်။

တချို့က ပြောသေးသည်။ အိပ်မက်ကို ပြောင်းပြန်အတိတ်ကောက်ရသည်တဲ့။

ပြောင်းပြန်ကောက်ရလျှင်တော့ အိပ်မက်ထဲမှ တွေ့မြင်ရသော အနိဋ္ဌာရုံသည် အပြင်တွင် မိမိအတွက် ဣဋ္ဌာရုံဖြစ်နိုင်ပေမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးလင်းသွားပြီး မွန်းလွဲ (၂)ချက်တီးလျှင် ဇူလိုင်(၂၀)ရက်နေ့မှ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းတွင် အကောင်းလား၊ အဆိုးလား မြင်တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။

ရုလိုင် (၂၀)ရက်နေ့ မွန်းလွဲ (၁)နာရီ (၄၅)မိနစ်
တွင် ပန်းဆိုးတန်း၊ ဆိပ်ကမ်းသို့ သူမော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် အောင်
မျိုးနိုင်ရောက်လာသည်။

မိမိကို သတင်းထောက်မှန်း မသိစေလိုသဖြင့် ကင်
မရာကို သတင်းစာတိုက်မှာပင် ထားခဲ့သည်။

ကြက်ဥနှစ်ရောင်စဉ်ရှုပ်လက်တို့ကို ဝတ်ထားတာ
ကြောင့် အောင်မျိုးနိုင်၏ ဖုထစ်နေသော မာဆယ်ကြက်သားတွေ
တင်းမို့နေသည်ကို ပုံရိပ်ပေါ်လွင်နေသည်။

တက်ထရက်(စ်)ဘောင်းဘီရှည် ချောကလက်
ရောင်ဝတ်ထားပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ် လက်ကိုင်ကို ခါးကိုင်ကာ

ကိုယ်ထားသောကြောင့် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ရှုပ်ဟပ်ခါ ဘယ်လီအတွဲ
လေးတွေ စိစိနီနီရှိနေသည်ကိုလည်း ပုံရိပ်ပေါ်နေပါ၏။

မြို့၍ ပြောရလျှင် ...

အောင်မျိုးနိုင်သည် ထောင်မောင်းပြီး ဓနွာကိုယ်
မာဆယ်ကြက်သားတွေနှင့် ခြေတံလက်တံအကျ အချိုးကျက သိပ်
ယောက်ျားပီသပြီး သိပ်ကြည့်ကောင်းသူ ဖြစ်ပေသည်။ ဥပမိရပ်
မျက်နှာကလည်း နုပျိုလန်းဆန်းစိုပြည်ပြီး လူချောတစ်ယောက်ဟု
မြင်ရုံနှင့် သတ်မှတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ညက လေရော၊ မိုးရော တအားရွာထားသော
ကြောင့် ယနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် နေသာမိုးသာဖြင့် ရာသီဥတုမှာ
တောက်ပနေပါ၏။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဗာဒ်ပင်တစ်ပင်၏အရိပ်အောက်
တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်နားလိုက်သည်။

ပြီး မြစ်ပြင်ရှိ လှေသမ္ဗန် သင်္ဘောကိုကြည့်သလိုလို
နှင့် စက္ကူပြာထဲမှ မောင်မဲဆိုသူကို မသိမသာရှာဖွေဝေဖန်ကြည့်
သည်။

သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ မျက်လုံးအစုံသည် လင်း
ယုန်ငှက်ကဲ့သို့ စူးစူးရှရှမြင်နိုင်စွမ်း ရှိပါ၏။ လှုပ်ရှားရာတွင် ကျားတစ်
ကောင်၏ သွက်လက်မူမျိုး ရှိပါ၏။

သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ ဦးနှောက်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း တစ်နုပွတ္တိဉာဏ်မျိုးလည်း ရှိပါ၏။

သို့သော် ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းသည် လူတွေရော ယာဉ်မျိုးစုံတို့ရော ရွပ်ယုက်ခတ်နေသည်။ ထိုရွပ်ယုက်ခတ်တွေထဲတွင် 'မောင်မဲ'ကို ရှာဖွေရသည်မှာ ကောက်ရိုးပုံထဲမှ အပ်ကို ရှာရသလို ဖြစ်နေသည်။

အောင်မျိုးနိုင်၏ လင်းယုန်မျက်စိဖြင့် ဝေဝိကရှာဖွေရာ မောင်မဲဖြစ်နိုင်လောက်သော လူတစ်ယောက်ကို မသင်္ကာဖွယ်တွေ့ရှိတော့သည်။

ဟုတ်လေသလား ... မဟုတ်လေသလားတော့မသိ၊ ထိုလူကတော့ သာမန်နှင့်မတူသော ထူးခြားမှု ရှိနေပေသည်။

ထိုလူသည် မွန်းလွဲ (၂)နာရီထိုးရန် (၈)မိနစ်သာ လိုလောက်မှ ရောက်လာသည်။

သူ၏လက်တွင် ခရီးသွားဆွဲအိတ်ဆွဲသေတ္တာတစ်ခုမျှ မပါပေ။ အိပ်ရာလိပ်လည်း မပါရှိ။ ရာသီဥတု သာယာနေစေကာမူ မိုးကာအင်္ကျီနူးဆစ်ဖုံး ဝတ်ထားသည်။ မိုးကာအင်္ကျီအမည်းရောင်ဖြစ်သည်။ မိုးကာအင်္ကျီ ကျယ်သီးတွေအားလုံး တပ်ထားသည်။

ဦးခေါင်းတွင် အနားပြားကြီးသော အဝတ်ဦးထုပ်အမည်းကြီး ဆောင်းကာ နဖူးအုပ်အထိ ဆောင်းထားသည်။ မည်း

နက်ပြီး မျက်လုံးကို မမြင်စေနိုင်သော နေကာမျက်မှန်တတ်ထားသည်။

ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းရောက်သည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းဆင်းတံတားတွင် သွားရပ်ကာ တံတားဘေးကာ လက်တန်းကိုကိုင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။ မကြာခဏ မော်တော်ကားများဝင်လာသောလမ်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုသူသည် မောင်မဲမဟုတ်သည့်တိုင်အောင် ... သာမန်ထက်ပို၍ ထူးခြားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မဲ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

မာစီးဒီးကားအနက်တစ်စီးသည် ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းထဲသို့ ညင်သာစွာ ဘီးလိမ့်ဝင်လာသည်။ ထိုမာစီးဒီးကားဝင်လာသည်ကို ထိုလူက လှမ်းကြည့်သဖြင့် အောင်မျိုးနိုင်ကလည်း အလားတူ လှမ်းကြည့်သည်။

အား ... ယို ... ယို ...

ဆင်ဆိုသည်မှာ နှာမောင်းကြီးနဲ့ပါလားဟု မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားတွေ ရွတ်ဆိုသလို အောင်မျိုးနိုင် တအံ့တဩ ရွတ်ဆိုလိုက်သလို အား ... ယို ... ယိုဟု အားမေ့ဒိုတ်သံ ပြုမိပါ၏။

အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ မက်သည်ကို မြောင်းပြန်

ကောက်ယူရမည်ဆိုခြင်းသည် မှန်ကန်နေလေသလား။

အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော စုန်းမကြီးသည် အဝတ်မည်း၊ နှင်းဆီပန်းနီနှင့် အရုပ်ဆိုးလှသည်။

ယခု မြင်လိုက်ရသည်ကတော့ ဒေဝစန္ဒရာ နတ်မိမယ် လေးတစ်ပါးလေလားဟု မှန်ယူရလောက်အောင် ချောလှပါပေ၏။ လှလှပါပေ၏။

အလွန်ဆုံး အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးအံ့သော အမျိုးသမီးချောလှလေး မာစီးဒီးကားရပ်ပြီး တံခါးဖွင့်ဆင်းလာ သည်။

အင်္ကျီ ဇာပေါက်အမည်း၊ ဂိုးသားထဘီအမည်းနှင့် မည်းနက်အုံကောင်းသော ဦးခေါင်းဆံပင်တွင် နှင်းဆီပွင့်နီနီတစ်ပွင့် ပန်ဆင်ထားပေသည်။

• အမျိုးသမီး အချောအလှဝတ်ဆင်ထားသော ... အရောင်နှင့် သူမ၏ အသားရောင်သည် တကယ့်ဆန်ကျင်ဘက် ဖြစ် နေသည်။ သူမအသားအရေမှာ ဖြူဆွတ်ဝင်းမွတ်နေပါလေ၏။

ဥပမာပေးရလျှင် ချောမွတ်ဝင်းမွတ်နေသော ဆင် စွယ်ကို ပွတ်တိုက်ပြီး မဟူရာ အမည်းအနက် ကွတ်ထားသည်နှင့် တူသေးတော့ဟု ဆိုရခြင်းမည်။

ချောမှချော ...

လှမှလှ ...

မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် မိုးလင်း မျိုးချုပ် သွားနေသည်မို့ အမျိုးသမီးပေါင်းစုံ၏ အချောအလှပုံစံအမျိုးမျိုးကို အောင်မျိုးနိုင် တွေ့မြင်ဖူးသည်မှာ ဖန်တစ်ရာတောနေပြီ။ မိန်းမချော မိန်းမလှဆိုသည်မှာ တွေ့မြင်နေကျမို့ ဘာမှမဆန်းတော့ဟုလည်း အောင်မျိုးနိုင် မှတ်ယူထားသည်။

သို့သော် ယခု မာစီးဒီးကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော အမျိုးသမီးကတော့ အောင်မျိုးနိုင်မျက်စိထဲတွင် ရင်သတ်ရှုမော ဖြစ်ရပါ၏။

ချောလွန်းလှလွန်းသော်လည်း မကလပ်။

အမျိုးသမီး၏ အမူအရာသည် တည်ငြိမ်လှသည်။ ဆင်ယင်ထုံးဖြူမှုနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများ ဣန္ဒြေရလှသည်။ ဆံတို ကုတ်ဝဲမဟုတ်၊ နဖူးထက်မှ ဆံပင်အားလုံးကို နောက်လှန်အပိတား ပြီး၊ ကျောဘက်ဖားလျားချထားသည်။ ခါးအထိရောက်နေသည်။

အင်္ကျီမှာဘလောက်(စ်)မဟုတ်၊ ရင်စေ့အင်္ကျီလည်း မဟုတ်၊ ရင်ဖုံးလက်ရှည် ဇာပေါက်အမည်းအင်္ကျီဖြစ်သည်။ ဂိုးသား ထဘီမည်းကို သေးကျန်သောခါးတွင် ရှုပ်ဟပ်နေပြီး ထဘီနားသည် ခြေမျက်စိအထိ ကျရောက်စေသည်။ ခြေဖမ့် ဝင်းပပနှင့် အမည်း ရောင်ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုသာ မြင်ရသည်။

သူမ၏ မျက်နှာတွင် သင့်ရဲ့မျှ မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းထားသည်။ မျက်ဝန်းမျက်ဖန် မျက်ခုံးမျက်တောင် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းအားလုံး သူနေရာနှင့်သူ ကြည့်ရှုချောမောလှသည်။

အမျိုးသမီးချောသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော်လည်း ဘယ်ကိုမျှ ဆက်မသွားဘဲ ကားဘော်ဒါကို ကျောမှီပြီး ရပ်နေသည်။

အောင်မျိုးနိုင် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

မွန်းလွဲ (၂) နာရီထိုးရန် (၂) မိနစ်သာလိုတော့သည်။

ဆက်ပြီး အောင်မျိုးနိုင် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်နေရင်း (၂) နာရီတိတိ ရှိသွားသည်နှင့် တံတားပေါ်မှ မိုးကာအင်္ကျီ မျက်မှန်နက်တပ်ထားသော သူသည် မာစီဒီးကားရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားတော့သည်။ လျှောက်ရင်း သူမိုးကာ အင်္ကျီအမည်းမှ ကျယ်သီးတွေ ဖြုတ်ကာ ယူဆောင်လာသော အိတ်အမည်းတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်၊ ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ် အရွယ်သာရှိပြီး ပါးလှစ်သော အိတ်မည်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုပါးလှစ်အိတ်ပါးအမည်းကို မာစီဒီးကားအနက်သို့အရောက်တွင် ကားတံခါးမှ ကားအတွင်းကူရှင်ပေါ်သို့ ပစ်သွင်း

လိုက်သည်။ ပြီး အမျိုးသမီးရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားစဉ် အမျိုးသမီးက ထိုသူအား အတန်ငယ် မောင်းနေသော ဇစ်ဆွဲ အိတ်တစ်လုံးပြန်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။

ယင်းသို့ မိုးကာမည်းလူနှင့် အမျိုးသမီးချော ပစ္စည်းဖလှယ်နေစဉ်မှာပင် ဖီးယက်အမျိုးအစား အနီရောင် ဆလွန်ကားတစ်စီးသည် ဂူးခနဲ ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်ထားရာမှ မောင်းထွက်သွားသည်ကိုလည်း အောင်မျိုးနိုင် သတိထားမြင်တွေ့လိုက်သည်။

အမျိုးသမီး ချောသည် သူမ၏ မာစီဒီးကားလာရာသို့ ချိန်ထားသည်။

မှန်ထိုးသုံးယောက်ကလည်း မာစီဒီးကားကိုပင် မှန်ရောင်ပေးကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ရှင်သမားတွေ အောက်ဒိုးလမ်းပေါ်တွင် ရိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘေးမှ ရူတွေဝိုင်းကြည့်ကြသည်သာ ...

ထိုစဉ်မှာပင် မာစီဒီးကားကွေ့ဝင်သည် မောင်းနှင်လာသည်နှင့် လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော နီညိုရောင်ဖီးယက်ကားတစ်စီးက စက်နှိုးမောင်းကာ မာစီဒီးကားရှေ့တွင် ကန့်လန့်ခံ လမ်းပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

မာစီးဒီးကားမှာ ရှေ့မှ ကန့်လန့်ကြီး ခံနေပြီမို့ ရပ်လိုက်ရတော့သည်။

ကြည့်နေသော ဗရိသတ်တွေထဲမှာ ဟာခနဲ အသံထွက်သွားတော့သည်။ ကားချင်းတိုက်တော့မည့် အခြေအနေကြောင့် သဘာဝကျသည်ဟုလည်း ပြောသံတွေထွက်လာသည်။

ကန့်လန့်ဖြတ် မီးသတ်ကားပေါ်မှ ကျကျနန ဝတ်စားပြီး မျက်နှာတွင် စိတ်ကပ်လိမ်းထားသော ကြည့်ဖျော်စွာဖျော်အမျိုးသားနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

မှန်သမားများက ထိုလူနှစ်ယောက်ဆီသို့ မှန်ရောင်ပေးကြသည်။ ကင်မရာမင်းကလည်း ကင်မရာကို ထိုလူနှစ်ယောက်ဆီ တည့်ချိန်ရိုက်သည်။

မာစီးဒီးထဲမှ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ထားသော မိန်းမချောလေးသည် ကားကူရှင်ပေါ်တွင် မိုးကာအင်္ကျီမည်းနှင့် ပစ်တင်ထားခဲ့သော အိတ်မည်းကို ကောက်ယူကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ဖီးယက်ကားမှ အမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့် ရင်မဆိုင်မီ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ပြေးတော့သည်။

အမျိုးသားနှစ်ယောက်က ထွက်ပြေးသော အမျိုးသမီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်တော့သည်။ ယောက်ျားခြေနှင့် မိန်းမခြေမို့ ဆက်ပြေးရင်း မကြာခင် ဖမ်းမိပေတော့မည်။

လှပသော မိန်းမချောလေး အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးသည်ကို ဝိုင်းကြည့်ပရိသတ်တွေက သဘာဝကျလှသည်ဟု ချီးကျူးကြသည်။

ပထမတော့ သတင်းထောက်အောင်မျိုးနိုင်ပင်လျှင် တကယ်ရုပ်ရှင်ရိုက်နေခြင်းပေးလားဟု ထင်ယောက်ထင်မှားဖြစ်သွားသေးသည်။

သို့သော် ဖီးယက်ကားနီညိုရောင်ကို တွေ့သည်နှင့် အဖြစ်မှန်ကို တွေးမိသည်။

ဤဖီးယက်ကားနီညိုရောင်သည် ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှ ရိပ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားသောကား ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုစဉ်က ဘာကင်မရာမျှ မရှိ၊ ဘာမှန်သမားမှ မရှိ၊ ဘာရုပ်ရှင်မှ မရိုက်ဘဲလျက် ဤနေရာကျမှ ဖီးယက်ကား ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်းမှာ ရိုးရိုးသားသား ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို 'ဂ' ကွေ့ ကွေးကာ အမျိုးသမီးနောက်သို့ ကြားဝင်လိုက်သည်။

“တက် ... တက် ... နောက်ကတက် ... နို့မို့ရင် ပြေးလွတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ...”

အမျိုးသမီးသည် တုန်ဆိုင်းခြင်းမရှိ။ ဆိုင်ကယ်နောက်သို့ တင်ပလွှပ်စီထိုင်ကာ အောင်မျိုးနိုင်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို

ကိုင်းထားပြီး အိတ်အမည်းကို နှစ်ယောက်ကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးအဖို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိစေကာမူ လတ်တလောအခြေအနေအရ လွတ်မြောက်ရေးသာ အဓိကဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

အမျိုးသမီးချော ထိုင်မိပြီးဆိုသည်နှင့် အောင်မျိုးနိုင်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ဂျက်လေယာဉ်နှင့်အပြိုင် ဖြစ်သွားစေတော့သည်။

နောက်မှလူတွေ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်သို့ မလိုက်နိုင်တော့ပြီ။ သူတို့ဖီးယက်ကားဆီ ပြန်သွားချိန်၊ ကားပေါ်တက် စက်နှိုးချိန်ဆိုလျှင် အောင်မျိုးနိုင်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ ဖင်ဖျားကိုပင် မမြင်နိုင်တော့ပြီ။

“ကဲ ... ပြော ... ဘယ်ကိုမောင်းပို့ပေးရမှာလဲ ... ”

“သွားချင်တာကတော့ ... အင်းလျားလမ်းက အိမ်ကိုပဲပေါ့ အစ်ကို ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက် အခုပြန်သွားရင် သူတို့နဲ့ ပက်ပင်းပြန်တိုးမှာ ... အခုလည်း သူတို့နောက်က လိုက်လာကြမယ်ထင်တယ် ... ”

“မပူနဲ့ ... မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆိုတာ အမြန်ယာဉ်တွေထဲမှာ မှင်စာလို သတ္တဝါလေး ... တစ္ဆေကြီးတွေ သဘက်ကြီး

တွေကြားမှာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လို့ လွယ်တတ်ပါတယ်” “ဒါဆိုလည်း ခဏလောက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပေးပါလား အစ်ကို ... ”

“နောက်မှာ ... သူတို့ ဖီးယက်ကားလိုက်လာတာ လှမ်းမြင်ရသလား ... ”

“လုံးဝ မမြင်ရဘူးအစ်ကို ... ”

“ဒါဆို ... တစ်နေရာရာမှာ ခဏရှောင်နေလိုက်ရုံပေါ့ ... သူတို့ မျက်ခြေပြတ်သွားပြီပဲ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် သူ၏မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းအရောက်တွင် ဘုရားဝင်ပေါက်ကြီးမှ ပရဂုဏ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ပရဂုဏ်၏အဝန်းအဝိုက်တွေကို ကွေ့ပက်ကာ အဆောင်တွေကို ဖြတ်ရင်း ‘အဟုဂေါသာန’အဆောင်ရှေ့ရှိ မြက်ခင်းပြင် သစ်ပင်ကြီးရိပ်အောက် တစ်ခုတွင် ရပ်လိုက်တော့သည်။

ဆိုင်ကယ်စက်သေ့ပိတ် ဒေါက်ထောက် တစ်ခြမ်း စောင်းရပ်ထားပြီး မျက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် ဧပြီပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို မော့ လေကိုတအားရှူပြီး ဝှူးခနဲ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲဟင် ... ”

“နာမည်က အောင်မျိုးနိုင် ... အလုပ်က သတင်းထောက်၊ နေတာက ပုဇွန်တောင်၊ ရေကျော်လမ်း၊ အိမ်မှတ်(--)ပ”

အောင်မျိုးနိုင်က သူ၏အမည် နေရပ်လိပ်စာကို ကျောင်းသားလေး စာအံသလို ပြောပြီးနောက် စီးကရက်ဘူး ထုတ်ယူကာ တစ်လိပ်မီးညှို့ ဂျူဖွာနေပေသည်။

“အမိ ... စီးကရက်သောက်မလား ...”

“ရွှေစင် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို ...”

“ကောင်းတယ် ... အမျိုးသမီးချောလေးတွေ စီးကရက်သောက်ရင် သူတို့ရဲ့အလှတစ်ခုခု ပျက်သွားသလိုပဲ ... ဒါထက် အမိနာမည်က ရွှေစင်တဲ့လား ...”

“နာမည်အပြည့်အစုံကားတာ့ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းပါ အစ်ကို ... ဒါပေမဲ့ ... ရင်းနှီးသူတွေအားလုံးက ရွှေစင်လို့ပဲ အတိုကောက်ခေါ်တတ်ကြပါတယ် ... ရွှေစင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားပြောရာမှာ ရွှေစင်လို့ပဲ ပြောတဲ့အကျင့်ပါနေပါတယ် အစ်ကို ...”

ယခုမှပင် အမျိုးသမီးချောကို အောင်မျိုးနိုင် သေချာအနီးကပ်ကြည့်မိပေတော့သည်။

မမျှာမော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှထိုင်ရင်း လေတိုးမှုကြောင့်ရော ဆိုင်ကယ်၏ အနံ့အပေါက်ကြောင့်ရော ဦးခေါင်း

တွင် ပန်ထားသော နှင်းဆီပန်းမရှိပါလေတော့။ လမ်းတွင် ပြုတ်ကျခဲ့ပုံရသည်။ သူမ၏ နဖူးပြင်ထက်ဝယ် ဖွာနေသော ဆံကေသာမှ ဆံညွန့်လေးတွေ ဝဲကျဖုံးအုပ်နေသည်။ သနပ်ခါးလိမ်းခဲ့ဟန်တူသော မျက်နှာလှလှလေးတွင် ပရမ်းပတာ ပြေးရလွှားရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရမို့ သနပ်ခါးတွေ ကွက်တိကွက်ကြား သနပ်ခါးကွက်တို့သာ မျက်နှာတွင် ကျန်တော့သည်။

“ထိုင်ပါဦးလား၊ မရွှေစင် ...”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ရင်းနှီးသူများက ခေါ်သည်ဆိုသည့်အတိုင်း မရွှေစင်ဟုပင် ခေါ်လိုက်သည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက မျက်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းလေးမှာပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဟာ ... လူကောင်းတစ်ယောက်ပါနော် ...”

အောင်မျိုးနိုင် ရယ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ရယ်ပါလိမ့်ဟု ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက အောင်မျိုးနိုင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြောကြစတမ်းဆိုရင်တော့ ... ကျွန်တော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါခင်ဗျားပေါ့၊ မရွှေစင် ... လူတစ်ယောက်ကို လူဆိုးရယ် လူကောင်းရယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာက ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်မှတ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘေးလူဝန်းကျင်အားလုံးကသာ သတ်မှတ်တာပဲ မရွှေစင်”

အောင်မျိုးနိုင်၏စကားကို ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက ပြီးပြီး ထောက်ခံပါ၏။

ပြီးလေမှ မရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ပို၍ပင် လှသွားသေးသည်ဟု အောင်မျိုးနိုင် ထပ်ဆင့်မှတ်ချက်ချရပြန်သည်။

ဒါနဲ့ပင်လျှင် ဤအမျိုးသမီးချောလေး မရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ယခုလို ဒုစရိုက်ဆန်သော အလုပ်ကို လုပ်ရပေသနည်း။

“ရွှေစင်မေးတာက အကြောင်းရှိလို့ပါ ...”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပါလိမ့် ...”

“ရွှေစင် ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းက မောင်းထွက်လာကတည်းက ကားဘက်မှန်ကိုကြည့်မောင်းခဲ့တယ် ... အစ်ကိုဟာ ... ရွှေစင်နောက်ကို ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းက ထွက်လာကတည်းက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ တစိုက်မတ်မတ်ပါလာတယ်လေ ... ဒါကြောင့် အစ်ကိုဟာ ... လူကောင်းတစ်ယောက်ပါနော်လို့ ရွှေစင်မေးတာပါ ...”

“မရွှေစင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ သိပ်များနေတယ် မဟုတ်လား ... အင်္ကျီအနက် ... ထဘီအနက်ဝတ်ပြီး ... နှင်းဆီပန်းနီနီတစ်ပွင့်ပန်ပြီးလာမှ အိတ်မည်းတစ်လုံး ပေးမယ်ဆိုတာတွေလေ ...”

“အယ် ... အဲဒါတွေတောင် အစ်ကိုက သိနေတယ်လား”

အောင်မျိုးနိုင်က ဘာမျှဖြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စက္ကူပြာဖြတ်ပိုင်းလေးကို ထုတ်ယူကာ မရွှေစင်ဝင်းဝင်းအားပေးလိုက်သည်။

“မရှိသေ့စကားပဲ ဆိုပါတော့ ... ကျွန်တော်သွားရင်း လာရင်း ... ဆူးလေဘုရားလမ်းက မြေအောက်အိမ်သာကို ဝင်တာ ... ကမန်းကတန်းမို့ အမျိုးသမီးဝင်ပေါက်လှေကားက ဝင်ပြီး ... နီးရာထဲဝင်လိုက်တာ ... အဲဒီထဲက အဲဒီစက္ကူပြာအပိုင်းလေးကို တွေ့ရတယ် ... စာထဲမှာ ဒီနေ့ဒီနာရီမှာ ဒီလိုဝတ်ဆင် ဒီလိုပန်းပန်ပြီး လာပါ ... အိတ်မည်းတစ်လုံး ပေးမယ်ဆိုတာတွေက ... ကျွန်တော့်လို သတင်းထောက်တစ်ယောက်အတွက် အင်မတန် စပ်စုချင်စရာဖြစ်လာတယ်ပေါ့ မရွှေစင် ... အဲ ... ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒါပါပဲ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း နားလည်သလောက်ရပါလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... အဲဒီစက္ကူကို ဆုတ်အသုံးပြုပြီး ... အဲဒီမှာပဲ တစ်ပိုင်းစကို ပစ်ထားခဲ့မိတာဟာ ... ရွှေစင်အမှားပဲ ... ရွှေစင်ပေါ့ဆမိလိုက်တာပါ ... ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလိုပေါ့ဆလိုက်မိတာလေးကပဲ အခုတော့ ... ရွှေစင်အတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်သွားတာပေါ့ အစ်ကို ... ဒီစာဖြတ်ပိုင်းလေးသာ အစ်ကို

တွေ့ရမှုမကြုံရင် ... ရွှေစင်ကို အခုလိုနောက်ကလိုက်ပြီး ကယ်တင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... သူတို့ဆင်တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲမိသွားမှာ ... သူတို့က ရုပ်ရှင်ရိုက်ဟန်အကွက်ဆင်ပြီး ... ရွှေစင် ပြန်အလာကို စောင့်ဖမ်းကြတာပါ အစ်ကို၊ သူတို့က ရွှေစင်ကို အတင်းအကြမ်းဖက်လည်း ဘေးက ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်က ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာပဲဆိုပြီး ... တစ်ယောက်မှ ရွှေစင်ကို ဝင်ကူမှာမဟုတ်တာ ... အစ်ကိုက ကော ဒါရုပ်ရှင်ရိုက်တာ မဟုတ်မှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲဟင် ...

“ဖီးယက်ကား နီညိုရောင်ကြောင့်ပဲ ... မရွှေစင်နဲ့ မိုးကာ အင်္ကျီအမည်းဝတ်ထားတဲ့ လူအလဲအဖယ်လုပ်နေတုန်းမှာ အဲဒီဖီးယက်ကားဟာ ... မသိသော ထွတ်သွားတယ် ... အဲဒီ ဖီးယက်ကားကို ကျွန်တော်က အသိအမှတ်ထားမိလို့ တကယ်ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်တယ် ... ဒါကြောင့် မရွှေစင်မှာ ဒုက္ခတစ်ခုခုပဲလို့ တွက်ပြီး ဝင်ကယ်လိုက်တာ ...”

“အစ်ကိုက သိပ်တော်တာပဲ ... ဉာဏ်လည်းသိပ်ကောင်းတယ် ... အစ်ကိုသာ အခုလိုအတွေ့ မပေါက် ... ဝင်မကယ်ရင် ... ကိုအောင်စီတို့ လူသိုက်က ရွှေစင်ကို ဖမ်းခေါ်

သွားပြီး ... ဖေဖေကို အကျပ်ကိုင်မှာ သေချာတယ် ...”

“ကိုအောင်စီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...”

“ဖီးယက်ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲက ရှေ့ကလူဟာ ... ကိုအောင်စီပဲ ... ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရုပ်ချောချောလေ ...”

“ဪ ... ဪ ... နို့ ... မရွှေစင်ကကော ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှာ အဲဒီနီညိုရောင်ဖီးယက်ကား ထွက်သွားတာ သတိမထားမိဘူးလား ... အဲဒီကတည်းက သတိထားမိလိုက်ရင် ... မရွှေစင်ဘက်က ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်မှာပေါ့၊ အဲဒီဖီးယက်ကားပေါ်မှာ ကိုအောင်စီပါလာမှန်းသိတာနဲ့ ... အန္တရာယ်ရှိပြီဆိုတာ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်တာပေါ့ ...”

“ရွှေစင် သတိထားမိပါတယ်အစ်ကို ... ဒါပေမဲ့ ... ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှာတုန်းက ... အဲဒီဖီးယက်ကားပေါ်မှာ ကိုအောင်စီ မပါဘူး ... နောက်ပြီး ... ကိုအောင်စီကိုယ်ပိုင် စီးနေတဲ့ ကားဟာ ... အဲဒီဖီးယက်ကား မဟုတ်ဘူး ... ကိုအောင်စီရဲ့ကိုယ်ပိုင်ကားက အပါရောင် ...”

“ဒါဆို ... အဲဒီဖီးယက်ကားကကော ...”

“ကိုအောင်စီရဲ့ အပေါင်းအသင်းထဲက ... တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ကား ဖြစ်မှာပေါ့ ... ရွှေစင်တို့ မသိတဲ့လူရဲ့ကား

ဖြစ်မှာပေါ့ ... ဒါကြောင့် ... အဲဒီဖီးယက်ကားကို ရွှေစင်သိပ်
အလေးအနက်ထားမိလိုက်တာပဲ အစ်ကို ... နောက်ပြီး
ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းနေရာမျိုးက ... လူမျိုးစုံ ... ကား
မျိုးစုံ ဝင်ထွက်တဲ့နေရာမျိုးပဲလေ ... ”

မရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ ပြောပြချက်ကို အောင်မျိုးနိုင်
လက်ခံရပါ၏။

“ကိုအောင်စီဆိုတဲ့ လူနဲ့ ... မရွှေစင်က ဘယ်လိုပတ်သက်
လို့လဲ ... သူက မရွှေစင်ကို ဘာလို့အမိဖမ်းချင်တာလဲ ...
မရွှေစင်ဆီက သူက ဘာလို့ချင်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြီး
ကြီးကျယ်ကျယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွက် ဖန်တီးပြီး ကြံစည်ရတာ
လဲ ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် သူမ၏ ရွှေရင်မိုးကို မို့သည်
ထက် မို့လာအောင် ဝင်သက်တို့ ပြင်းပြင်းရှူသွင်းပြီး ထွက်သက်ကို
မြှင့်ထုတ်ရင်း ...

“အစ်ကိုမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေက အများကြီးပဲနော် ...
အဲဒီမေးခွန်းတွေကို ရွှေစင်ရဲ့ ဖေဖေဆီက ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ
ရွှေစင် ဘာမှမဖြေပါဘူး အစ်ကို ... ”

“ဪ ... ဒီလိုလား ... ”

“တခြားမေးစရာရှိရင် ဆက်မေးပါ ... ရွှေစင်ဖြေနိုင်တာဆို

ဖြေပါမယ် ... ဥပမာပေါ့လေ ... ရွှေစင်ရဲ့ ဖေဖေဟာ
ဘယ်သူလဲ ... ရွှေစင်ကကော ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေသလဲ
ဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးပေါ့လေ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်အဖို့ ဤအမျိုးသမီးချောလေးကို မည်
သို့ကောက်ချက်ချရပေမည်နည်း။

အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေး
သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အပြောအဆို အလှုပ်အရှားအားလုံး
လူ့ခြေသိက္ခာရှိရှိ တည်တည်ကြည်ကြည်လေး ဖြစ်သည်။

မာစီးဒီးကားကြီး စီးသည်ကလည်း သူမ၏ကြွယ်ဝမှု
ကို ထင်ရှားစေသည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော်မေးပါပြီမရွှေစင် ... မရွှေစင်ရဲ့ ဖေဖေနဲ့
မေမေဟာ ... ဘယ်သူတွေလဲ ... ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ရွှေစင်ရဲ့ ဖေဖေနာမည်က ဦးထွန်းဝင်းတဲ့ ... မေမေ
ကတော့ မရှိတော့ဘူး ... ဆုံးသွားပြီ ... လက်ရှိ အခြေ
အနေမှာ အင်းစိန်မှာ ဆန်စက်နှစ်လုံး ... ကမာရွတ်မှာ
ဆီစက်တစ်လုံး ရှိတယ် ... အဲဒီ ဆန်စက် ... ဆီစက်လုပ်
ငန်းဟာ ဖေဖေရဲ့အဓိက လုပ်ငန်းပဲ ... ”

“မရွှေစင်ကကော ... ”

“ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ပထဝီမေဂျာနယ် နောက်ဆုံးနှစ်တက်

နေပါတယ် အစ်ကို ... ”

“ဒါနဲ့များတောင်ဗျာ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါနဲ့များတောင်လဲ အစ်ကို ... ”

“ဪ ... အင်းလျားလမ်းမှာ နေခိုင့်တယ် ... ဆန်စက်နှစ်လုံးနဲ့ ဆီစက်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်တယ် ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တယ် ... ရုပ်ကချောလှပြီး အသက်ငယ်တယ် ... ဒါနဲ့များတောင် ကနေ့လို အရှုပ်အယှက်တွေကြားမှာ မရွှေစင်က ဘယ်လိုပါနေသလဲဆိုတာကိုပါ ... ”

မရွှေစင်ပြန်မဖြေပေ။ သူမ၏ လက်တွင်ပတ်ထားသော ပလက်တီနီအိမ်နှင့် နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လေးနာရီထိုးသွားပြီအစ်ကို ဖေဖေတော့ ရွှေစင်ကိုမျှော်ပြီး တအားစိတ်ပူနေရှာရောမယ် ... ကိုအောင်စီတို့ရဲ့ အန္တရာယ်စိတ်ချရပြီဆိုရင် သွားကြပါစို့အစ်ကို ... ”

“သွားလေ ... ဒါလောက်ဆိုရင် ... သူတို့ရုပ်ရှင်ရိုက်တာတွေလည်း ပြန်သိမ်းသွားလောက်ပြီ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က သူဟာသူပြောပြီး သူဟာသူပင် ရယ်လိုက်သည်။ မရွှေစင်ကလည်း လိုက်၍ ရယ်ပါ၏။

သွားတော့မည်မို့ မရွှေစင်နေရာမှထကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူမ၏ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ရယူ

ခဲ့သော အိတ်အမည်းကို မြက်ခင်းပြင်တွင် မေ့ထားခဲ့သည်။

အောင်မျိုးနိုင်က မရွှေစင်မေ့ကျန်ခဲ့သော အိတ်အမည်းကို ကောက်ယူလာခဲ့ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီရောက်လာသည်။

“ရော ... မရွှေစင်”

“အယ် ... ကြည့်စမ်း ... ရွှေစင် မေ့ထားခဲ့တယ် ... ဒါအတွက် ဒီလောက်တောင် ဒုက္ခများရတာတောင် ... မေ့မိအောင် မေ့မိသေးတယ် ... တော်ပါသေးရဲ့ အစ်ကို့လိုလူနဲ့ ခို့ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် သူမတို့၏ ပဟေဠိဆန်တာတွေကို ဘာမျှမမေးတော့ဘဲ အိတ်အမည်းကိုပေးပြီးသည်နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်ခွကာ မရွှေစင်ကို လာခဲ့သည့်ပုံစံအတိုင်း နောက်တွင် ထိုင်စေသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးဒေါက်ဖြုတ်လိုက်သည်။

“မရွှေစင်ရဲ့ မာစီးဒီးကားရပ်ထားခဲ့တဲ့နေရာကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးရမလား မရွှေစင် ... ”

“ဟင့်အင်း ... ရွှေစင် အဲဒီကိုပြန်မသွားရဲတော့ဘူး ... ကြောက်တယ် ... ”

“ဒါဆို ... ကိုအောင်စီတို့ကများ ယူသွားမလား မသိဘူး”

“ယူမှာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို ... ဒီလောက်ကားလောက်ကို

ကိုအောင်စီတို့ မမက်မောဘူး ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပါ၏။

ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးကားကိုမှ မမက်မောဘူးဆိုလျှင် ကိုအောင်စီဆိုသူက ဘာကိုများမက်မောပေသနည်း။

“ဒါဆို ... အဲဒီကားကို ပိုင်ရှင်မဲ့ အဲဒီနေရာမှာသာ ညအိပ်ရပ်ထားရင် မိုးလင်းတာနဲ့ ဂျိန့်သားရေပဲ ကျန်မယ် မရွေ့စင်... ရန်ကုန်မှာ ကားသူခိုးတွေက ပေါမုပေါ ... ”

“ဘယ်က ဂျိန့် ဘယ်ကသားရေပဲ အစ်ကို ... ”

သဘောမပေါက်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်မေးသလို မရွေ့စင်ဝင်းဝင်းက ပြန်မေးသည်ကို အောင်မျိုးနိုင်မှာ ဟီးချရပြန်သည်။

“မော်တော်ကားကိုတော့ စီးလုံးခိုးမှာ မဟုတ်ဘူး ... မော်တော်ကားထဲက အဖိုးတန် အစိတ်အပိုင်း ရောင်းစားလို့ ရတာမှန်သမျှ ကားသူခိုးတွေက ဖြန့်ယူသွားရင် ... မရွေ့စင်ရဲ့ ကားအခွဲပဲ ကျန်မှာမို့ ... ဂျိန့်သရေပဲ ကျန်မယ်လို့ပြောတာမျိုး ... ”

“ဪ ... အဲဒါလား ... ကိစ္စမရှိဘူးအစ်ကို ... အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ... ဦးလေးဆူးကို လွှတ်ပြီး ... ကားကိုပြန်ယူခိုင်းမယ် ... ကဲ ... သွားကြစို့ အစ်ကို ... ”

အောင်မျိုးနိုင် အင်းလျားလမ်းဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းတော့သည်။

မရွေ့စင်က လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း မသွားပါနှင့်ဟု ဆိုသဖြင့် မြောက်ဥက္ကလာ တံတားလေးမှတစ်ဆင့် မရမ်းကုန်းဘက်သို့ မောင်းလာပြီးမှ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ကျော်ဖြတ်ကာ အင်းလျားလမ်းဆီသို့ မောင်းခဲ့သည်။

ပထမတုန်းကတော့ သတင်းထောက်ပီပီ စက္ကူပြာ ဖြတ်ပိုင်းလေးကို မတော်တဆတွေ့မြင်ဖတ်ရှု ရယူခဲ့ပြီး သတင်းထူး သတင်းဆန်းလေးရလိုရာရရှိကြောင်း သဘောနှင့်သာ ဝင်ရောက်စပ်စု စုံစမ်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း ယခု တကယ့်လက်တွေ့တွင် အောင်မျိုးနိုင် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။

သတင်းစာအတွက်သတင်းထူးသတင်းဆန်းမထည့်နိုင်လည်းနေပလေ့စေတော့။ မရွေ့စင်ဝင်းဝင်းအား အစ်အစ်အောက်အောက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မမေးရက်တော့ပြီ။

အကယ်၍သာ ...

မရွေ့စင်ဝင်းဝင်းဆိုသော အမျိုးသမီးသည် ညက မြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ထဲက အမယ်အိပ်စွပ်တွင် နန်းကဝေမကြီးဖြစ်နေလျှင် မိမိ၏သတင်းစာတိုက်အတွက် သတင်းထူး သတင်းဆန်း ဖော်ပြနိုင်ရန် ဆေးဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး မေးရ မေးရ ဆေးကြိုခဲလုံး

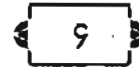

ဖြင့် ရိုက်နှက် မေးရ မေးရ အောင်မျိုးနိုင်သည် မရမက စုံစမ်းမည်
သာ။

ယခု ...

တကယ်တမ်းတွေ့ဆုံလိုက်ရသည့် မရွှေစင်ဝင်းဝင်း

သည် ... ။

ထင်မှတ်ထားသည်ထက်ပင် ခြံကြီးနှင့်တိုက်အိမ်
ကြီးက ပို၍ ပို၍ ခမ်းနားထယ်ဝါနေပါ၏။

ခြံကြီးမှာ ကျယ်ပါပေ။

တိုက်အိမ်ကြီးမှာ ခန့်ညားပါပေ။

ခြံကြီးပတ်လည်တွင်ရွက်အုပ်အားကြီးများနှင့်မြင့်မား
စွာ သီးပင်စားပင်တွေ ရှိနေသည်။ အံ့ဆိုင်းနေသည်။ မရမ်း၊ ပိန္နဲနှင့်
ပိတောက်ပင်တွေဟု ထင်သည်။ အများဆုံးမှာ အင်းလျားနယ်မြေ
အကြိုက် ကန့်ဂေါ်ပင်တွေ ဖြစ်ခြိမ့်မည်။

တိုက်ကြီး၏ရှေ့ဥပစာခြံမြေတွင် စိမ်းခိုသော တစ်
မြက်ပင်တွေကို အရှည်အတို ညီညာစွာ ဖြတ်ထားသည်။ မြက်ခင်း

ပြင်အနားစွန်းနေရာများတွင် မြေဝပ်ပန်းပင် နီနီဝါဝါလေးတွေထားရှိသည်။ ဘာပင် ဘာပန်းပွင့်ဟူ၍ပင် အောင်မျိုးနိုင်မသိ၊ နှင်းဆီပန်းအိုးတွေလည်း စိစိရီရီ ချထားသေးသည်။

တိုက်အိမ်ကြီးကို ကြည့်ပါလေဦး။

မြန် ကောင်း သက်သာ တိုက်အိမ်မျိုးမဟုတ် ဒုနှင့် ဒယ်နှင့် အနိုင်အမာရှိရုံမက အလှအပပုံဆောက်ထားသော တိုက်အိမ်ဖြစ်သည်။

ခြံပေါက်ဝ သံတံခါးအုတ်တိုင်ကြီးတစ်ဖက်တစ်ချက် စီတွင် အင်္ဂလိပ်လို တစ်မျိုး မြန်မာလိုတစ်မျိုး တိုက်အိမ်ကြီး၏ အမည်ကို ဖော်ပြထားသည်။

“အင်္ဂလိပ်လို DIAMOND AVENUE ...”

“မြန်မာလို စိန်ဂေဟာ ...”

အောင်မျိုးနိုင်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ခြံကြီးထဲ ဝင်လာသည်နှင့် အုတ်တိုင်နှစ်ခုမှ မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုရော တွေကို ဖတ်ရှုမှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အံ့ဩမိသည်မှာ မရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ ဖခင်အမည်မှာ ဦးထွန်းဝင်း ဖြစ်နေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သမီးရော မအေ၏ နာမည်ပါသော (WIN AVENUE) ဟုလည်းကောင်း၊ မြန်မာလို (ဝင်းဂေဟာ) ဟုလည်းကောင်း အမည်မတတ်လေသနည်း။

ခြံကြီးနှင့် တိုက်အိမ်ကြီးက ကျယ်ပြောခမ်းနားလှသည်မို့ အောင်မျိုးနိုင်၏ စီဇက်တာမော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးမှာ ထိုခြံ ထိုအိမ်အတွင်း ဝင်မိသည်နှင့် ကလေးကစားစရာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးဖြစ်သွားလေသလားဟုပင် ထင်ရသည်။

မရွှေစင်ဝင်းဝင်း ရပ်ခိုင်းရာ တိုက်အိမ်ကြီး၏ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို အောင်မျိုးနိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ရွှေစင် ... ကားနက်ကြီးကော ...”

“ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံမှာ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တယ် ... ဦးလေးထူးရေ ... အဲဒါဦးလေးထူးပဲ သွားယူပေးပါ ... ကားမှာသော့တန်းလန်းထားခဲ့တယ် ...”

အသက် (၄၅)နှစ်ခန့် ကတုံးဆံထောက်နှင့် တုတ်တုတ်နိုင်နိုင် ဦးလေးထူးဆိုသူအား ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက အဖြေလည်း ပေးရင်း သွားယူခိုင်းသောစကားဆိုလိုက်သည်။ ပြီးမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ... အောင်မျိုးနိုင်ကို ခေါ်ပေသည်။

“လာ အစ်ကို ... အိမ်ထဲဝင်ဦးနော် ... ရွှေစင်ပေပေနဲ့ အစ်ကိုကို မိတ်ဖွဲ့ပေးချင်လို့ ...”

အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ဦးလေးထူးနှင့် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း အပြန်အလှန် ပြောသံကြောင့်ပင် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝ

သို့ ရောက်လာကြသည်။

တစ်ဦးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဆံပင်ငွေ့ရောင် တစ်ဝက် အမည်းတစ်ဝက်ဖြင့် ခန့်ညားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ထူးခြားချက်မှာ လက်ဝဲခြေထောက်တွင် ခြေတုကြီးတပ်ဆင်ထားပြီး ဒုတိယကောက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မျက်နှာပေါက်မှာ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းနှင့်တူ သလိုလို ရှိသဖြင့် မြင်ရုံနှင့် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ ဖခင်ဦးထွန်းဝင်းဖြစ်ရမည်ဟု အောင်မျိုးနိုင် အကဲခတ်မှတ်ချက်ပြုနိုင်ပါ၏။

ကျန်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်မန် သေး သည်မဟုတ်သော်လည်း ရှည်လျားသော အရပ်ကြောင့် လူပုံသွယ် သည်ဟု ထင်ရသည်။ ပင်နီချောတိုက်ပုံဝတ်ထားသည်။ အနက် ရောင်သမ်းသော ချည်ချောပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး လယ်ကတုံးကော်လ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာဆန်သော ဝတ်ဆင်မှုပါပေ။ မျက်နှာပေါက်အကျ ကြည့်ကောင်းသော လူချော တစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးစလုံးသည် အောင်မျိုးနိုင်ကို သိပ် အလေးအနက်ထားဟန်မရှိဘဲ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကိုသာ အရေးတယူရှိ ကြပေသည်။

“ဪ ... သမီးရွှေစင် ... ဖေဖေက သမီးတို့ပြန်အလာ မျှော်နေတာ သမီး ...”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ ... ရွှေစင်ကိစ္စတစ်ခုရှိတာနဲ့ ဟောဒီ ရွှေစင်ရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုအောင်မျိုးနိုင်ဆီ ဝင်နေတာနဲ့ ကြာ သွားတယ် ဖေဖေ ...”

“ဪ ... ဪ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ ရင်ခွင်တွင် ပိုက် ကိုင်ထားသော အိတ်အမည်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ ဦးခေါင်း ညှိတ်ပါ၏။

“ရွှေစင်ရဲ့ မာစီးဒါးကားကြီးကော ...”

“လမ်းမှာပျက်လို့လေ ကိုသော်က ... ဒါကြောင့် ဟောဒီ ကိုအောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ အကူအညီ တောင်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ရတယ် ...”

“အဲမာမင်း ရွှေစင်ရယ် ... ရန်ကုန်မှာ အငှားကားတွေ ရိုက် သတ်လို့ မကုန်ပါဘူး ...”

“မထင်နဲ့ ကိုသော်က ... အငှားကားခေါ်ရတာ ပထွေးဆီ မှာ အဓမ္မတောင်းရတာထက်တောင် ခက်သေးတယ် ... ခေါ်လိုက်တိုင်း ခေါင်းခါခါ လက်ခါခါနဲ့ တချို့များ မကြာ၊ ချင်ဟန်တောင် ဆောင်သွားတာ ... လှည့်တောင်မကြည့်

ဘူး ...

“ဒါဖြင့်လည်း ... ဒီစိန်ဂေဟာအိမ်ကိုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့...
ဦးထူးမအားတောင် ရွှေစင်ကို ကိုယ်လာခေါ်လိုရတာပဲ
ဟာ...”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ကိုသော်ကဆိုသူအား ဆက်
မပြောတော့ဘဲ အောင်မျိုးနိုင်ဘက်သို့ အားနာသော အမူအရာလေး
နှင့်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လာ အစ်ကို ... ဓဏနားရင်းထိုင်ပါဦး ... ဪ ... ဖေဖေ
ရွှေစင်ရော ... ဟောဒီ ကိုအောင်မျိုးနိုင်ရော ... ပင်ပန်းလာ
တယ်ဖေဖေ ...”

“အေး ... အေး ... လာ ... လာကြ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း
အအေးလေးဘာလေး သောက်ရင်းနားပေါ့ ...”

ရွှေစင်က ရှေ့ဆောင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်က ဘာတစ်ခုနှင့်မျှမပြောဘဲ ရွှေစင်၏
နောက်မှလိုက်ပါသွားပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွင် ကိုယ်စီထိုင်ကြသည်။

သတင်းထောက်တစ်ဦးမို့ လူတွေအကြောင်း နော
ကျနေသည်။ သတ္တိရှိရမည့်နေရာတွင် ခြင်္သေ့၊ ပါးနပ်သည့်နေရာ
တွင် ယုန်မင်းပါပေါ့။

ယခုလည်း ... ဤစိန်ဂေဟာထဲတွင် သူတို့အပြန်

အလှန်ပြောနေကြသည်။ အပြောအဆိုအများအရ ... ရိပ်မိတန်
သလောက် ရိပ်မိသည်။

ဖခင်ဦးထွန်းဝင်းသည် သမီးရွှေစင်ဝင်းဝင်း တစ်ပါး
သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်လာသည်နှင့် လူစိမ်းတစ်ဦးနှင့်
လိုက်လာရခြင်းမှာ လမ်းတွင် အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာတွေ့ခဲ့ပြီမှန်း
ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပုံရသည်။

သို့တစေ ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ လက်တွင် အိတ်အမည်း
ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် သမီးရွှေစင် လုပ်ဆောင်ချက် အောင်
မြင်လာမှန်း သဘောပေါက်ကျေပျော်သွားပုံရသည်။

သို့သော် ကိုသော်ကဆိုသည့် လူ၏ ရှေ့မှောက်တွင်
ထိုအိတ်မည်းနှင့် ပတ်သက်သောစကားတစ်ခွန်းမျှ ရွှေစင်၏ ဖေဖေ
ဦးထွန်းဝင်းက မဆိုသောကြောင့် ယင်းကိစ္စတွင် ကိုသော်ကအား
အသိမပေးလိုမှန်း သိသာသည်။

ကိုသော်ကသည် ဤစိန်ဂေဟာတွင် မည်သို့သော
ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း အောင်မျိုးနိုင် မသိရသေးပေ။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် အပရဂေါယာနမြက်ခင်းပြင်
ပေါ်ဝယ် သူမ၏ ဖခင်ဦးထွန်းဝင်းအကြောင်းနှင့် ဦးလေးထူးဆိုသူ
၏ အကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပြောပြခဲ့သော်လည်း ကိုသော်က
ဆိုသူ၏ အကြောင်းပြောမပြခဲ့ပေ။

ကိုသော်ကသည် ဤစိန်ဂေဟာတွင် အရေးပါသူ တစ်ဦးမှန်းတော့ အောင်မျိုးနိုင် အံ့ကခတ်မိသည်။

အကြောင်းမှာ ကိုသော်ကသည် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း မိမိ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှ အတူထိုင်လိုက်လာသည်ကို မနှစ်မြို့ သောလေသံဖြင့် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ပြောခြင်းကိုထောက်၍ သူ့အရေး ပါမှန်း သိသာစေသည်။

“ဟောဒါ ... ရွှေစင်ရဲ့ ခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေ ကိုအောင်မျိုးနိုင် တဲ့ ဖေဖေ ... သူနေတာကတော့ ... ရေကျော်ထဲမှာ ... အလုပ်အကိုင်ကတော့ ... သတင်းထောက်ပါဖေဖေ ...”

“ဪ ... ဪ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်က သတင်း ထောက်တစ်ယောက်ပေကိုး ... ကောင်းတယ် ... ကောင်း တယ် ... အင်မတန်မွန်မြတ်ပြီး အင်မတန် စွန့်စားရတဲ့ အလုပ် ... အင်မတန်သတ္တိကောင်းရတဲ့ အလုပ်ပဲ ... အေး ဦးရဲ့သမီးရွှေစင်ရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုရင် ... ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေပဲပေါ့ ကွယ် ... သိကျွမ်းခင်မင်ရတာ ဝမ်းသာသဟေ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ကလည်း ဦးနဲ့ သိကျွမ်းခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဦး ...”

“ဒီမှာအစ်ကို ... ဟောဒါက ကိုသော်ကတဲ့ ... ဖေဖေရဲ့ အထွေထွေမန်နေဂျာပဲအစ်ကို ... ဆန်စက်နှစ်လုံးနဲ့ ဆီစက်

ကို ကိုသော်ကကပဲ ... ကြပ်မတ်အုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်ပေးနေ တာ ...”

အောင်မျိုးနိုင်က ထပြီးရယ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။

ကိုသော်က ပြန်ပြီးပြသော်လည်း အောင်မျိုးနိုင်ကို လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ပေ။

“ဖေဖေက ခြေတစ်ဖက်မသန်တဲ့ ခြေတုတ်တံထားရတာဆို တော့ ... ကိုသော်ကကိုပဲ အားကိုးနေရတယ် အစ်ကို”

“အဲဒီလိုတော့ ... ရွှေစင်မပြောပါနဲ့ ... တို့ရွှေစင်နဲ့ အန်ကယ့် ကို ကူညီတာ ... တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ပါ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ... သမီးကလည်း ... မောင်သော်က စိတ် ဓာတ်ကျအောင် အလကား ခန့်ခဲပြောနေတယ် ...”

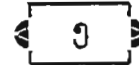
ရွှေစင်က ပြုံးရယ်ပြီး ကိုသော်ကကို ပြောလိုက်ပါ ၏။

“ဒါဆို ... ဘွားတေးနော် ... ဘွားတေး ... ရွှေစင်က ကိုသော် က ကျေးဇူးကြီးမားကြောင်း တင်စားပြီး ပြောလိုက်မိတာ ပါ ...”

ကလေးဆန်စွာ ရွှေစင် ပြန်တောင်းပန်ပုံလေးကို အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်မောကြပါ၏။

ဒီနောက်မှာတော့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ယူလာ
ပေးပို့သော နက်(စ်)ကော်ဖီနဲ့သည် ဧည့်ခန်းဝယ် သင်းပျံ့သွားပေ
တော့သည်။

အန္တရယ်သည် စောင့်ကြုံနေပါ၏။

ထိုနေ့က အောင်မျိုးနိုင်သည် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကိစ္စနှင့်
အချိန်တွေ တော်တော်ကုန်သွားသည်။ သတင်းစာတိုက်သို့လည်း
သွားရောက်ရသေးသဖြင့် ရေကျော်အိမ်သို့ တော်တော်မျိုးချုပ်မှပင်
ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်နီးနားချင်းတွေပင် အိမ်တံခါးပိတ် အိပ်ကြပေ
ပြီ။

အိမ်တံခါးသော့ဖွင့် ဝင်လိုက်သည်နှင့် အန္တရယ်
ကောင် (၃)ဦးနှင့် ပက်ပင်းတိုးပေတော့သည်။

အမျိုးသား(၃)ယောက်ဖြစ်သည်။ မိမိပျဉ်ထောင်

တစ်ထပ်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြပါ၏။ မော(လ်)ဝီစကီ ပုလင်းကိုစားပွဲတွင်တင်ကာ ဖန်ခွက်သုံးလုံးဖြင့်ကိုယ်စီထိုင်သောက် နေကြပါ၏။

ထိုဝီစကီပုလင်းသည် မိမိထမင်းစားခန်း ကြောင့် အိမ်ထဲတွင် ဆောင်ထားသော ဝီစကီပုလင်းအသစ် ဖြစ်နေမည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် အရက်ကို နေ့တိုင်း သောက် သည် မဟုတ်သော်လည်း အလုပ်အလွန်ပင်ပန်းသည့်အခါ ညအိပ် ရာဝင်ကာနီး အနည်းအကျဉ်းသောက်ရန် ပုလင်းဝယ်ပြီး အိမ်မှာ ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဟော ... ဟော ... ကိုယ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ပြန်လာပြီကွ... လာမျိုး ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... လက်ကျန်လေးဆက်ဖြိုရင်း ဝိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့ ... ”

သုံးဦးတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ရယ်ကာပြုံးကာ ဖြင့် လှမ်းခေါ်ပေသည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် တည်တည်ကြည်ကြည်ရဲရဲဝံ့ ခြေလှမ်းဖြင့် သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆက်တီကုလား ထိုင်တွင် မထိုင်သေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူတို့သုံးဦးကို ငြုကြည့် သည်။

“ခင်ဗျားတို့တတွေ ဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေမှန်းတော့

မသိဘူးပျို့ဗျာ ... ကျုပ်နဲ့တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမှ သိကျွမ်းခဲ့တာ မှမဟုတ်တာ ... ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်နဲ့တွေ့စရာရှိလို့ လာကြ တာဆိုရင် ကျုပ်အိမ်တံခါးကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်ဝင်မဲ့အစား ... ကျုပ်အိမ်ပြန်ရောက်တာကို အပြင်က စောင့်ပြီးမှလာတွေ့ သင့်တာပေါ့ ... ”

“အား ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် ... ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ... သားကောင်ကို ချောင်းမြောင်း ပြီးမှ အမိဖမ်းတာပါ ... ပြောင်မြောင်တလင်းကြီး ကိုယ်လုံး ပြလိုက်ရင် ဘယ်မှာလာပြီး သားကောင်ကို ဖမ်းမိတော့မှာ လဲဗျာ ... ”

“ဒါဖြင့် ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်နေတယ် ပေါ့ ... ဟုတ်စ ... ”

ခေါင်းဆောင်လူက အရယ်အပြုံး ရပ်လိုက်သည်။ တည်ကြည်သော အမူအရာသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ပထမ မဏာမဝိုင်းအနေနဲ့ ညှိနှိုင်းကြသေးတာပေါ့ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ အပေးအယူ စကားလေး ပြောကြည့်ကြရအောင် ... ”

သူတို့ရောက်လာခြင်းသည် မကောင်းသောရောက် လာခြင်းမှန်းတော့ သိသာသည်။

သို့သော် မည်သို့သော အကြောင်းကိုစွဲဖြင့် ရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိချင်သောကြောင့် အောင်မျိုးနိုင်သည် ဆက်တိအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်ထိုင်သည်နှင့် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက တပည့်နှစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ တပည့်နှစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး တစ်ယောက်က ပိတ်ထားသော တံခါးရွက်ကို ဆီသို့ သွားကာ မှီပြီးရပ်နေသည်။

နောက်တစ်ယောက်က တယ်လီဖုန်းခင်းအနီးတွင် သွားကာရပ်နေလိုက်သည်။

ဤတယ်လီဖုန်းသည် သတင်းစာတိုက်က သတင်းထောက် အောင်မျိုးနိုင်အတွက် ထားရှိပေးသော ဖုန်းဖြစ်ပါ၏။

ခေါင်းဆောင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောင်းထိုင်ကာ စတင်၍ စကားပြောသည်။

ကိုအောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ အကြောင်းနဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ကျုပ်တို့အားလုံး စုံစမ်းထားတယ်ဗျာ ... ခင်ဗျား မိခင်က ခင်ဗျားငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးသွားတယ် ... ခင်ဗျားဖခင်ကတော့ ခင်ဗျားရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာ အဓိက နှင့် ဖိုင်နယ်အောင် ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်မှာပဲ ဆုံးသွားပြန်တယ် ... ကျုပ်ပြောတာတွေ ဟုတ်ပါရဲ့လား ကိုအောင်မျိုးနိုင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ... ဘာလို့ ဒီအကြောင်းတွေ စုံစမ်းထားတာလဲ ...”

“လောလောဆယ်မှာတော့ ... ကျုပ်နာမည်ကို အောင်မောင်းလို့ ခေါ်ပေါ့ဗျာ ... နာမည်ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ ပညတ်သင်္ကေတတစ်ခုပဲဟာ ... ဘာနာမည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အသိမှတ်ပြုထားရင် ပြီးတာပဲဟာ ... ဟောဟို တံခါးကိုမှီရပ်နေတဲ့လူက မိုးစိန်တဲ့ ... တယ်လီဖုန်းနားမှာရပ်နေတဲ့ လူက စိန်အောင်မင်းတဲ့ ...”

သူ့ကိုယ်သူ ‘အောင်မောင်း’ဟု ပြောလိုက်သော ခေါင်းဆောင်စကားကို ကျန်နှစ်ယောက်က ရယ်မောကြသည်။

အမည်တွေ ပြောပုံမှာ ရှေးခေတ်နာမည်ကြီး ဇာတ်မင်းသားကြီးများ၏ နာမည်များဖြစ်သည်မို့ ရယ်ကြခြင်း ဖြစ်မည်။

ခေါင်းဆောင် ‘အောင်မောင်း’ဆိုသူကို အောင်မျိုးနိုင်က စေ့စေ့ပါကြည့်နေပြီး သူ့စကားတို့လိုက်၍ မရယ်ပေ။

“ထားပါတော့ ... ကိုအောင်မောင်းလို့ပဲ ကျုပ်အကြောင်းကို လိုက်စူးစမ်းတဲ့သဘောကကောဗျာ ...”

“ဒါလည်း ... ဒီနေ့ညနေပိုင်းကမှ စုံစမ်းတာဝါ ... အောင်မျိုးနိုင်ဆိုတဲ့ ခေတ်ဆန်း သတင်းစာတိုက်က သတင်းထောက်

ဟာ ... ဘယ်လိုလူစားလည်းဆိုတာ ... သိချင်လာစရာ အကြောင်းက တိုက်ဆိုင်လာသကဲ့သို့ ... လွယ်ပါတယ် ... ခင်ဗျား ခေတ်ဆန်းသတင်းစာတိုက်မှာက အလုပ်သမား တိုင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖိုင်တွဲထားတာပဲ ... အဲဒီ ခင်ဗျား ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို နာရီဝက်လောက်ဖတ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့ ဗျာ ... ”

“ကျုပ်ကို သိချင်စရာအကြောင်းက ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ၊ ဒီနေ့မှ ဘာလိုတိုက်ဆိုင်လာတာလဲ ကိုအောင်မောင်း ... ”

“ပန်းဆိုးတန်းမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်တုန်းက ... ခင်ဗျားက ဇာတ်လိုက်နေရာမှာဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင်သွားတာကိုး ... ပထမ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွက်မှာ မင်းသားမှ မပါတာ ... လူဆိုးတွေနဲ့ မင်းသမီးအခန်းကိုပဲ ရိုက်မလိုဟာပဲ ... အဲ ... ဇာတ်လိုက်က ဘွားခနဲဝင်လာတယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ... ကြည့်လိုသိပ်ကောင်းပါတယ် ကိုအောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ ... ဒေါက်ရပ်ကော ... ရုပ်ရည်ကောက သိပ်ကြည့်ကောင်းနေတာပဲဟာ၊ လူပျိုပျိုကလည်း သွက်လိုက်တာ ... ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို ကိုအောင်မောင်းတို့ လူသိုက်က ကိုအောင်စီရဲ့ လူတွေပေကိုး ... ”

“အလဲ့ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ကိုအောင်

စီကိုတောင် သိနေတာပဲ ... ရွှေစင်က ခင်ဗျားကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်လား ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ခေါင်းခါပြသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ လွန်းသေတ္တာလေးထဲမှာ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ယူကာ နီးညှီသောက်လိုက်သေးသည်။

အနိပ်ပြအကောင်ထင် ကိုအောင်မောင်းတို့ လူသိုက်မှာ ကိုအောင်စီ၏လူတွေ ဖြစ်မည်။ သူတို့ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်မှာ ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စတွေကို သိနေကြသည်။

ကိုအောင်စီသည် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းထံမှ အိတ်အမည်းကို လိုချင်၍ အကွက်ဆင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်သဖြင့် ယခု ကိုအောင်မောင်းတို့ လူသိုက်ကို မိမိထံစေလွှတ်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ရွှေစင်က ဖွင့်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွက် ဖန်တီးပြီး ... သူ့ကို အဓိပမင်းဖို့ ကြိုးစားသူဟာ ... ကိုအောင်စီလို့ လွတ်ခနဲပြောလိုက်တာကို ကျုပ်က ကြားတာ ... ကိုအောင်စီက မရွှေစင်ကို ဘာလို့ဖမ်းချင်တာလဲလို့ ကျုပ်က ဆက်မေးတာကိုတော့ မဖြေဘူး ... ဒီမေးခွန်းကို သူအဖေ ဦးထွန်းဝင်းက ခွင့်ပြုချက်ပေးမှ ပြောနိုင်မယ်တဲ့”

“သူတို့ရဲ့ စိန်ဂေဟာကြီးကို ခင်ဗျားရောက်ခဲ့သေးတာပဲ ... ဦးထွန်းဝင်းက သူ့သမီးကို ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကို

သူတို့ကိစ္စတွေ ဖွင့်မပြောဘူးလား ... ”

“မပြောဘူး ... တကယ်လို့သာ သူ့အိမ်ကို ကျုပ်ရောက်သွား
တဲ့ အချိန်မှာ ... ကိုသော်ကဆိုတဲ့လူ ရှိမနေရင်တော့ ...
ဦးထွန်းဝင်းက ကျုပ်ကို ပြောပြချင် ပြောပြမလားတော့
မသိဘူး ... ”

ကိုအောင်မောင်းဆိုသူက အောင်မျိုးနိုင်ပြောပြချက်
ကို ယုံကြည်သလို ခေါင်းညိတ်ပါ၏။

“ယုံပါတယ် ... ခင်ဗျားအမှန်အတိုင်း ပြောတာလို့လေ ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဒီနေ့ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို
ဝင်ပြီး ကယ်တင်လိုက်တာကိုတော့ ... ဦးထွန်းဝင်းကရော
ရွှေစင်ကရော ... ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးကုသေ့ကုသေ့ တင်သွား
မှာတော့ သေချာတယ် ... အဲ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ အပြု
အမူ လှုပ်ရှားသွက်လက်တာရော ... သတ္တိရှိတာရော ...
ရုပ်ချောတာရောကို ရွှေစင်က ခင်ဗျားအပေါ် စိတ်ဝင်စား
မှာလည်း သေချာတယ် ... ”

“ကျေးဇူးတင်တာနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာဟာ တခြားစီပါ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ကဲ ... ခင်ဗျားကိုပဲ
ကျုပ်ပြန်မေးမယ် ... ဒီလောက်တောင်ချော ... ဒီလောက်
တောင်လှ ... ဒီလောက်တောင် ကျက်သရေရှိတဲ့ ရွှေစင်

ဝင်းဝင်းကို နာရီပိုင်းလောက် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ ကိုအောင်
မျိုးနိုင်ကော စိတ်မဝင်စားဘူးလားဗျာ ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ငြိမ်သွားပါ၏။

အမှန်တကယ်တွင် အောင်မျိုးနိုင်ကိုယ်တိုင် ရွှေစင်
ဝင်းဝင်းအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေစင်၏ အချောအလှ ကျက်သရေကြောင့်လား၊
သို့မဟုတ် သူမ၏ အဖြစ်သနစ်ကြောင့်လား၊ အောင်မျိုးနိုင်ကိုယ်
တိုင် မသေချာ။

“ကျုပ် ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ မငြင်း
ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောသလို နာရီပိုင်းလေးလောက်
တွေ့ရုံနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ... ဟို ... အရင်က
တည်းက ကျုပ်နဲ့ ရွှေစင်ရင်းနှီးခင်မင်ပြီးသွားပါဆိုရင်ကော
ဗျာ ... ”

“ဘာလို့ လိမ်ညာမှာလဲ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... စိန်ဂေဟာက
ဦးလေးထူးဟာ ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသွားလေရာကို လိုက်ပို့
ပေးနေတဲ့ လူပါ ... ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက်ရော ...
သူ့ စိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအိမ်တွေဆီကို သွားတာရောပေါ့
ဗျာ ... ဒီအထဲမှာ ကိုအောင်မျိုးနိုင်နဲ့ ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ဆက်ဆံ
တာတို့ကို ဦးလေးထူးက တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူးဆိုရင်ကော”

အောင်မျိုးနိုင် မငြင်းသာပါလေတော့ ... ကိုအောင်
မောင်းဆိုသူသည် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းတို့၏ စိန်ဂေဟာအကြောင်း မိမိ
ထက်ပို၍ သိနေကြောင်း သူ၏ စကားက သက်သေခံနေသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်
သည်။ အောင်မောင်းက ဆက်ပြောသည်။

“လူစိတ်ဆိုတာ ခက်သားပဲ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ပိုပြီးခက်
တာက လူပျို အပျိုတွေရဲ့ စိတ်ပဲ ... ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
ရင်းနှီးတာ မဟုတ်ဘဲ ... ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားကို အပျိုတွေ
စိတ်ဝင်စားတယ် ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို လူပျိုတွေက စိတ်
ဝင်စားတယ် ... ဒါဟာ ပျိုမြစ်နုငယ်သူတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်
ဘက် လိင်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ သဘာဝပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။

အောင်မောင်းက တယ်လီဖုန်းနားတွင် ရပ်နေသော
သူလူအား လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ ကျော်ထင်း ... အဲလေ ... ဟေ့ ... စိန်အောင်မင်း
အဲဒီဖုန်းကို ယူပြီး ဘေးမှာချထားလိုက်စမ်းကွာ ... တစ်ဝှမ်း
ဝှမ်းနဲ့မြည်တာ ဒါပါဆို သုံးခါရှိသွားပြီ ... ဒီမှာ စကားကောင်း
ကောင်းကို မပြောရဘူး ...”

အောင်မျိုးနိုင်ကဖုန်းပြောလိုက်တိုင်းမှထလိုက်သည်။

“ပြန်ထိုင်ပါ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ...”

“ဘာလို့ ပြန်ထိုင်ရမှာလဲ ... ကျုပ်အိမ်ကို ဖုန်းလာတာဟာ
ကျုပ်ကိစ္စပဲ ...”

“မှန်တော့မှန်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ပြန်ထိုင်ပါ ...”

“မထိုင်ဘူးဆိုရင်ကော ...”

အောင်မောင်းဆိုသူက သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီကို စေ့ဆွဲ
ချပြီး အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး ပြန်အထုတ်တွင် ပစ္စတိုတစ်လက်ပါ
လာသည်။ အောင်မျိုးနိုင်ကို ပစ္စတိုဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ပြန်ထိုင်ပါ ...”

အောင်မျိုးနိုင် မထိုင်သေးဘဲ တယ်လီဖုန်းဆီသို့
လှမ်းကြည့်ရာ ဖုန်းအနီးတွင် ရှိနေသော စိန်အောင်မင်းကလည်း
အင်္ကျီစလှစ်ပြသည်နှင့် သူ၏ ခါးကြားတွင် ပစ္စတိုတစ်လက် ထိုး
ထားသည်ကို မြင်စေပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် တံခါးတွင်ရပ်နေ
သော ‘ဖိုးစိန်’ဆိုသူကို ကြည့်ပြန်ရာ ဖိုးစိန်ဆိုသူက မောင်းပြန်စား
ဖြင့် သူ၏လက်သည်းများကို ညှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယောက်ျားကြီး (၃)ယောက် သေနတ်ရော ...
စားရော ... လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ပခုံးတွန့်ပြရင်း နေရာတွင် ပြန်ထိုင်
လိုက်ပါ၏။

ဤအခြေအနေတွင် မိုက်ရူးရဲမလုပ်လေနှင့်ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်မောင် ... ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့ဝင်သားတွေ ပေါင်းလာပြီး ... ကျုပ်ကို အနုကြမ်းလာ စီးကြတာလား ... ”

“လုပ်ငန်းသဘောအရပါ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ကျုပ်ပြောခဲ့ ပြီပဲ၊ ကျားဆိုတဲ့ကောင်က သားကောင်ကို အလစ်ချောင်း တာပါလို့ ... ဒါပေမဲ့ ကျားသတ္တဝါမှာပါရှိစမြဲ ... လက်သည်း ခြေသည်းအချွန်တွေနဲ့ ... အစွယ်တွေတော့ ထုတ်ပြရသေး တာပေါ့ဗျာ ... ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလျှင် ... ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဆက်ပြောပေ တော့ ကိုအောင်မောင် ... ”

ကိုအောင်မောင်အမည်ခံ ခေါင်းဆောင်က ပစ္စတို ကို သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်တင်ထားပြီး စကားဆက်ပြောသည်။

“ရွှေစင်ဝင်းဝင်းဟာ ... တော်ရုံ ယောက်ျားသားတွေအပေါ် မှာ စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူးဗျာ ... ဒါကလည်း ... အခြေ အနေကိုက ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းဟာ ... ရုပ်သိပ်ချောတယ်၊ မိဘက ချမ်းသာတယ် ... ဒီတော့လည်း ရွှေစင်ဝင်းဝင်းမှာ သူ့မာနလေးနဲ့ သူရှိပြီပေါ့ဗျာ ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို ဒေဝိမြှောက်ချင်တဲ့ ... မိဘချမ်းသာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ် ... အပြင်မှာဆို လည်း ဆရာဝန်ပေါက်စ ... အင်ဂျင်နီယာပေါက်စတွေ အများကြီးပဲ ... အဲဒီအပြင်လူတွေထဲမှာ ... ကိုအောင်စီလို လူ ... ကိုသော်ကလိုလူတွေကလည်း ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို ကြင်ယာတော်မြှောက်ဖို့ ရုပ်ရုပ်နဲ့နဲ့ ကြိုးစားနေသူ နှစ် ယောက်ပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကတော့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ စိတ်မဝင်စားသေးဘူးဗျ ... အဲ ... ဒါပေမဲ့”

ဒါပေမဲ့ဟု ခံထားပြီးပြီ ကိုအောင်မောင်က စကား ကို တစ်ထောက်နားလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ပေါ့ဗျာ ... ကနေ သိပ်လှုပ်ရှားမှုကြုံတွေ့ ရလိုက်ရတဲ့ ပေါ်မှာမူတည်ပြီး ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက ... ခင်ဗျား ကို ရောမပြည်က သူရဲကောင်းကို အထင်ကြီးသလိုအထင် ကြီးသွားတတ်လေဗျာ ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းတစ်သက်နဲ့တစ် ကိုယ်မှာ ဘယ်ယောက်ျားသားကိုမှ ‘အစ်ကို’လို့ မခေါ်ဘူး ခဲ့တာ ... ခင်ဗျားကျတော့ ‘အစ်ကို’တွေ ဘာတွေတောင် ခေါ်လာတယ် ... သူနားမှာ ကပ်ပြီး ... သမန်းဝါးလှနေတဲ့ ကိုသော်ကကိုတောင် ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက အစ်ကိုလို့မခေါ် ဘူးဗျ ... ”

“ကျုပ် အိပ်ချင်ပြီထင်စာယ် ... ကျုပ်ဒီနေ့ သိပ်ပင်ပန်းလားတယ် ... ပြောစရာရှိ တိုတိုပဲပြောဗျာ ...”

အောင်မျိုးနိုင်က မီးငြိမ်းသွားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခံခွက်ထဲ လှမ်းထည့်ရင်း ပြင်းရဲလေးတဲ့စွာ ပြောလိုက်သည်။ ကိုအောင်မောင်းတို့ ရှေ့မှာမို့ ဂါးစပ်ကသာပြောနေသည်။ အောင်မျိုးနိုင်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက မိမိကို အစ်ကိုဟု ခေါ်သည်ကို ပြန်လည်ကျေနပ်နေမိသည့်အပြင် မိမိကို ရွှေစင်က ‘အစ်ကို’ဟု ခေါ်သည်ကိုပင် အဘယ်ကြောင့် ကိုအောင်မောင်းတို့ သီနေပေသနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဦးလေးထူး ...

ဦးလေးထူးပင် အများဆုံးဖြစ်နိုင်ပေသည်။ စိန်ဂေဟာထဲသို့ မိမိနှင့် ရွှေစင်ရောက်သွားစဉ် ရွှေစင်က မိမိအား ‘အိမ်ထဲဝင်စို့ အစ်ကို’ဟု ပြောသည်ကို ဦးလေးထူး ကြားသွားသည်။ ထိုအကြောင်းကို အောင်စိတို့လူသိုက်အား ဦးလေးထူးက ပြန်ပြောခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

“နပျိုငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးဟာ ... သူတို့အားကိုးတဲ့ယုကြည်တဲ့ ... နှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားသားအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမြဲ မဟုတ်လား ...”
“တိုတိုပဲ လုပ်ဗျာ ...”

“မရှည်ချင်ပါဘူး ... လေတောင်ကုန်သေးတယ် ... ရှည်ရတာက ဇာတ်ရှည်လည်သွားစေချင်လို့ပါ ... ဥပမာ ... သုဝဏ္ဏဇာတ်ကောင်မှာ ဒုက္ခလန့်ပါရိကဟာ သူ့သား ရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မြင်ချင်ပါတယ်လို့ ဆုတောင်းတာ ... ဘယ်လောက်ပိုင်သလဲ ... မျက်မမြင်ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခလန့်ပါရိကလည်း မျက်စိပြန်မြင်စေတယ် ... မြားဆိပ်သင့်နေတဲ့ သုဝဏ္ဏသာမလည်း အသက်ပြန်ရှင်လာတယ် ... ရွှေအိုးကြီးလည်း ရှုတယ်လေ ...”

“အဲဒီတော့ ... ဆက်ဆိုပါဦး ...”

“အဲဒီတော့ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်က ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ... လုပ်ပေးရင် ငွေတစ်သိန်းကျုပ်ပေးမယ်၊ ကဲ ... အဲဒါ ... သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မြင်ရတဲ့ကိန်းပဲ”
“အာပါးပါး ... တစ်သိန်းဆိုတဲ့ငွေ မနည်းပါလား ... သိန်းထိပေါက်မှ ရနိုင်တာမျိုးပါလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်အတွက် ငွေတစ်သိန်းဟာ သိန်းထိပေါက်မှ ရနိုင်မှာ ... ဒီငွေတစ်သိန်းတင် ဘယ်ကမလဲ ... ကိုယ် စိတ်ဝင်စား နှစ်သက်တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့လည်း လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရဦးမယ် ... ဒါကြောင့် သားရွှေအိုးထမ်းမြင်တဲ့ ကိန်းလို့ ကျုပ်ပြောတာလေဗျာ ... ကိုအောင်

မျိုးနိုင်ဟာ ... တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့တော့ရခဲ့ပါ
ရဲ့ ... အခု လုပ်နေရတာက သတင်းစာမှာ ကော်လံစား
သတင်းထောက်ပဲ ... ခင်ဗျားအတွက် ငွေတစ်သိန်းဟာ
မနည်းမနောကြီးပါ ... ”

“ဟုတ်ပါပေ၏ ... မှန်ပါပေ၏လို့ ကျုပ်ဝန်ခံတယ်ဗျာ ...
ခင်ဗျားဆီက ငွေတစ်သိန်း ကျုပ်ယူရင် ... ကျုပ်က ခင်ဗျား
တို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ... ”

“လွယ်ပါတယ် ... တကယ့်လွယ်လွယ်လေး ခင်ဗျားအပေါ်
မှာ စိတ်ဝင်စားနေရတဲ့ ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို ခင်ဗျား
လက်ထပ်ယူတဲ့ အထိရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ် ... ဒါ
လည်း ခဲယဉ်းတာမှ မဟုတ်တာ ... ရွှေစင်က ခင်ဗျား
အပေါ် ညွတ်နေပြီသားလို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ် ကိုအောင်
မျိုးနိုင် ... ”

ကျုပ် ယုံကြည်တယ် ဆိုသော စကားကို အောင်
မျိုးနိုင်က တန်ပြန် ပြန်ပြီးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဒါဆို ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် နှစ်သက်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့
ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကိုလည်းရမယ် ... ရွှေစင်က ဦးထွန်းဝင်းရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ... သူတို့ချမ်းသာသမျှ ဥစ္စာ
ပစ္စည်း ငွေကြေးတွေလည်း ခင်ဗျားရမယ် ... ဒီကြားထဲ

ကျုပ်ပေးတဲ့ ငွေတစ်သိန်းက အပိုဆုအဖြစ်ရဦးမှာ ... ”

“ထားပါတော့ ... ကျုပ်ဟာ ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို လက်ထပ်
နိုင်ပါပြီတဲ့ ... အဲဒီအတွက် ကိုအောင်မောင်းတို့မှာ ဘာ
အကျိုးရှိမှာလဲဗျာ ... ”

ကိုအောင်မောင်းသည် သူ့ဘေးတွင် ချထားသော
ဘရိ(ဖ်)ကေအိတ်ကြီးကို ယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် တစ်ရာ
တန်အုပ်တွေ တန်းစီနေသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ရာတန် ငါးအုပ်
(ငွေးငါးသောင်း)ကို ထုတ်ယူကာ အောင်မျိုးနိုင်၏ ရှေ့တွင် ချထား
လိုက်သည်။ ပြီး ဘရိ(ဖ်)ကေ(စ်)ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ငွေငါးသောင်းပဲ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ခင်ဗျားကို ပေးတဲ့
စရန်ငွေပဲ ... ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ထပ်ပြီး
ငါးသောင်းလက်ဖွဲ့မယ် ... ကျုပ်တို့အတွက် ... ခင်ဗျား
ဘာတွေ လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကတော့ ... ခင်ဗျား ရွှေစင်
နဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ကျုပ်တို့ ဆက်ညွှန်ကြားမယ် ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က တစ်ရာတန်ငါးအုပ်ကို ငုံ့ကြည့်
သည်။ သို့သော် လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့။

“ဒီပုံစံကြောင့် ရွှေစင်ကို ရအောင်ကြိုးစားရမယ်ဆိုရင် ...
ကျုပ်ဟာ ... ဣတ္ထိယသိုက်တူးသမား ဖြစ်သွားမှာပေါ့
ကိုအောင်မောင်း ... ”

“ကုတ္တိယသိုက်သမားဆိုတာ ... နာမည်လေးတော့ နည်းနည်းဆိုတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်မျိုးနိုင်အတွက် သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မြင်ရတဲ့ကိန်း ကွက်တိဝင်နေပြီလေဗျာ ...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုအောင်မောင် ... ကျုပ် ရွှေစင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ မှန်စာယ် ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရွှေစင်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ လိုချင်တာလည်း မှန်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရွှေစင်ကို သန့်သန့်စင်စင် ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာမျိုးနဲ့ပဲ ရယူချင်တယ် ... အရောင်ဆိုးတဲ့ မေတ္တာမျိုးနဲ့ မကြီးစားချင်ဘူး ... ခင်ဗျားငွေတွေ ခင်ဗျားပြန်ယူသွားပါ ကိုအောင်မောင် ... ဒီကိစ္စ ကျုပ်လက်မခံပါဘူး ...”

“စကားကို ပြန်ပြင်ပြီးပြောပါ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... စကားပြင်ချိန် ကျုပ်ပေးပါတယ် ...”

အောင်မျိုးနိုင်က ပြာဇနွက်ထဲမှ ဆေးပေါလိပ်ကို ပြန်ကောက်ယူ မီးညှိရှူဖွာလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ ရာတန်ငါးအုပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ... ကိုအောင်မောင်ဆီသို့ ပြန်တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ကျုပ်စကားကို မပြင်ဘူး ... ခင်ဗျားငွေကိုလည်း ကျုပ်လက်မခံဘူး ...”

“ခင်ဗျားဟာ ... လူမိုက်ပဲ ... ချောပြောတာကို မနာခံဘဲ၊ ရိုက်ပြောမှ နာခံမဲ့ကလေးဆိုပဲ ... ကျုပ်တို့က ‘မောင်မောင်’လို့ ချိုချိုသာသာခေါ်နေတုန်း ခင်ဗျားက ‘ဗျာ’လို့ ထူးလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ကိုအောင်မျိုးနိုင် ...”

ကိုအောင်မောင်း၏ မျက်နှာအမူအရာရော ပြောသည့်လေသံရော တင်းမာလာသည်။ ကိုအောင်မောင်း အကြမ်းကိုင်တော့မည်ကို အောင်မျိုးနိုင် အလိုလိုသိလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ဖိုးစိန်နဲ့ စိန်အောင်မင်းရေ ... သူက မောင်မောင်ခေါ်လို့ ဗျာမထူးဘူးကွ ... အဲဒီတော့ ငါတို့က သူ့ကို ‘အောင်ကျော်’လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ကြစို့ ...”

မိမိနောက်မှ လှုပ်ရှားလာသော ခြေသံကိုကြားသည်နှင့် အောင်မျိုးနိုင်ကပင် စတင်လှုပ်ရှားပစ်လိုက်တော့သည်။

မီးရဲနေသော လက်ထဲမှ ဆေးပေါလိပ်ဖြင့် အောင်မောင်း၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ အောင်မျိုးနိုင် ပစ်ပေါက်သည်။

“အာ ... အာ ... အာ ...”

မီးဆိုသည်က ဘယ်နေရာကိုထိထိ ပူစမြဲ လောင်စမြဲ။ လူ၏ သဘာဝအတိုင်း အောင်မောင်းသည် ပူလောင်ခြင်းဖြစ်သွားသည့် သူ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ် ပွတ်သပ်နေစဉ်မှာပင် အောင်မျိုးနိုင်က ကိုအောင်မောင်းကို လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

တော့သည်။

အရပ်အမောင်းခြင်းကွာသည်။ လက်တံ ခြေတံခြင်း ကွာသည်။ ကျစ်လစ်သန်မာမှုခြင်း ကွာသည်။ သွက်လက်မှုခြင်း ကွာသည်။ ကာယဗလခွန်အားခြင်း ကွာသည်။ ထို့ပြင် ကိုအောင်မောင်း အမည်ခံလူသည် ဝီစကီသောက်ထားပြီး အတော်အတန် အရက်မူးနေသည်။

ကိုအောင်မောင်းခမျာ ကျားအုပ်ခံရသော ကျီသူငယ် လို ပြန်လည်ခုခံသော်လည်း အရေးနိမ့်နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်တီပေါ်မှ ကြမ်းသို့ကျသွားသည်။

ကိုအောင်မောင်းက အောက်မှ ပက်လက်၊ အောင်မျိုးနိုင်က အပေါ်မှခွစီးပြီး ဘယ်လက်သီး ညာလက်သီးတွေဝင်ကာ အောင်မောင်းလက်မှ ပစ္စတိုကို အရယူဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။

သို့သော် ...

ကိုအောင်မောင်းအား အနိုင်ရသော်လည်း ဖိုးစိန်နှင့် စိန်အောင်မင်း နှစ်ယောက်ရှိနေပါ၏။

အောင်မောင်းနှင့် သတ်ပုတ် သေနတ်ရယူဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် စိန်အောင်မင်းသည် သူ့ခါးထဲမှ ပစ္စတိုကို ထုတ်ယူကာ လက်ဝါးတွင် အပြားလိုက်ကပ်ကိုင်ပြီး သေနတ်ပြားနှင့် အောင်

မျိုးနိုင်၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အား...”

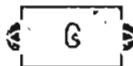
ဖိုးစိန်ကလည်း သူ့ဖိနပ်ဦးဖြင့် အောင်မျိုးနိုင်ကို ကန်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင် မျက်စိထဲတွင် စီးပွင့်သွားကာ ဘေးသို့ လိမ့်သွားပြီး မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးတိမ်းစက်လည်သလို ခံစားပြီး လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ဖုံးသွားတော့သည်။

အောင်မျိုးနိုင် ဦးခေါင်းကွဲ သွေးတွေယိုပြီး ကြမ်းပြင်တွင် လဲကျ သတိလစ်သွားတော့သည်။

လက်နက်ကိုင် သုံးယောက်အား လက်နက်မဲ့ အောင်မျိုးနိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ဖိုက်ရှူးရဲဟုပင် ဆိုပါလေတော့။

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... အစ်ကို”

“မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်”

မိမိကို ခေါ်သံတွေ နားထဲတွင် စိမ့်ညည်လေးကြားရသည်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်ကာလှုပ်ကာ ခေါ်နေကြသည်တို့ကို နာမိနစ်ဖက်တွင် ကြားလာရသည်။

အစ်ကို ... အစ်ကိုဟု ခေါ်သံမှာ စမ်းရေစီးသံနယ်ကြားရသည်မှာ နားတွင် ငြိမ်ညောင်းနေသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ခိုက်နေသော မျက်လုံးမှ မျက်ခွံတို့ အားယူကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကော့သည်။

သူလဲကျနေရာတွင် မျက်လုံးသုံးခုက အုပ်မိုးထားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ဦးထွန်းဝင်း၏ မျက်နှာ ဦးလေးထူး၏ မျက်နှာနှင့် လှပသော ရွှေစင်တို့၏ မျက်နှာတွေ ဖြစ်နေပါ၏။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ကြမ်းပြင်တွင် လဲကျနေခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ သူ၏ အိပ်ခန်းခုတင်ထက်ဝယ် လဲလျောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း အောင်မျိုးနိုင် သတိထားမိသည်။

“မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... သတိရလာပြီနော် ...”

“ဟုတ်စာ့ ... ကျွန်တော် သတိရပါပြီဦး ...”

အောင်းမျိုးနိုင် ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း လက်နှစ်ဖက် အားပြုထောက်ကာ၊ လှဲနေရာမှ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အစ်ကို ... မထနဲ့ ဦးလေး ... ခဏလှဲနေလိုက်ပါဦး ...”

ဖြန်းခနဲထရင် ခေါင်းမှူးဦးမယ် အစ်ကို ...”

“ရပါတယ် ရွှေစင် ... ကိုယ်ဒီလောက် မပျော့ပါဘူး ... ထိုင်နိုင်မှာပါ ...”

ဦးထွန်းဝင်းက အဖြစ်သနပ်ကို ပြန်ပြောပြပါလေ၏။

“မောင်အောင်မျိုးနိုင် ခေါင်းကွဲသွားတယ် ... ဒဏ်ရာနဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ လဲကျသတိလစ်နေတယ် ... ညဦးရွှေစင်က ရှေးဦးသူနာပြုသင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ ... မောင်

အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ အိမ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကြက်ခြေနီဆေး သေတ္တာကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေတယ် ... သမီးရွှေစင်က ပဲ ပြုစုပေးတယ် ... ဒဏ်ရာကို သန့်စင်ဆေးထည့် ပတ်တီး စည်းပေးပြီးမှ ကိုမောင်ထူးရဲ့ အကူအညီနဲ့ အိပ်ရာပေါ်တင် လှဲ သိပ်ထားတာပဲပေါ့ကွာ ... ”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်ဦး ... ဒါတက် ဦးနဲ့မရွှေစင်တို့က ဘယ်လို ဘယ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာကြတာ လဲဟင် ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက ဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကို့ဆီ ဖုန်းသုံးခါတောင် ဆက်တယ် အစ်ကို ... ပထမ နှစ်ခါက လုံးဝဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိဘူး ... တတိယအကြိမ် ကျတော့ ... ဖုန်းကို ဂေါက်ခနဲမသံ ... ဂေါက်ခနဲ ဘေးချ လိုက်သံ ကြားရပြီး ... ဘာသံမှ ပြန်ထူးသံ ထွက်မလာ ဘူး... အဲဒါကို ရွှေစင်စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာတာနဲ့ ဖေဖေကို ပြောပြပြီး သားအဖလိုက်လာကြတာပါ အစ်ကို ... ”

“ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ်ကို မရွှေစင် ဘယ်လိုသိရသလဲ ... ”

“အစ်ကိုရဲ့ သတင်းစာတိုက်ကို လှမ်းမေးကြည့်တာပါ ... သတင်းစာတိုက်က အစ်ကို ဖုန်းနံပါတ်ရော ... လိပ်စာရော ပြောပြတယ် အစ်ကို ... ”

“သြော် ... သြော်”

အောင်မျိုးနိုင်သည် မိမိအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိသော ဦးထွန်းဝင်းနှင့် မရွှေစင်ကို အထူးကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ နောက်ဆုံး ဖုန်းဆက်၍ မရလေမှ အိမ်သို့လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... အပြင်ဘက်က စည့်စားပွဲပေါ်မှာ တုံးလုံးပက်လက် လဲနေတဲ့ အရက်ပုလင်း နဲ့ဖန်ခွက်တွေလည်း တွေ့တယ် ... တစ်ရာတန်အထုပ် ငါးထုပ်နဲ့အတူ ဟောဒီစာကိုလည်း တွေ့တယ် ... ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွာ ... ”

ဦးထွန်းဝင်း လှမ်းပေးသော စာကို အောင်မျိုးနိုင် ယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ကိုအောင်မျိုးနိုင်

တင်းမာကြမ်းတမ်းသွားတဲ့ အခြေအနေအတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခြေအနေကိုပဲ ပထမသင်ခန်းစာ လို့ ကိုအောင်မျိုးနိုင်မှတ်ယူပါ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့က ကြမ်းပြီဆိုရင် တကယ် ကြမ်းတတ်ပါတယ် ငွေငါးသောင်းကို ကိုအောင်မျိုးနိုင်အတွက် ဒီအတိုင်း ခံထားခဲ့တယ် ... သဘောကတော့ ... ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုအောင် မျိုးနိုင်ဆက်ဆောင်ခွက်ပဲ တကယ်လို့ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်က ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ကို ဖိဆန်လာရင်တော့ ... ဒုတိယသင်ခန်းစာတွေ တတိယသင်ခန်း

စာတွေ ဆက်တိုက်ဝင်လာမယ်ပေါ့ဗျာ ... ကဲ ... ဒါပါပဲ ... ။

အောင်မောင်

စာမှာ ခြိမ်းခြောက်စာ ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုစာကို ခေါင်းအုံးအောက် ထိုးထည့်ထားလိုက်ပြီး ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို လှမ်း ကြည့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကလည်း အောင်မျိုးနိုင်ကို အကဲခတ် လှမ်းကြည့်ခိုက်ငို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက အလိုက်အထိုက် ပြုံးသည်ဆိုရုံလေး ပြန်ပြုံးပြကာ ...

“အစ်ကို အခုဖြစ်သွားတာတွေက ... ဟိုဟာနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဖြစ်လာတာလားဟင် ... ”

“ဆိုပါတော့ မရွှေစင် ... ”

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ် ... ဘယ်သူတွေက အစ်ကိုကို ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်သွားတယ်ဆိုကာ ... အစ်ကိုက ရွှေစင်တို့ ကို ပြောပြပါလားဟင် ... ”

ကိုအောင်မျိုးနိုင်သည် ဦးလေးထူးရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်၏ အကြည့်ကို ဦးထွန်းဝင်းက ပါးနပ် စွာ အကဲခတ်လိုက်မိပါ၏။

“ကဲ ... ကိုမောင်ထူး ... ကားထဲမှာ ခဏသွားစောင့်နေပေ

တော့ * ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်လည်း သက်သာသွားပြီပဲ”

ဦးလေးတူးသည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ရပ်ထားသော မာစီးဒီးနားကြီးတွင် သွားရောက်ထိုင်စောင့်နေပေသည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဒဏ်ရာမှာ အနည်းငယ်နာကျင်မှ ရှိနေသေးသော်လည်း ထူထူထောင်ထောင် ရှိပေသည်။

“ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြစို့လားဦး ... ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းက ကျဉ်းပြီး ရှုပ်ပွေနေတော့ ... ”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ ... ”

တကယ်တော့ ... အောင်မျိုးနိုင်၏ အိပ်ခန်းသည် ကျဉ်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ခုတင်တစ်လုံး အဝတ်မီရီတစ်လုံးနှင့် စာရေးစားပွဲတစ်လုံးသာ ရှိပေသည်။

သို့တစေ လူပျိုခန်းမို့ ကြက်သိုက်နှင့်အပြိုင် ရှုပ်ပွေနေသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ရှပ်အင်္ကျီဟောင်း စသည်တို့မှာ ... ဟိုနေရာတွဲလောင်း ဒီနေရာတွဲလောင်း ရှိနေကြသည်။

ဦးထွန်းဝင်းကို သမီးရွှေစင်ဝင်းဝင်းကတို့ပြီး အိပ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးထွန်းဝင်း၏ ဒုတိယကောက်နှင့် လျှာထိုးကြမ်းပြင်ထိသံ တဒေါက်ဒေါက်အသံ ထွက်နေပါ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် နေရာအသီးသီးယူပြီးသောအခါ ... ရွှေစင်ကပင် စကားစဆိုသည်။

“ကိုသော်ကက မျိုးချုပ်ကာနီးမှ ပြန်သွားတယ် အစ်ကို ဒါကြောင့် ... ဖေဖေကို ရွှေစင်က ကိုသော်ကပြန်သွားမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ ပြန်ပြောပြရတယ် ... အဲဒီတော့ ဖေဖေက ဒါဆိုရင် ... အစ်ကိုမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် ... အစ်ကိုကို သတိပေးဖို့လိုတယ်လို့ ပြောလို့ ... အစ်ကိုသတင်းစာတိုက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ... အစ်ကိုလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မေးရတယ် ... သတင်းစာတိုက်က ဖုန်းနံပါတ်ရော ... အစ်ကို အိမ်လိပ်စာရော ပြောပြတဲ့အပြင် အစ်ကိုဟာ ... မိုးချုပ်မှ အိမ်ကို ပြန်တတ်တယ်ဆိုတာကိုပါ ပြောပြတယ် ... စောစောဖုန်းဆက်ရင် မလွယ်ဘူးတဲ့လေ ... ရွှေစင် ညဦးပိုင်းမှာ နှစ်ခါတောင် အစ်ကို့ဆီ ဆက်တယ် ... အစ်ကို ဖုန်းက ပြန်မထူးဘူး အစ်ကို ... ”

“မရွှေစင် ဆက်တဲ့အချိန်မှာ ... သူတို့သုံးယောက်က ကျွန်တော့်အိမ်ကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်ဝင်နေကြပြီး ... အရက်ပိုင်း ထောင်ရင်း ... ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေကြတာ ... ဒါကြောင့် ဖုန်းလာတာကို မကိုင်ကြတာ ... ”

“သူတို့သုံးယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲကွာ ... ”

“နာမည်လိမ်တွေနဲ့ ဦး ခေါင်းဆောင်က အောင်မောင်းတဲ့ ... နောက်လိုက်နှစ်ယောက်က ဖိုးစိန်နဲ့ စိန်အောင်မင်းတဲ့ ... ”

အောင်မောင်းနဲ့စိန်အောင်မင်းက ပစ္စုတိသေနတ်ကိုင်တယ်၊ ဖိုးစိန်ကတော့ မောင်းပြန်စားနဲ့ ... ကျွန်တော့်အထင်တော့ ကိုအောင်စီရဲ့ အဖွဲ့သားတွေလို့ ထင်တာပဲ ... ”

“သူတို့ကိုယ်တိုင်က ... မောင်အောင်စီရဲ့အဖွဲ့သားတွေလို့ ထုတ်ပြောသွားလား ... ”

“အဲဒီလိုတော့ ဝန်မခံဘူး ဦး ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ ဟာ ... ကိုအောင်စီရဲ့ လူတွေလားလို့မေးတော့ ... သူတို့ ဘာမှ ပြန်မပြောကြဘူး ... ”

ဦးထွန်းဝင်းက ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကလည်း သူမ၏ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ပါ၏။

သားအဖနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်ကြခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ဆောင်နေသည်ဟု အောင်မျိုးနိုင် ထင်မိပါ၏။

“အင်း ... မောင်အောင်စီရဲ့လူတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ် ... ကုက္ကိုင်းလမ်းစုံမှာ သူတို့အကြံအစည်မအောင်မြင်တာ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကြောင့်ဆိုပြီး ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို လာမတာဖြစ်မယ် ... ”

“အဲဒီလို လာခဲ့တဲ့ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်ဦး ... ကိုအောင်မောင်းတို့ လူသိုက်ဟာ ... ကြေးစားလူမိုက်ပုံစံ တွေ မဟုတ်ဘူး ... ရည်ရည်မွန်မွန်တွေပဲ ... နောက်ပြီး ... ”

သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြမ်းဖက်ဖို့ အစီအစဉ်မျိုးပါလား
ပုံမရဘူး ... သူတို့ရဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော်က လုပ်ပေးဖို့ ငွေခွဲ
ဖြားယောင်းတယ် ... သိမ်မွေ့လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ်
စကားတွေနဲ့ ဆွယ်တရားဟောတယ် ... နောက်ဆုံး ...
ကျွန်တော်က သူတို့ဆန္ဒကို မလိုက်ရောတဲ့အပြင် ထာဝရခံလို့
သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရိုက်သွားကြတာ ... ကုန်ကုန်ပြော
ရင် ... ကျွန်တော့်ကို လာမတာဆိုရင် ... သေနတ်နဲ့ပစ်ရင်
ဘေးအန္တရာယ်ရှိရင် ကြားမှာစိုးလို့ မပူပန်ဘူးပဲထား ... ဖိုးစိန်
လက်ထဲက မောင်းပြန်စားနဲ့ ထိုးသွားနိုင်ခွင့် သူတို့မှာ ရကြ
တာပဲဦး ... ”

ဦးထွန်းဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး အောင်မျိုးနိုင်၏
စကားကို လက်ခံပါ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ... မောင်အောင်စီလွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေ
ဟုတ်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားစရာပဲ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...
မောင်အောင်စီက ဦးနောက်သမားပဲ ... ဘာမဆို လက်
တစ်လုံးခြား အကွက်ရှိက်ပြီးမှ အနိုင်ယူတတ်တယ် ... ဒီလို
လက်နက်ကိုင်စေပြီး လုပ်လေ့မရှိဘူး ... အင်း ... အခု
အတိုင်းဆိုရင်တော့ ... အောင်မောင်းတို့ အဖွဲ့ဟာ တခြား
တစ်ဘာသာအဖွဲ့အစည်းများလားနော် သမီး”

“သမီးတော့ ... ဘာမှ အကဲမခတ်တတ်တော့ဘူး ဖေဖေ
သူတို့က ရှေးဇာတ်မင်းသားကြီးတွေရဲ့ နာမည်တွေကို
လည်း ယူထားတယ်ဆိုတော့ ... ”

“ဪ ... နေဦး ... ကျွန်တော်တစ်ခုသတိရတယ် ...
နောက်ဆုံး တတိယအကြိမ်ဖြစ်မှာပေါ့ ... ရွှေစင်ဆီက
ဖုန်းကတော့ တယ်လီဖုန်းစင်နားမှာရှိနေတဲ့ စိန်အောင်မင်း
ဆိုတဲ့လူကို ခေါင်းဆောင် ကိုအောင်မောင်းက လွှတ်ခန့်
ဟောကောင် ကျော်သင်း တယ်လီဖုန်းကို ဘေးရုထားလိုက်
လို့ ပြောလိုက်တာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ် ... ”

“ကျော်သင်း ဟုတ်လား ... ”

ဦးထွန်းဝင်းက ကျော်သင်းဟုတ်လားဟု ပြန်မေး
ရင် အလေးအနက်စဉ်းစားကာ ...

“ကျော်သင်းလား ... ကျော်သန်းလား ... ဇော်သိန်းလား
တိတိကျကျ ဘယ်သူတဲ့လဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ”

“ကျွန်တော့် နားထဲမှာတော့ ‘ကျော်သင်း’လို့ ကြားမိတာပဲ၊
အခုဦးက ကျော်သန်းလား ... ကျော်သိန်းလားလို့ ပြန်မေး
တော့ ... ကျွန်တော်လည်း ဝေဝေဝေပဲ ဦး ... ”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ဖေဖေ ... တစ်နေ့နေမှာ
ကိုအောင်စီပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... တခြားအဖွဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဖေဖေကို

ဆက်သွယ်လာမှာပဲ ... အခု ရွှေစင်သိချင်တာက ... ဇာတ်
မင်းသားကြီးတွေရဲ့ နာမည်ယူထားတဲ့ အဖွဲ့ဟာ ... အစ်ကို
ကို သူတို့ဆန္ဒတွေ လုပ်ခိုင်းတာလဲ ... သူတို့ခြေလှမ်းက
ဘာလဲဆိုတာပဲ ... ရွှေစင်တို့ သိဖို့လိုမယ် ဖေဖေ ... ”
“ဟုတ်တယ် ... သမီးရွှေစင်ပြောတာ အမှန်ပဲ ... အဲဒါကို
ဦးတို့ သိချင်ဟယ်-မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေပေ။ ဆေးပေါ့
လိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ယူကာ မီးညှိ၍ ဖွာနေပြန်သည်။ ကိုအောင်
မောင်း ပြောသွားသော သူတို့၏ ဆန္ဒကို ဦးထွန်းဝင်းကိုဖြစ်စေ
ရွှေစင်ပင်းဝင်းကိုဖြစ်စေ ပြန်ပြောပြရန် အောင်မျိုးနိုင် ဝန်လေးနေပါ
၏။

ကိုအောင်မောင်းတို့အဖွဲ့ကို ကြောက်သောကြောင့်
ဝန်လေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါလေ။

အပြောရခက်သောကြောင့် ဝန်လေးရခြင်းသာ ဖြစ်
ပါ၏။ မပြောဘဲ နေလိုက်ပြန်ကလည်း မိမိသည် အောင်မောင်းတို့
အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းသည်ဟု ဦးထွန်းဝင်းနှင့်ရွှေစင်ဝင်းဝင်းတို့ မိမိ
အပေါ် အထင်လွှဲမှားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ငွေငါး
သောင်းကိုရော ကိုအောင်မောင်းရေးခဲ့သောစာကိုရော ရွှေစင်တို့
သားအဖ မြင်တွေ့သွားပြီ ဖြစ်နေသည်။ မိမိအပေါ် အထင်လွှဲစရာ။

“ကျွန်တော့်ကို သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးပါ ... ငွေတစ်သိန်း
ပေးမယ် ... အခု စရန်ငွေငါးသောင်း ပေးမယ်ဆိုပြီး ...
စားပွဲပေါ် ငွေငါးသောင်းတင်ထားတာပဲ။ အဲဒါကိုကျွန်တော်
က ငြင်းဆန်တော့ အောင်မောင်းက သူလူတွေကို အကြမ်း
ဖက်ခိုင်းတယ် ... အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က အောင်မောင်းကို
ခုန်အုပ်ပြီး ဆက်ခုခံတာပဲဦး ... ”

“အောင်မောင်းက မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို ဘာလုပ်ခိုင်းလို့
လဲ ... ”

မဖြေလျှင်လည်း မဖြစ်တော့။ မဖြေဘဲနေခြင်းထက်
ပြောလိုက်သည်က ပိုကောင်းသည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်သည်။

“ဦးရော ... မရွှေစင်ရော ... ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွှဲစေ
ချင်ဘူး ... နောက်ပြီး ... ဦးတို့နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါလို့
တင်ကြို တောင်းပန်ပါရစေ ... ကိုအောင်မောင်းတို့ရဲ့ ဆန္ဒက
မရွှေစင်ကို ကျွန်တော်က လက်ထပ်နိုင်တဲ့အထိ ကြိုးစားရ
မယ်တဲ့ ... ”
“အို ... ”

မရွှေစင်သည် ချာခနဲ မျက်နှာတစ်ဖက်သို့လှည့်သွား
ပေသည်။ ရှက်ရှာပေမည်။ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာ ပန်းနုရောင်
သမ်းသွားသည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဘယ်လိုမှ မျက်နှာပျက်မသွား။
ဦးခေါင်း ထည့်တံညိတ်ပင်။

“ဪ ... ဒီလိုလား” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြနေ
သေးသည်။

“အင်း ... အင်မတန် အကြံကြီးတဲ့ ရှေ့ညစ်မက်နုံးပဲ ...
အချိန်စောင့်ပြီး ကြံစည်ချက်ပဲ ... အင်းပေါ့လေ ... ရွှေစင်
က ဦးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးပေကိုး ... တစ်နေ့ကျရင်
ဦးချမ်းသာသမျှ ဒီသမီးကိုပဲ ပေးခဲ့မှာမဟုတ်လား ... သူတို့
လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကလည်း ... ဦးဆီမှာ တစ်စိတ်ကနေပြီး
တစ်ဝက်ထိ ရနေပြီလေ ...”

“သူတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲ ...” ဟု
အောင်မျိုးနိုင် မေးချင်မိသည်။ သို့သော် မမေးပေ။ အကြောင်းမူ
ထိုပစ္စည်းကိစ္စသည် ဦးထွန်းဝင်းအဖို့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စဖြစ်နေပါက မေးမိ
သော မိမိအပေါ် ဦးထွန်းဝင်း သံသယဖြစ်မည်စိုးရိမ်သောကြောင့်
ဖြစ်ပေသည်။

“ဦး ဆက်မေးမယ် ... သူတို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သမီး
ရွှေစင်နဲ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင် လက်ထပ်ကြပြီဆိုပါတော့ ...”

“အို ... ဖေဖေက ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး ...”

“မှန်တယ်သမီး ... သမီးရှေ့မှာ မပြောသင့်တဲ့ စကားတွေ

ကို ဖေဖေပြောနေတာပဲ ... ဒီကိစ္စက မပြောရင် မပြီးတဲ့
ကိစ္စပဲ သမီး ... သူတို့ခြေလှမ်းသမျှကို ဖေဖေက စူးစမ်းရ
မယ် ... ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုရမှာမို့ပဲ သမီး ...”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဦးခေါင်း
လေးသာ ငုံ့ထားသည်။ ဦးထွန်းဝင်းက အောင်မျိုးနိုင်ဘက်သို့ ပြန်
လှည့်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... သမီးရွှေစင်နဲ့
တကယ်လို့ လက်ထပ်ကြပြီဆိုပါတော့ ... မောင်အောင်မျိုး
နိုင် ဘာတွေဆက်လုပ်ပါလို့ ခိုင်းသလဲ ...”

“ဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို အခုမပြောသေးဘူးတဲ့
ဦး ... လက်ထပ်ပြီးမှ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ...
ကိုအောင်မောင်းက ပြောမယ်တဲ့ ...”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ... တစ်ဆင့်ပြီးတစ်
ဆင့် အပိုင်ထုသွားတဲ့ သဘောပါ ... ဦးသဘောပေါက်ပါ
တယ် ... ဦး နားလည်ပါတယ် ...”

“ဦးသဘောပေါက်ပေမဲ့ ... ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ သဘော
မပေါက် နားမလည်ဘူးဦး ...”

“အေးပေါ့ကွယ် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်က ဘာမသိ ဘာမသိနဲ့
ဦးတို့ရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ထဲပါလာတဲ့ လူကိုး ... ဦးတို့ကိစ္စက ခြေ

မြေခြင်းသာ ခြေခြင်းတာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မောင်အောင် မျိုးနိုင်ရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုနဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ဦးယုံကြည်ပါတယ် ... အပွေးမြင်တာနဲ့ အပင်သိတယ်ဆိုပါတော့ကွယ် ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဖေဖေ ... ”

ရွှေစင်က ရှက်နေ၍လား မသိ။ အောင်မျိုးနိုင်ကို မကြည့်ဘဲ သူမ၏ ဖေဖေဦးထွန်းဝင်းကို ပြောသည်။

“ရွှေစင်အနေနဲ့တော့ ... ဒီကိစ္စကို လက်လျှော့ချင်လာပြီ ဖေဖေ ... ရွှေစင်တို့မှာ ထိုက်သင့်သလောက် ကြွယ်ဝမှုရှိနေ သားပဲ ... နောက်ပြီး ဖအေဇာစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ပါ ... တစ်သက်လုံး ထိုင်စားနိုင်နေတာပဲ ... သူတို့လိုချင် တာ သူတို့ကိုပဲ ပေးလိုက်ပါလား ဖေဖေ ... အန္တရာယ်ကင်း ကင်း ... စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ သမီးကျောင်းတက်ချင်တယ် ... စားဝင် အိပ်ပျော် ဖြစ်ချင်တယ် ... အခုတော့ ... ကျီးလန်စာ စားနဲ့ ... ဘယ်အချိန် ဘယ်အန္တရာယ်ဝင်လာမလဲလို့ တစ် ထိတ်ထိတ်နဲ့ နေရတာ ... ရွှေစင်ကြောက်လာတယ် ဖေဖေ ပြီးလည်းပြီးငွေ့လာတယ် ... ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဂျူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်

ပါတ၏။

“သမီးရယ် ... ထိလက်မှတ်တစ်စောင်ဟာ ... ဘာဆုမှ မပေါက်ရင်တော့ ... စက္ကူစုတ်တစ်ခုပဲပေါ့ ... သိန်းဆူကြီး ဒီလက်မှတ်လေးကပေါက်ပြီဆိုရင် ... ငွေတစ်သိန်းဘန်ဖြစ် သွားပြီလေ ... အဖိုးတန်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဒီထိလက်မှတ်ကို ငွေသွားမထုတ်ဘဲ စက္ကူစုတ်လေးပဲဆိုပြီး ... လွှင့်ပစ်နိုင်ရက် လား ... သမီးမှာ ဖေဖေကိစ္စအတွက်ကြောင့် အန္တရာယ်ရှိ မှန်း ဖေဖေသိပါတယ် ... အထူးသဖြင့် ... သမီးကို အမိဖမ်း ပြီး ... ပြန်ပေးသဘော ပစ္စည်းနဲ့ ဖလှယ်ဖို့ တောင်းဆိုမှာ ဖေဖေ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ ... ကိုမောင်ထူးကလည်း အားကိုးရတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလေးထူဟာ ... အားကိုးရသလား ... အားကိုးမရသလားတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ... စိတ်မချရ တဲ့လူလိုတော့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ် ... ကိုအောင်မောင်း တို့လူသိုက်ဟာ ... ဒီစိန်ဂေဟာရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို တော် ဖတ်သိနေပုံရတယ် ... သူတို့ပြောပုံက ဦးလေးထူးက တစ် ဆင့်သိနေပုံမျိုးပဲ ... ”

ကိုအောင်မောင်းပြောခဲ့သည့် ဦးလေးထူးနှင့် ပတ် သက်သော စကားတို့ကို ပြန်ပြောရာတွင် ဦးထွန်းဝင်းသည် စူးစူး စိုက်စိုက်ပင် နားထောင်ပေသည်။

အောင်မျိုးနိုင် စကားအဆုံးတွင် ဦးထွန်းဝင်းသည် သူ၏ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့် အားရပါးရ ပုတ်လိုက်သည်။

“ဦး အကြံတစ်ခုရတယ် ... အခု ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် သတင်းထောက်အလုပ်က ခွင့်ရက်ရှည်ယူလို့ရမလားဟင်”

“အယ်ဒီတာချုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ရမှာပဲဦး ... ကျွန်တော် က ဘာလို့ ခွင့်ရက်ရှည်ယူရမှာလဲဦး ... ”

ဦးထွန်းဝင်းက လက်ချောင်းနှစ်ချောင်း တောင်ပြ သည်။

“အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိတယ် မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ပထမ အချက်ကတော့ ... ဦးရဲ့သမီးရွှေစင်အတွက်ပဲ ... ကိုမောင် ထူးဟာ ... စိတ်မချရတဲ့သူ အခြေအနေရှိနေတယ် မဟုတ် လား ... ဦးကိုယ်တိုင်က ခုကွဲ့တဖြစ်နေတော့ ... ရွှေစင်ရဲ့ ကျောင်းကြို ကျောင်းဂိုကိစ္စရော ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ထွက်ရတဲ့ ကိစ္စမှာရော ... ဦးအနေနဲ့ လိုက်မပို့ လိုက်မကြိုနိုင်ဖြစ်နေ တယ်လေ ... အဲဒါကို မောင်အောင်မျိုးနိုင်က ယာယီ တာဝန်ယူပေးစေချင်တယ် ... ရွှေစင်ရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ရောပေါ့ ... ”

“ရွှေစင်က ဖိုင်နယ်တောင်ရောက်နေပြီပဲ ... ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန် တွေက ရွှေစင် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တာပဲဦး ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အခုမှ အန္တရာယ်က ရှိနိုင်လာတာ ... ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ... အခုမှ မောင်မိမိက အိတ်အမည်း လေး ရလာလို့ပဲ ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ခေါင်းညိတ်ပါ၏။ အိတ်အမည်းရပြီးမှ ပန်းဆိုးကန်းတွင် အန္တရာယ်ကတင်ခဲ့သည်ကို အောင်မျိုးနိုင် လက် တွေ့ ... ။

“နောက် ဒုတိယအချက်က ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဦးတို့ အိမ်မှာ လာနေခြင်းအားဖြင့် ... အောင်မောင်းတို့ လူသိုက် က ... သမီးရွှေစင်နဲ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရသွားပြီလို့ ယူဆပြီး ရွှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းထပ်တိုးလာနိုင် တယ် ... အောင်မောင်း ဘယ်လိုခြေလှမ်းတိုးလာမယ်ဆို တာရယ် ... အောင်မောင်းဟာ ... အောင်စီရဲ့ အဖွဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ... သီးခြားအဖွဲ့လားဆိုတာ သူတို့ခြေလှမ်းကို ကြည့်ပြီး ... ဦး အကဲခတ်နိုင်တယ် ... ”

“ဖေဖေဟာက ... အစ်ကိုကို တယ်ကြက်လုပ်ထားတဲ့ သဘောမသက်ရောက်နေဘူးလား ဖေဖေ ... ”

“အဲဒီသဘော သက်ရောက်တယ်ဆိုတာ ... ဖေဖေ ဝန်ခံပါ တယ် သမီး ... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ ... တအံ့နွေးနွေး အကြာကြီး ဖြစ်နေမဲ့ အစား ... ဘွားခနဲ မြန်မြန်ထွက်လာ ... ”

တာ ပိုမကောင်းဘူးလား ... မြင်းစီးမှတော့ အထီးလား။
 အမလား ... ကွဲကွဲပြားပြား ဖေဖေ သိချင်တယ် ဒါပဲ ... ”
 “ဦးရဲ့စိတ်ကူးဟာ ... ဦးအတွက်တော့ ကောင်းချင်ကောင်း
 ပါလိမ့်မယ် ... ရွှေစင်အတွက်ကျတော့ ... ဘေးပတ်ဝန်း
 ကျင်အမြင်နဲ့ မနစ်နာနေဘူးလားဦး ... ကျွန်တော် ဆိုလို
 တာက ဦးတို့အဆင်အတန်းနှင့် ကျွန်တော်ရဲ့ အဆင်အတန်း
 ကို နှိုင်းယှဉ်ရင် ... ကျွန်တော်က ပါမ္မာဒကောင်တစ်ယောက်
 ပါ ... ကျွန်တော်နဲ့ တတွဲတွဲ ... တွဲတာတွေကို ဦးတို့ရွှေစင်
 တို့ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်အမြင်တွေလွှဲ
 မှားကုန်ရင် ရွှေစင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်နေမှာကို ဆိုလိုတာ
 ပါ ... ”

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့ပေါ့ကွာ ... အဲဒီတော့ ...
 မောင်အောင်မျိုးနိုင် ခွင့်ရက်ရှည်ယူထားသလောက် ကာလ
 မှာ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအားလုံး ဦးက
 တာဝန်ယူမယ် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်က ... ဦးနဲ့ သမီး
 ရွှေစင်အပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး ကူညီနိုင်မလားဟင် ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာလေးတွင် အလွန်စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသော
 ပုံရိပ်ပေါ်လွင်နေပါ၏။

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ... လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ
 ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်သမားပဲ ... ဒေါင်လိုက်ကျကျ
 ပြားလိုက် ကျကျပါ ... ဒါပေမဲ့ မရွှေစင်ရဲ့ သဘောဆန္ဒကို
 ကျွန်တော်မေးပါရစေ ... အခု ဦးရဲ့ အစီအစဉ်ကို မရွှေစင်
 ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါရဲ့လားလို့ ... ”

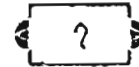
ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ကော့ရွှန်းသော မျက်တောင်
 ကော့ကြီးနှင့် မျက်ဝန်းစုံကိုပင့်ကာ အောင်မျိုးနိုင်ကို ကြည့်လိုက်
 သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ မပြုံးတုံ့ ပြုံးတုံ့လေး ရှိနေသည်ဟု
 အောင်မျိုးနိုင် ထင်မိသည်။

“ရွှေစင်တို့မှာ ဖအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပါ အစ်ကို ... ဖေဖေ
 ဆန္ဒမှန်သမျှ ရွှေစင်အသက်အရွယ်အထိ ... တစ်ခါမှ မငြင်း
 ဆန်ခဲ့ဘူး မဆန်ကျင်ခဲ့ဘူး ... ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းကို
 ရွှေစင် တစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တာကိုပဲ အစ်ကိုနားလည်
 သဘောပေါက်ပေါ့ ... အခုလည်း ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာဖို့
 အတွက် ဖေဖေရဲ့ အစီအစဉ်ကို ရွှေစင် ကျေကျေနပ်နပ်
 လက်ခံပါတယ် အစ်ကို ... ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် သမီးရွှေစင်၏ စကားကြောင့်
 အားရပါးရ ပြုံးရင်း ... သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေပါလေ
 ၏။

ဤအပြုအမူကို နှစ်ထောင်းအားရသော အပြုအမူဟု ဆိုရပါလျှင် ဦးထွန်းဝင်းသည် အလွန်တရာ နှစ်ထောင်းအားရ ကျေနပ်လွန်းလှသည့် အသွင်ပါပေ။

ပထမ သီတင်းပတ်ကုန်ဆုံးပြီး ဒုတိယသီတင်းပတ် ထဲသို့ပင် အတော်ဝင်ရောက်လာပေပြီ။

တက္ကသိုလ်ပယ် ဖိုင်နယ်တန်းသမားများ၏ စာသင် ချိန်မှာ နည်းပါးလာသည်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် တစ်ခါတလေ နံနက် (၇)နာရီ မှ (၁၁) နာရီအထိ တက်ရသော ကလပ်(စ်)များ ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံမူ နေ့လယ် (၁၂) နာရီမှ တက်ရပြီး ညနေ (၄)နာရီ ဆင်းရ သည့် ရက်မျိုးလည်း ရှိသည်။

စနေလိုနေမျိုးတွင် ကလပ်(စ်)တစ်ချိန်တည်း မိနစ် (၅၀)တက်ရပြီး ပြန်ရသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းထောက်ဘဝမှ စုတေစိတ်ကျပြီး ယာယီအားဖြင့် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးနေရသော အောင်မျိုးနိုင်သည် 'စိန်ဂေဟာ'သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ဦးလေးထူးထံမှ ကားမောင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို ပြောင်းလွှဲရယူရပေသည်။

သို့သော် ... အောင်မျိုးနိုင်အား ဒရိုင်ဘာဟုတော့ ကင်ပွန်းတပ်၍ မရစကောင်း။ အနီးကပ်ဆုံးပြောရလျှင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ သက်တော်စောင့် ဘော်ဒီဂတ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက တစ်ပတ်စာ သူမတက်ရောက်ရသည့် ကလပ်(စ်)အချိန်ဇယား အော်မျိုးနိုင်အား ပေးထားသည်။ ၎င်း အချိန်ဇယားအတိုင်း ရွှေစင်ဝင်းဝင်းအား ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်ပေးရသည်။ ထို့အပြင် အားလပ်နေ့များတွင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း သွားလိုရာ သူငယ်ချင်းအိမ် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးစသည်တို့ကိုလည်း ပို့ပေးရသည်။

မာစီးဒီးကာကြီး ဖုံသုတ်ခြင်း ရေဆေးခြင်းတွေကို တော့ ဦးလေးထူးကပင် လုပ်ပေးသည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိသောနေ့တွင် အောင်မျိုးနိုင် ရေကျော်ရှိ မိမိအိမ်သို့ ခဏတဖြတ်ပြန်သည်။

ရေကျော်အိမ်ဝယ် သတင်းစာတိုက်မှ လူပျိုတစ်ကိုယ်သမား စက်ဆရာလေး မောင်နုက အိမ်စောင့်လည်းဖြစ်စေ

မောင်နုအတွက်လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရစေ သဘောဖြင့် ညလာအိပ်စောင့်ပေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါက မောင်နုသည် သတင်းစာတိုက်မှာပင် ယခင်က တိုက်အိပ်တိုက်စားနေသူ ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းရှိလျှင် မောင်နုက စိန်ဂေဟာရှိ အောင်မျိုးနိုင်အား ဖုန်းဆက်ပြောပြသည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ပြီးခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က ရွှေစင်ဝင်းဝင်းဘက်မှ သွားစရာမရှိသဖြင့် အောင်မျိုးနိုင် ရေကျော်အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ မိမိ ရေကျော်အိမ်လေးတွင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေလိုက်ပါ၏။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရေကျော်အိမ်မှာနေသည်ဆိုသဖြင့် စိန်ဂေဟာကြီးတွင် အောင်မျိုးနိုင် စိတ်မလွတ် ကိုယ်မလွတ် အနေကျဉ်းကျပ်သည်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါလေ။

စိန်ဂေဟာနစ်ထပ်တိုက်ကြီးတွင် အပေါ်ထပ်၌ ဦးထွန်းဝင်းနှင့် သမီးရွှေစင်တို့က ကိုယ့်အိမ်ခန်းနှင့်ကိုယ် နေကြသည်။

အောက်ထပ်တွင် အခန်းလွတ်တွေရှိပါ၏။ စားဖို့မျိုး ဒေါ်အေးပိုက အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အတွင်းဘက်အခန်းတွင်နေပြီး ... တခြားအခန်းလွတ် ကြိုက်ရာ အခန်းတွင် အောင်မျိုးနိုင်ကို ဦးထွန်းဝင်းက တန်းတူရည်တူ ကျကျ နုနု နေစေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလေးထူးကတော့ ခြံထဲရှိ ကားဂိုဒေါင်နှင့်ကပ် လျက်ရှိသော တိုက်အိမ်ခန်း သေးသေးတွင် နေထိုင်ပေသည်။

အောင်မျိုးနိုင် စိန်ဂေဟာသို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာသဖွယ်စိတ်ကြိုက်လွတ်လပ်စွာနေရန်ဦးထွန်းဝင်း က ပြောထားသည်။ စားဖိုမှူး ဒေါ်အေးဝိုကိုရော ဦးလေးထူးကို ရော အောင်မျိုးနိုင် အလိုရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးရန် သေချာမှာကြား ထားသည်။

အောင်မျိုးနိုင်၏ စားရေး သောက်ရေး အိပ်ခန်းသန့် ရှင်းရေး၊ အဝတ်အစားလျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပေးရေး လိုလေသေးမရှိ အောင် ဒေါ်အေးဝိုက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ရံဖန်ရံခါ သောက်ရန် တော့(လိ) ဝီစကီကိုပင် ဒါဇင်ဝက် ပုလင်းဝယ်ပေးကာ ထမင်းစားခန်းတွင် ထားစေသည်။

သို့သော် ...

စိန်ဂေဟာရောက်မှ အောင်မျိုးနိုင် တစ်ခါမှ ဝီစကီ မသောက်ဖြစ်သေး။

ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ရေဒီယိုကက်ဆက်တိပ်(ပ်)ရကော် ဒါအားလုံး ကြိုက်သလိုနှင့် ကြိုက်သလိုတီးရန်လည်း ဦးထွန်းဝင်းက ပြောထားသည်။

ယခု ... သီတင်းနှစ်ပတ်ထဲဝင်သည်အထိတော့ ... အောင်မျိုးနိုင်က ဘာကိုမှ မဖွင့်ဖြစ်သေး မတီးဖြစ်သေးပေ။

အောင်မျိုးနိုင်အတွက် တွေ့ကြုံနေရသော အခက် အခဲတစ်ခုမှာ ...

“ထိုင်နေအကောင်းသား ... ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ”

ဆိုသည့်ကိန်းဆိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းတွင် ... စတင်တွေ့ဆုံလေ ကတည်းက ရွှေစင်ဝင်းဝင်းအပေါ်တွင် အောင်မျိုးနိုင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ မိသည်။

သို့သော် ရွှေစင်၏ ရုပ်ပြပုံအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်း ပေလား။ သို့မဟုတ် ရွှေစင်၏ အဖြစ်သနစ်တွေအပေါ် စိတ်ဝင်စား ပေလားဟူ၍ ဝေခွဲမရခဲ့။

သို့သော် ယခုမူ ဝေခွဲ၍ ရပေပြီ။

ရွှေစင်နှင့်အနီးကပ်နေလိုစိတ်ကြောင့်ပင် မိမိမြတ်နိုး သော သတင်းထောက်အလုပ်မှ ခွင့်သုံးလယူခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် ယနေ့အထိ ရွှေစင်တို့သားအဖ လျှို့ ဝှက်ကိစ္စကို ရွှေစင်အား အောင်မျိုးနိုင် တစ်ခွန်းမျှမမေးပေ။

ဒါဆိုလျှင် ရွှေစင်အား အောင်မျိုးနိုင် စိတ်ဝင်စား

ခြင်းမှာ အဖြစ်သနစ်ကြောင့် မဟုတ်မူဘဲ လူပျိုက အပျိုကို စိတ်ဝင်စားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိသာလာပါ၏။

လွယ်တော့ မလွယ် ...

လူပျိုမို့ အပျိုတစ်ဦးအား ရင်ထဲက မေတ္တာကို ဖွင့်ပြောသည်မှာ ဆန်းသောကိစ္စမဟုတ်ပေ။ လူမှုစည်းကမ်းကို ကျော်လွန်သည်မဟုတ်။ နိယာမကို ကျော်လွန်သည်မဟုတ်။

မိမိနှစ်သက်သော အပျို၏ ကာကွယ်ခြေကို မထိခိုက်စေရဘဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ချစ်ရေးဆိုခြင်းမှာ လူပျိုတို့တွင်ရှိနေသော တရားဝင် အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ...

အောင်မျိုးနိုင်အဖို့ မလွယ်ကြောကြီးက အကယ်၍ မိမိက ရွှေစင်ကို ရင်ထဲနှလုံးထဲက မေတ္တာရှိနေပါပြီဟု ဖွင့်ဟလိုက်သည်ကို ရွှေစင်က ယုံကြည်ပါမည်တုလား။

ကိုအောင်မောင်းတို့လူသိုက်က ငွေတစ်သိန်းပေးမည့်စရန်ငွေငါးသောင်းယူရပေကာ ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ မေတ္တာတုံ့ပြန်မှု လက်ခံမှုကိုကြိုးစားရမည်ဆိုသည်ကြောင့် မိမိက ကိုအောင်မောင်းအလိုကျ မေတ္တာစကားဖွင့်ပြောလေသလားဟု ရွှေစင်က မိမိကို မယုံမကြည်ဖြစ်သွားလေမလား သံသယကြီးဖြစ်လေမလား။

ဤသည်ကြောင့်ပင် အောင်မျိုးနိုင်မှာ ရင်ထဲမှ

စိန်ယိုလာသော မေတ္တာကို အဖွင့်ရခက်နေသည်။ အောင်အည်းပြီးသိပ်ကို ချိန်ဆနေရပါ၏။

ဒီကြားထဲ ကိုသော်က ကတစ်မှောင် ...

စိန်ဂေဟာသို့ အောင်မျိုးနိုင်ရောက်ပြီးမှ ကိုသော်က သည် တစ်ရက်တစ်ခေါက် နှစ်ရက်ခြားတစ်ခေါက်ဆိုသလိုလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လုပ်ငန်းကြောင့်လား ဘာလားတော့ မသိ။ ရွှေစင်တို့သားအဖသည် ကိုသော်ကအား အရေးပေးကြောင်းလည်း အောင်မျိုးနိုင် မြင်တွေ့နေရသည်။

ကိုသော်က ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေလေသည်။

ယနေလည်း ရွှေစင် နေ့တစ်ဝက်သာ တက်ရသော စနေနေ့မို့ ကိုသော်က လာလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကိုသော်ကရောက်လာပြီး ရွှေစင်နှင့်တစ်ပူးတွဲတွဲနေသည်ကို အောင်မျိုးနိုင် မကြည့်လို မမြင်လိုပေ။

ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး သဝန်တို့သည်ဟုဆိုချင်လည်း ဆိုပါစေ။ ချစ်တတ်သူတိုင်း သဝန်တို့တက်သည်မှာ နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်သော အပိုင်းဖြစ်ပါလေ၏။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ရွှေစင်ကျောင်းအဆင်းကိုစောင့်

ရှင်း မာစီးဒီးကာ၏ မောင်းသူနေရာတွင်ထိုင်ကာ စီးကရက်ဖွာရှင်း ရွှေစင်နှင့် ကိုသော်ကအကြောင်း တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

“မီးလေးတစ်တို့လောက်ဗျာ ... မီးခြစ်ပါမလာလို့ ... ”

မိမိကားဘေးမှ ဆေးလိပ်မီးတစ်တို့တောင်းခံသော အသံထွက်လာသောကြောင့် အောင်မျိုးနိုင် ချာခနဲ ထိုလူအားလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ကိုအောင်မောင်းပါလား ... ”

“ဟုတ်ပါ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... အဲ ... သဘာဝယုတ္တိလေး ရှိသွားအောင် ... ခင်ဗျားရဲ့ စီးကရက်မီးကို အရင်ပေးလေ ဗျာ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က သူ၏ သောက်စ စီးကရက်ကို လှမ်းပေးသည်။ ကိုအောင်မောင်းက နှုတ်ခမ်းတွယ် အသင့်တွဲလဲ ရှိသော သူ၏စီးကရက်ကို မီးညှိမီးကူး ဂျာဖွာသည်။

“အတော်ပဲ ကိုအောင်မောင်း ... ခင်ဗျာအခုလာတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထားခဲ့တဲ့ စရန်ငွေငါးသောင်းကို ကျုပ်လက်ဗျား နဲ့တောင် မတို့ဘူး ... အဲဒါ လာပြီးပြန်ယူဗျာ ... ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားဆီ ကျုပ်ကပို့ပေးမယ် ... ပို့ရမဲ့လိပ်စာကိုပြော ... အခုတော့ ... အဲဒီငွေတွေ ရေကျော်အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်”

“မခိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ခင်ဗျား အခုအခြေ

အနေကောင်းလို့ ... မာစီးဒီးကာကြီးစီးပြီး စိန်ဂေဟာအိမ် ကြီးပေါ် အမြင့်သားရောက်နေပြီဟာ ... ဆက်ကြီးစား လိုက်စမ်းပါ ... သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မကြာခင် မြင် တွေ့ရတော့မှာပါဗျာ ... ”

“အိုဗျာ ... ခင်ဗျားငွေတွေကိုလည်း ကျုပ်မလိုချင်ဘူး ... ရွှေစင်နဲ့လည်း ကျုပ်ဘာမှမဆိုင်ဘူး ... အဲဒါပြောလိုက်ပါပေ ရဲ့ ကိုအောင်မောင်း ... ခင်ဗျား ငွေတွေခင်ဗျားပြန်လာယူ ပါ ... ကျုပ် လုံးဝကြီးကို လက်မခံပါဘူး ... ”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးရောက် မှ တစ်မနေချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... သော်ကဆိုတဲ့ အတ္တဘောကြီးကလည်း ... ရွှေစင်ကိုရယူဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း ခင်ဗျား သိမြင်နေသားနဲ့ ... တော်ကြာ ရွှေစင်လေး အတ္တ ဘောကြီး သောကနောက်ကို ပါသွားလို့ ခင်ဗျားရင်ကျိုးပြီး ကျန်ရစ်ဖြစ်နေမယ် ... ဟော ... ဟော ... အချိန်ပြောင်း ခေါင်းလောင်းထိုးပြီ ... ရွှေစင်လာတော့မှာ ... ကဲ ... ကျုပ်လစ်ပြီ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ”

တကယ်ပင် ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ကြားရပေသည်။

ကိုအောင်မောင်း လစ်သွားပါ၏။

တက္ကသိုလ်နေရာမျိုးဝယ် ကိုအောင်မောင်းလို ဂိုက်ကောင်း ဆိုက်ကောင်း အဝတ်အစားသန့်သန့်နှင့် လူရွယ်သည် တစ်ချိန်ဆင်း တစ်ချိန်တက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားအစစ်များနှင့် ရောနှောသွားကာ ကိုအောင်မောင်းကို အပြင်က လူဆိုးတစ်ယောက်ပါဟု အဘယ်သူက ဆိုနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး မကြာမီမှာပင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ဆင်းလာပြီး မာစီးဒီးကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်က ကားကိုစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာပါ၏။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ယခင် ဦးလေးထူးမောင်းပို့စဉ်က ဘယ်လိုကားထဲတွင် ထိုင်သည်ကိုတော့ မသိ။ အောင်မျိုးနိုင် စတင်မောင်းသည့်နေ့မှစပြီး မော်တော်ကား၏ နောက်ကူရှင်၌သာ ထိုင်လေ့ရှိပေသည်။

သဘောမှာ ...

မိမိအောင်မျိုးနိုင်နှင့် သူမအား ဘေးအမြင်အများတကာက အထင်မှားမည်ဆိုးသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

“ဒီနေ့ မရွှေစင် ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ ...”

“ဘာလို့လဲ အစ်ကို ...”

“ဘယ်မှ သွားစရာမရှိရင် ... ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်ကို

သွားမယ် ... ပြီးတော့ ရေကျော်အိမ်ကို သွားမလို့ ...”

“အဲဒီလို အစ်ကိုက ဘာလို့သွားချင်တာလဲဟင် ... ရွှေစင်တို့ စိန်ဂေဟာမှာ နေတာ အစ်ကိုမပျော်လို့လား ...”

“ကျွန်တော့်ဘဝကိုက လမ်းပေါ်မှာ ဒိုးမွေ့သလို သွားနေခဲ့တဲ့ ဘဝပဲ ... ကျင်လည်နေတဲ့ ဘဝပဲ ... ပုံစံရိုင်းရိုင်းပြောရရင် ... မစင်ထဲကလောက်ဟာ ... ရွှေခွက်ထဲက နံ့သာဆီထဲမှာ မနေနိုင်သလိုပေါ့လေ ...”

“အစ်ကိုစကားက တစ်ခုခုကို မကျေနပ်လို့ အောက်ကလီအာပြောတဲ့ သဘောကြီးပဲ ...”

“ကျွန်တော် မေးတာကို မရွှေစင်မဖြေသေးပါဘူး ... ဒီနေ့ မရွှေစင် ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲဆိုတာလေ ...”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ကျောမှီကူရှင်တွင် ဗိုချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းလေး ချလိုက်ပါ၏။

“လောလောဆယ်မှာတော့ ... ရွှေစင် ဘယ်ကိုမှ သွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး အစ်ကို ... ဒါပေမဲ့ ... အိမ်ရောက်ရင် အပြင်သွားဖို့ ဘာကိစ္စရှိမလဲဆိုတာတော့ အိမ်ရောက်မှသိရမှာ ...”

အောင်မျိုးနိုင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်မောင်းလာရာ စိန်ဂေဟာခြံကျယ်ကြီးသို့ ဝင်ရောက်လာ

တော့သည်။

အောင်မျိုးနိုင် ထင်ထားသလိုပင် ကိုသော်က၏ ကားသည် ရောက်နှင့်နေပြီး ကိုသော်ကလည်း ဧည့်ခန်းတွင် အစွေ့သား ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပေတော့သည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ဆင်းစေရန် ကားကို ပေါ်တီကို အောက် ရပ်ပေးပြီး ရွှေစင်ဝင်းဝင်းဆင်းပြီးသွားသည်နှင့် ဂိုဒေါင်ဆီသို့ တန်းမောင်းလာခဲ့သည်။

ခါတိုင်းနေတွေတွင် ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ပြီး အောင်းမျိုးနိုင်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ မိမိအိပ်ခန်း စိန်ဂေဟာအောက်ထပ်သို့ ဝင်ခဲ့ချင်ရင်ဝင်ခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ချင်တိုင်းသည်။

ယခု ကိုသော်ကရှိနေသောကြောင့် အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘဲ ဂိုဒေါင်ဆီ တန်းမောင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

“ဟ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဒီနေ့ထူးထူးဆန်းဆန်းကိုယ်တိုင် ကားဂိုဒေါင်ထဲအထိ မောင်းလာသလားကွ ...”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးထူး ... အိမ်ပေါ်မတက်ချင်သေးလို့ ဂိုဒေါင်ဆီ တန်းမောင်းလာတာ ...”

ကားသေ့ပိတ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ဦးလေးထူး၏ တိုက်အိမ်ခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဘာလဲ ... အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဟိုအတ္တဘောရောက်နေလို့ တမင် ဒီဘက်ကို မောင်းလာတာလား ...”

“အတ္တဘော ဟုတ်လား ...”

“အင်းလေကွာ ... မောင်သော်ကကို ငါတို့က အတ္တဘောလို့ ဝဲခေါ်တယ် ... ဆန်စက် အလုပ်သမားတိုင်း သူကွယ်ရာမှာ သူ့ကို ခေါ်ကြတာလေ ...”

ယခု စောစောလေးကပင် ကိုအောင်မောင်းနှင့် တွေ့စဉ်က ကိုအောင်မောင်းကလည်း ကိုသော်ကကို အတ္တဘောကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်သွားသည်။

ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် အဆက်အစပ်တစ်ခုတော့ ရှိနိုင်ကောင်းသည်ဟု အောင်မျိုးနိုင် စိတ်ထဲတွင် ထင်လာမိသည်။

“ဦးလေးထူး ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက် ဆောင်ရွက်ပေးပါလား ...”

“သိပ်ဆောင်ရွက်ပေးတာပေါ့ကွာ ... သူဌေးကိုယ်တိုင်က မောင်ရင် ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရမယ်လို့ မှာထားတာပဲဟာ”

“အိမ်ပေါ် ထမင်းစားခန်းကြောင့်အိမ်ထဲ ဝိစကိတစ်ပုလင်း သွားယူပေးပါလားဗျာ ... ဦးလေးထူးရဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး သောက်ချင်လို့ ...”

“ဒီအချိန်မှာ ချမလို့လား ... နောက်ပြီး ... ထော်ကြာ

မောင်ရင့်ကို အိမ်ကြီးပေါ်က တမင်းစားခေါ်တော့မှာ ...
အချိန်သိပ်စောနေသလားလို့ပါ ... ”

“ခေါ်ခေါ်ဗျာ ... ခေါ်တာက သူတို့ထာဝန်ပဲ ... စားတာ
မစားတာက ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ... သွားပါ ဦးလေးထူး ...
ဝိစကီတစ်ပုလင်းသာ သွားယူပေးပါ ... ကျွန်တော် အရက်
ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... အခု အင်
မတန် စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းလို့ပါဗျာ ... ”

“ဒီစိန်ဂေဟာမှာ မောင်ရင့်အဖို့ ... လူပင်ပန်းစရာတော့
မရှိတာ ကျုပ်မျက်မြင်ပဲ ... တကယ်တော့ ... မောင်အောင်
မျိုးနိုင် စိတ်ပင်ပန်းတာပဲ ဖြစ်မှာပါ ... ”

“ထားပါတော့ဗျာ ... ဝိစကီသာ သွားယူပေးပါဗျာ ... ”

ဦးလေးထူး သူတို့ကခန်းလေးထဲမှ ဆင်းလာခဲ့
သည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားရာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကိုသော်ကနှင့်ရွှေစင်
နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ကိုသော်ကက ရွှေစင်အား စိတ်အားထက်သန်စွာ
စကားတွေ ပြောနေပေသည်။

သို့သော် ရွှေစင်သည် ကိုသော်ကပြောနေသည်ကို
နားထောင်ရန် စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ အိမ်၏ ဝင်ပေါက်တံခါးကိုသာ
ခဏခဏ ကြည့်နေရာ ဦးလေးထူး ဝင်လာသည်ကိုလည်း လှမ်း

ကြည့်နေပေသည်။

ဦးလေးထူးက ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်လျှောက်ခဲ့ပြီး
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားသည်။ ကြောင်အိမ်
ထဲမှ ဝိစကီ တစ်ပုလင်းယူသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေအေးနှစ်
ပုလင်းကိုလည်း ယူသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွှေစင်ထမင်းစား ခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်
လာသည်။

“အဲဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ ဦးလေးထူး ... ”

“မောင်အောင်မျိုးနိုင် ယူခိုင်းလို့ ... ”

ကိုသော်ကလည်း ရွှေစင်နောက်မှ လိုက်ပါလာပြီး
ဦးလေးထူး အရက်ပုလင်းနှင့်ရေအေးပုလင်းယူကာ ပြန်ပြောသည်
ကို ကြားပေသည်။

ကိုသော်ကသည် ရယ်လိုက်ပါ၏။

“ဪ ... ရွှေစင်ရယ် ... အရက်ဆိုတာ ... ရေမွှေးမှ မဟုတ်
တာ ... အင်္ကျီတွေ လက်ကိုင်ပဝါတွေ ဆွတ်ဖို့တော့ ဘယ်
ဟုတ်ပါ့မလဲ ... သောက်မလို့ပဲဖြစ်မှာပေါ့ ... ကိုမောင်ထူး
ကလည်း အရက်သမားပဲဟာ ... အောင်မျိုးနိုင်နဲ့ ကိုမောင်
ထူး အဆင့်တူအတန်းတူ ... သူတော်ချင်းချင်းသတင်းလွေ
လွေ ပေါင်းဖက်တွေ ပုံစံဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

“ယူမသွားပါနဲ့ ဦးလေးထူး ...”

ဦးလေးထူးက ရဲဝံ့စွာပင် ကိုသော်ကရှေ့၌ ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးထူးအတွက် ... အမိန့်ဟာ နှစ်မျိုးဖြစ်နေပြီ ရွှေစင် ဘယ်သူ့အမိန့်ကို ဦးလေးထူးလိုက်နာရမှာလဲ ... ရွှေစင်ရဲ့ ဖေဖေ သူဌေးကိုယ်တိုင်က မောင်အောင်မျိုးနိုင် အလိုရှိတာ မှန်သမျှ ခံဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ချထားတယ် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်အတွက်ပဲ ... ဝိစကီခြောက်ပုလင်းဝယ် ထားလိုက်လို့ ... သူဌေးက ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလို့ ဦးလေးထူး သွားဝယ်ပေးထားရတယ် ... အခု ရွှေစင် အမိန့်အတိုင်း ဦးလေးထူး ယူမသွားလို့ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်နဲ့သူဌေး ပြဿနာဖြစ်ရင် ရွှေစင်တာဝန်ယူမလား ...”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ငြိမ်သွားပါ၏။ ဦးလေးထူးကို ဘာ ပြန်ပြောရမည်မှန်းပင် မသိတော့။ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းအနေနှင့် နှစ်သက် သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခိတ ဖခင်၏ ဆန္ဒကိုတော့ ဖခင်ချစ်သော သမီးပီပီ လိုက်နာရမည်သာ။

ကိုသော်ကက ထပ်ဆင့်ပြောပြန်သည်။

“ဒီမယ် ရွှေစင် ... အရက်ကြိုက်တဲ့လူကတော့ အရက် သောက်ရမှ ကျေနပ်မှာပဲ ...”

“အို ... အစ်ကိုဟာ ... အရက်ကြိုက်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာဘဲ ကိုသော်က ... အခု အရက်သောက်မယ်ဆိုတာ ... သူ့ အကြောင်းနဲ့သူ ရှိနေလို့ သောက်ချင်းဖြစ်မှာပါ ...”

“အဲဒါတော့ ... အမှန်ပဲ ရွှေစင် ... ဦးလေးထူးကိုယ်တိုင် မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရောက်တဲ့နေ့တည်းက သွားဝယ်ပေး ထားတဲ့ ဝိစကီခြောက်ပုလင်းဟာ ... အခုအထိလည်း ခြောက်ပုလင်းအတိုင်း ရှိနေတယ် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဒီအိမ်ကိုရောက်တာ ... သီတင်းနှစ်ပတ်ထဲတောင် ဝင်နေပြီ ပဲ ရွှေစင် ... ဒီနေ့တော့ ... သူ တစ်ခုခုစိတ်ပင်ပန်းလို့ သောက်မယ်လို့လည်းပြောတယ် ...”

“ဒါဆိုလည်း ဖေဖေအမိန့်အတိုင်းပဲ လုပ်ပါဦးလေးထူး ... အရက်ပုလင်းယူသွားပါ ...”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားပေတော့သည်။

ဦးလေးထူးသည် ရေခဲရေပုလင်းနှင့် အရက်ပုလင်း တွေ ယူကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဦးလေးထူး၏ ပြောင်ချောနေသော ကြမ်းပြင်တွင် သင်ဖြူးဖျာခင်းကာ တင်ယူ၍ခွေထိုင်ရင်း ဦးလေးထူးကို အောင်မျိုး နိုင် စောင့်နေပေသည်။

ဦးလေးထူး ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ဝိစကီပုလင်း
ဖုံးကို ဖောက်ဖွင့်ကာ အသင့်ချထားသော ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင်
အရက်ထည့်လိုက်သည်။

“လာလေဗျာ ဦးလေးထူး ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်းဆို ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဦးလေးထူးလုပ်တတ်တယ်
မဟုတ်လား ... ”

“လုပ်လည်းလုပ်တတ်တယ် ... လုပ်လည်းလုပ်ချင်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ... သူဌေးသိသွားရင် ... ဦးလေးထူးကို အပြစ်ပေး
လိမ့်မယ် ... ”

“စိတ်ချ ဦးလေးထူး ... ကျွန်တော် ဓားစာခံမယ် ...
ကျွန်တော်အတင်းတိုက်လွန်းလို့ ဦးလေးထူးသောက်ရတာ
ပါလို့ ... အဲဒါမှ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်လည်း ဒီစိန်ဂေဟာ
က ကျွန်တော် ပြန်ရုံပေါ့ဗျာ ... လာပါဗျာ ... ဦးလေးထူး
ကျွန်တော့်ကို ဖော်ပြပေးပါ ... ”

ဦးလေးထူးသည် နှစ်ခါခေါ်ရသူမဟုတ်ပါလေ။
ချက်ချင်းပင် အောင်မျိုးနိုင်နှင့် ခူးတိုက်ပေါင်တိုက် ဝင်ထိုင်ကာချပါ
လေတော့သည်။

အရက်ဆိုသည်မှာ ပထမခွက် မသောက်မီ၌သာ
ကိုယ့်ဟာကိုယ် အချိန်အဆလေး ရှိသော်လည်း ပထမခွက်ဝင်သွား

ဦးပါက ဒုတိယ တတိယခွက်တို့သည် ကြွက်တွင်းရေလောင်းနယ်
သာတည်း။

“အတ္တဘော ဟုတ်လား ဦးလေးထူး ... ကိုသော်ကကို
ဦးလေးထူးတို့က ဘာလို့ အတ္တဘောကြီးလို့ ခေါ်ကြတာ
လဲ ... ”

“ငါ ဆန်စက်မှာ ... မေ(လ်)ဆရာလုပ်တုန်းကတည်းက
အလုပ်သမားတွေအားလုံးက သူကွယ်ရာမှာ သူ့ကို အတ္တ
ဘောကြီးလို့ ခေါ်ကြတာပဲလေ ... သဘောကတော့ သူ့ကို
အမြင်ကပ် မလိုလားတဲ့ သဘောပဲပေါ့ ... ”

“မေ(လ်)ဆရာဆိုတာကကော ဘာလဲ ... ”

“ဒီနေရာမှာတော့ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ညံ့သွားပြီ ...
ဆန်စက်တစ်ခုမှာ အင်ဂျင်ပိုင်းနဲ့ မေ(လ်)ပိုင်းဆိုတာ နှစ်ခု
ရှိတယ် ... အင်ဂျင်ပိုင်းကတော့ ... အင်ဂျင်အကြောင်းနား
လည်တဲ့ အင်ဂျင်ဆရာတစ်ဦးရှိတယ် ... အင်ဂျင်ရဲ့ အပတ်
ရေလည်ပတ်မှုမှန်ကန်ရေးကို တာဝန်ယူရတယ် ... မေ(လ်)
ဆရာဆိုတာကတော့ စက်ရဲ့ရှေ့ပိုင်းဖြစ်တဲ့ ငါးပုံကျောက်
တို့ ဆန်ဖြူကျောက်တို့ ဘီလပ်ဆန်ကာတို့ စတဲ့ဟာတွေက
မှန်မှန်ကန်ကန် စံချိန်အတိုင်း ဆန်နဲ့ဆန်ကွဲထွက်ပစ္စည်း
ထွက်လာဖို့ တာဝန်ယူရတယ် ... အတိုချုံးပြောရရင် စပါးက

နေ့ဆန် ... ဆန်ကွဲ ... ဖွန်တွေ အလေအလွင့်မရှိအောင်
အကျိုးအကြံနည်းအောင် မေ(လ်)ဆရာက လုပ်ဆောင်
ပေးရတယ် ... ”

“ဪ ... ဪ ... ကျွန်တော် နားတော့မလည်ဘူးပေါ့
ဦးလေးထူး ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးလေးထူးဟာ ... အဲဒီလို ပညာ
တတ်ကျွမ်းတဲ့ မေ(လ်)ဆရာကြီးဘဝကနေ အခုတော့
စိန်ဂေဟာမှာ ဘာလို့ ဒရိုင်ဘာ လာဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် သိချင်လိုက်တာ ... ”

ဦးလေးထူးသည် စတုတ္ထမြောက် အရက်ခွက်ကို
မြှောက်ပြလိုက်ရင်း ပြောပြသည်။

“ဟောဒီ အရက်ကြောင့်ပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ဦးလေး
ထူးက အရက်ကြိုက်တာကိုး ... အရက်သောက်လို့ လုပ်ငန်း
မှာ မှားယွင်းတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... အခု
ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ မောင်သော်ကဆိုတဲ့ အတ္တဘောက
ဦးလေးထူးအရက်သောက်တာကို အကြောင်းပြုပြီး သူဌေး
ကို အတိုင်အတောတွေ ဂုံးချောတယ် ... ဒီအတ္တဘောမှာ
က ပါဝါအပြည့်ရှိတဲ့ မန်နေဂျာကိုးကွာ ... အဲဒီတော့ ...
သူဌေးက မေ(လ်)ဆရာလနေ့ပဲ စိန်ဂေဟာကိုခေါ်ပြီး ...
ဦးလေးထူးကို ကားမောင်းစေတယ် ... ဒရိုင်ဘာ နေရာ

လုပ်ခိုင်းတယ် ... သဘောကတော့ ... ဦးလေးထူးကို ငဲ့ညှာ
ပြီး အလုပ်မပြုတ်ချင်လို့ ဒီမှာမေါ်ထားတဲ့သဘောဆိုပါတော့
အဲဒါ ... ဦးလေးထူး ခံလိုက်ရတဲ့ အတ္တဘောရဲ့ လက်ချက်ပါ
လခတော့ ရမြဲတိုင်းရပေမဲ့ ... သိက္ခာပိုင်းတော့ အရမ်းကျ
တာပေါ့လေ ... ”

“ဒါဆို ... ဦးလေးထူး ဆန်စက်မှာလုပ်တုန်းက အောင်
မောင်းတို့ စိန်အောင်မင်းတို့ ဖိုးစိန်တို့ကို သိသလားဟင်”
“သိတာပေါ့ အကျော်ဒေးယျာပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲကွ ... မသိဘဲ
နေမလား ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို အဲဒီလူတွေ ဆန်စက်မှာပဲရှိနေသေးလား
ဟင် ... ”

“ဘာဆိုလဲ ... ”

ဦးလေးထူးက သောက်မည့်ဆဲဆဲ အရက်ခွက်ကိုပင်
သောက်ဘဲ အောင်မျိုးနိုင်အား ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်
သည်။

“ဦးအောင်မောင်းတို့ ... ဦးဖိုးစိန်တို့ ... ဦးစိန်အောင်မင်းတို့
ဆိုတာက ... နိုင်ငံကျော် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ မင်းသားကြီး
တွေပဲကွာ ... သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့ လာကပြတိုင်း ဦးလေးထူး
မလွတ်တမ်းကြည့်တည့်ပဲဟာ ... ”

“တော်ပြီ ...”

အောင်မျိုးနိုင် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါ၏။ ကိုအောင်မောင်းတို့ လူ သိုက်က မိမိတို့၏ အမည်အရင်းအမည်မှန်ကို မပြောဘဲ တကယ့် အကျော်ဒေးယျ ဇာတ်မင်းသားကြီးများ အမည်ကိုပြောပြခဲ့သည် ပေကိုး ...။

“ဒါဆို ... ကျွန်တော် ထပ်မေးပါရစေ ... ဦးလေး ဆန်စက် မှာ မေ(လ်)ဆရာလုပ်တုန်းက ဆန်စက်မှာ ကျော်သင်း ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိသလား ...”

“ကျော်သင်း ... ကျော်သင်း ... ဟင့်အင်း အဲဒီနာမည်နဲ့ လူ မရှိပါဘူး ...”

ဦးလေးကူးက စဉ်းစားပြီး မရှိကြောင်း ပြန်ဖြေ သည်။ အောင်မျိုးနိုင်က မလျှော့သေးဘဲ ထပ်မေးပြန်သည်။

“ကျော်သိန်းဆိုတဲ့လူ ... ဒါမှ မဟုတ် ကျော်သန်းဆိုတဲ့လူ ကော ဆန်စက်မှာရှိလား ...”

“အေး ... ကျော်သိန်းဆိုတာတော့ ရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးလေးထူးရဲ့ ဆန်စက်ကလူမဟုတ်ဘူး ... တခြားဆန်စက် က လူလေ ... သူဌေးမှာ ဆန်စက်နှစ်လုံးတောင် ရှိတာ ... အဲဒီကျော်သိန်းဟာ ... ဟိုဘက်ဆန်စက်က မေ(လ်)ဆရာ

ပဲ ... အခု ဦးလေးထူးကို စိန်ဂေဟာမှာ ခေါ်ထားတော့ အဲဒီကျော်သိန်းပဲ ... ဦးလေးထူးရဲ့ နေရာမှာ ဆန်စက်နှစ်လုံး ရဲ့ မေ(လ်)ဆရာ ဖြစ်သွားတယ် ...”

အောင်မျိုးနိုင် သောက်လက်စကို သောက်ချပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

အခွင့်သင့်သော တစ်နေ့တွင် ဆန်စက်မှ ‘ကျော် သိန်း’ ဆိုသည့် မေ(လ်)ဆရာကို သွားရောက်ကြည့်ရှု စုံစမ်းမည်ဟု လည်း ရင်ထဲက မှတ်သားထားလိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့ ဝိုးတဝါးသာဆိုပါက ကျော်သင်းနှင့် ကျော်သိန်း အမည်နှစ်ခုမှာ နားကြားလွှဲနိုင်လောက်သော အမည် ချားဖြစ်နေသည်။ အောင်မောင်းက ကျော်သိန်းဟု ခေါ်သည်ကို ဒီမိက နားကြားလွှဲပြီး ကျော်သင်းဟု ကြားခြင်း ဖြစ်နိုင်သော ကြောင့်ပါပေ။

“ဟော ... ဟော ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဟိုမှာအိမ်ကြီး ပေါ်က အတ္တဘောကြီး သောက်ကျဆင်းလာပြီး ကြည့် လေ ...”

အောင်မျိုးနိုင် လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုသော်က အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်နေရပါ ၏ ကိုသော်က၏ အမူအရာမှာ တစ်ခုခုကို အလွန်မကျေနပ်သေး

အမူအရာ ရှိနေသည်။ သူသည် ခြေကို ဆောင့်နင်းကာ သူ၏ အော်စတင် (၄၀) ကားဆီသို့ သွားသည်။ ကားကံခါး စောင့်ဖွင့်ပြီး ဆောင့်ပိတ်သည်။ ပြီး ဂူးခနဲ အင်ဂျင်သံဖြင့်စွာဖြင့် မောင်းထွက် သွားသည်။

“အင်း ... မောင်သော်က အတ္တဘောက သူဌေးသမက်သိပ် ဖြစ်ချင်နေတာ ... သူဌေးကလည်း လိုလားပုံရပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ခက်နေတာက ရွှေစင်ပေါ့ကွာ ...”

“ရွှေစင်က ဘယ်လိုခက်နေတာလဲ ဦးလေးထူး ...”

“အတ္တဘောမောင်သော်ကကို ရွှေစင်က မနှစ်သက်ဘူးပေါ့ ကွာ ... အင်းလေ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဒီအိမ်မလာခင်က ရွှေစင်ကို ဦးလေးထူးပဲ ကားမောင်းလိုက်ပို့ပေးနေရတာ ရွှေစင်အကြောင်း ဦးလေးထူး ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့”

“ဘယ်လို သိတာလဲတဲ့ဗျာ ...”

“တစ်စက်မှမကလက်ဘူး ... ဣန္ဒြေသိပ်ရှိတယ် ... အုကျင့် သိက္ခာသိပ်တော်တယ်ကွ ... များသောအားဖြင့် သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ... စိတ်ကစားတတ်ကြ တယ် မဟုတ်လား ... ဒါကလည်း အဆိုးဆိုလို့ မရဘူးလေ ကွာ ... ပန်းပွင့်လှလှ အသီးဝင်းဝင်းဆိုရင် ... ချူချင်တဲ့ တံချူရှင်တွေက ခုနဲ့ဒေ ရှိစမြဲမဟုတ်လား ... အပွင့်လှ

အသီးဝင်းဝင်းလေးတွေဟာ တံချူရဲ့ ထိခိုက်မှုကြောင့် လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ သဘောမျိုးတော့ ရှိနိုင်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ရွှေစင်ကျတော့ ... ဘယ်တံချူရှင်တွေ ချူချူ ... မလှုပ်ရှား ပါဘူးကွာ ... အညာခိုင်တယ် အကိုင်းခိုင်တယ်ဆိုရမှာပေါ့”

“မွန်းလှချည်လား ဦးလေးထူး ...”

“မွန်းတယ်ဆိုတာ ... မွန်းနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ အရည်အချင်းရှိမှ မွန်းနိုင်တာပါ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဥဗ္ဗာ ဒန္တီဟာ ... တကယ်ချော တကယ်လှေရင် စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး ... ပပဝတီချောတယ်လုတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ကန့်ကွက်သူ မရှိခဲ့ပါဘူး ... နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်တာပါ ...”

စကားမပြော မပြောနှင့် ပြောမည်။ ပြောတော့ သည်း ဦးလေးထူးသည် အချက်ခိုင်ခိုင် အလက်ပိုင်ပိုင်နှင့်ပြောချ ပါပေ၏။ ဝိစကီပုလင်းတစ်ဝက် ကျိုးပြီမို့ အာဝဇ္ဇန်းကောင်းလာ သည်လား မပြောတတ်။

“ဦးလေးထူး ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ရွှေစင်ဟာကိုသော်ကနဲ့ တစ်တွဲ တွဲ ရှိနေတာကိုတွေ့နေတာပဲ ... ကိုသော်ကလည်း ဒီကို တစ်ရက်ခြားလောက် ရောက်လာနေတာပဲဗျာ ...”

“အေး ... အဲဒါကျတော့ ... ဦးလေးထူးကိုယ်တိုင် မျက်စိလည်သွားတယ် ...”

“ဘာကို ဦးလေးထူး မျက်စိလည်တာလဲ ...”

“အရင်က ရွှေစင်ဟာ ... အဲဒီလို တစ်ပူးတွဲတွဲမှ မနေတာ၊ မောင်သော်က၊ ကတော့ ... စိန်ဂေဟာကို အခုလိုပဲ လာတတ်ပါတယ် ... လာတာလည်း ချွေအကြောင်းနဲ့သူပါ ... ဆန်စက် ... ဆီစက်တွေကိစ္စ သူဌေးကို လာပြောတာတို့၊ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်း လာရှင်းပြတာတို့ကြောင့် လာတာပါ။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ... ရွှေစင်က သူဟာသူဖာသိဖာသာ နေနေတာ ... တစ်ခါတလေဆို ... အိမ်အပေါ်ထပ်ကတောင် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကို ဆင်းမလာဘူး ... အခုမှ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ပြောသလို အတ္တဘောကောင်နဲ့ ခြံထဲအတူတွဲလျှောက်တာတို့ ... စန္ဒရားအတူတီးတာတို့ ရွှေစင်ဖြစ်လာတာကွ ... ဒါကြောင့် ... ဦးလေးထူး မျက်စိလည်တယ်လို့ ပြောတာ ... ဧကန္တ သူဌေးနားချတာကို ရွှေစင်ကလက်ခံရပြီးနဲ့တူပါရဲ့ကွာ ... ဒီမိန်းကလေးခမျာ သနားစရာပါ ... သူ့ အဖေဆန္ဒဆိုရင် လိုက်လျောပေးရှာတာ ဖြစ်မှာပါ။”

“အခုတလောဆိုတာ ရွှေစင်နဲ့ ကိုသော်က တွဲတာ ... ဘယ်လောက်ကြာပြီမို့လဲဗျာ ...”

“ဘာကြာဦးမှာလဲ ... ရှိလှပါမှ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးထူးအနေနဲ့က မပြောသာလို့သာ ... ရင်ထဲမှာတော့ ရွှေစင်နဲ့ ဒီအတ္တဘောသော်ကနဲ့ နည်းနည်းမှ သဘောမတူဘူး ...”

“ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲဗျာ ...”

“ဟ ... သော်ကလိုလူက ခါးနဲ့ကြီးကွ ...”

“ခါးနဲ့ကြီးဆိုတာကကော ဘာလဲဗျာ ...”

“မှတ်ထား ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... အခု ဦးလေးထူး ပြောတာဟာ ... ကျေးလက်က နွားစကားကွ ...”

“နွားစကား ဟုမ္မာလား ...”

“အေးလကွာ ... ဦးလေးထူးက ငယ်ငယ်က နွားနဲ့ဖက်ရုန်းပြီး အလုပ်လုပ်လာတဲ့သူပါ ... တောရွာကပါ ... ရွာမှာသောင်းကျန်းသူတွေ ဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့ အနိုင်ကျင့်လွန်းလို့ မြို့တက်ပြီး ဆန်စက်မှာ ဆန်အိတ်ထမ်း ... စပါးတောင်းထမ်းလုပ်လာတာ အနေကြာတော့ ... ဆန်စက်အကြောင်း လေ့လာနားလည်ပြီး ... မေ(လ်)ဆရာဖြစ်လာသူပါ ...”

“အင်း ... ခါးနဲ့ကြီးအကြောင်း ဆက်ပြောပြလေ ...”

“အေး ... ပြောမယ်”

ဟု ပြောရင်း ဝိစကီတစ်ခွက်ငှပြီး ရေပင်မရောသ

သောက်လိုက်သည်။ ပြီး သူ၏လေးပေါ်လိပ်ကြီးကို မီးညှိရှူဖွာသည်။

“နွားသတ္တဝါဟာ ... ခြုံငုံရင် သဘောကောင်းတဲ့ သတ္တဝါပါ ... ဒါပေမဲ့ ... နွားထဲမှာ ဉာဉ်ဆိုတဲ့ နွားမျိုးလည်းရှိတတ်တာပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ”

“ဒါတော့ ဦးလေးထူးရာ ... သတ္တဝါတိုင်းမှာ သတ္တဝါတစ်ခုစီဟာတစ်ခုတော့ ရှိစမြဲပဲဟာ ... လူလိုပဲပေါ့ ... ဆိုးတဲ့လူက ဆိုးပြီး ... ကောင်းတဲ့လူက ကောင်းတာမျိုးပေါ့ ... ”

“မှန်လိုက်လေကွာ ... ဦးလေးတို့ရွာအခေါ်အရပ် ဆိုပါတော့ နွားဟေ့ထဲမှာ နွားဆိုးနှစ်မျိုးသတ်မှတ်ထားတယ် ... ပထမတစ်မျိုးက ‘ခြေကန်’တဲ့ အဲဒီ ခြေကန်နွားက သခင်ခိုင်းတာကို လုပ်တော့လုပ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ကောင်မျိုးလေ ... ထမ်းပိုးမှာ နှစ်ကောင်လည်းဆွဲပြီးဆိုရင် ဒီ ‘ခြေကန်’ နွားဟာ ... ဟိုတစ်ဖက်ထမ်းပိုးက နွားမသွားတတ် ... မဆွဲတတ်အောင် ဘေးစောင်းတိုက်ပြီး ... ခြေလေးချောင်းစလုံး အတွင်းကန်ထားပြီး ဆွဲတယ် ... အဲ ... သခင်က ရိုက်လည်း ပေခံတယ် ... သံချွန်ပါတဲ့ ကြိမ်လုံးနဲ့ တို့လည်း ပေခံတယ် ... ကြာတော့လည်း ... ဟိုဘက်ထမ်းပိုးက နွားက စိတ်ထားကောင်းပြီး ... နွားခြေကန်နဲ့လိုက်ဖက်ညီအောင် ဆွဲခေါ်မှ ခြေကန်နွားက ခြေကန်ကြီးနဲ့ပဲ

ဆက်ဆွဲတယ် ... ဒါကြောင့် ခြေကန်နွားကို မသုံးမဖြစ်လို့ သုံးရပြီဆိုရင် ... ထမ်းပိုးညီအောင်လုပ်ပေးတဲ့ နွားနဲ့မှ ရွေးပြီး ဆွဲခိုင်းရတယ် ... အဲဒါ ‘ခြေကန်’နွားရဲ့ ဉာဉ်ဆိုးတဲ့ အကြောင်းပဲ ... ”

“ခါးနဲ့ကြီးဆွဲတာကကော ... ”

“ခါးနဲ့ကြီးက ပိုဆိုးသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ သားပေါက်က တည်းက ခါးရှည်ကြီးနဲ့ အင်မတန်လှတယ် ... နောက်ပြီး ခါးနဲ့ကြီးဟာ ဒီပြင်ဖွားတွေထက်လည်း အသိဉာဏ် ပိုရှိတတ်တယ် ... ပင်ပန်းတဲ့ ဝန်တင်လည်းဆွဲတာတို့ ... လယ်ထွန်ရတာတို့ကို ခါးနဲ့ကြီးက မလုပ်ချင်ဘူး ... မလုပ်ချင်တာမှ လုံးဝ ခြေမလှမ်းဘဲ ရပ်နေတာ ရိုက်ချင် သလောက်ရိုက် ခံတယ် ... ကြိမ်ချွန်နဲ့တို့ချင်သလောက်တို့ ... သွေးတွေသာ ထွက်လာတယ် ... ဒီခါးနဲ့ကြီးက ခြေမလှမ်းဘူး”

“အင်း ... သူကလည်း တစ်မျိုးပါလား ... ”

“အဲ ... ဒါပေမဲ့ ခါးနဲ့ကြီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လှည်းယာဉ်ကျော့လေး အလှစီးဆွဲခိုင်းမလား ... အဲဒီခါးနဲ့ကြီးက ဦးခေါင်းမောပြီး အပြေးဆွဲတာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်၊ နွားလည်းအပြေးပြိုင်ပွဲမျိုးမှာ သုံးမလား ... ခါးနဲ့ကြီးက ပြိုင်လည်းပေါ့ပေါ့လေးကို ဆွဲပြေးတာ ပထမရှိစေအောင်ပဲ။

အဲဒါက... ခါးနွဲ့ကြီးရဲ့ နွားဆိုးအကျင့် ... ”
“ဒါဆို ... ကိုသော်ကကို ခါးနွဲ့ကြီးနဲ့ ဘာလို့ ဦးလေးထူး
နှိုင်းပြောတာလဲဗျာ ... ”

ဦးလေးထူးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ အင်္ကျီကို
ချွတ်သည်။ သူ၏ ရင်အုံကြီးကိုကော့ပြီး လက်မောင်းကို ကွေးပြ
လိုက်သည်။

“ဦးလေးထူးဟာ... အသက်ငါးဆယ်ရှိပြီ ... ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ
ကြည့် ကြွက်သားတွေတစ်လို့ ... နွားစကားနဲ့ ပြောရင်
ဦးလေးထူးဟာ ... တစ်သက်လုံး ခါးနွဲ့ကြီး မဖြစ်ခဲ့ဘူး...
ခြေကန်နွားလိုလည်း ဉာဉ်မဆိုးဘူး ... ယောက်ျားပီသတဲ့
စိတ်နဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ကာယဗလရှိတယ် ... မောင်
သောကလို လူဟာ ... လူပုံချည့်နဲ့နဲ့ အရေးကြုံလာရင်
ကိုယ့်မိန်းမကိုတောင် ကိုယ်ထမ်းပြေးနိုင်ခဲ့လူမျိုး မဟုတ်
ဘူး ... ဒါကြောင့် ဒီအတ္တဘောကို ခါးနွဲ့ကြီးနဲ့ နှိုင်းပြတာ”

ဦးလေးထူး၏ အပြုအမူနှင့် အပြောကိုကြည့်ပြီး
အောင်မျိုးနိုင် ပြုံးပါ၏။

“မောင်အောင်မျိုးနိုင် ကာလို့ပြုံးတာလဲ ... ဦးလေးထူး
တစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ပြောပြနေတာထင်လို့လား ...
စိတ်ချ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ဦးလေးထူးဟာ ဘယ်

လောက်သောက်သောက် ... သတိလက်မလွှတ်လောက်
အောင် အရက်ဝါရင့်နေပြီ ... အရက်သောက်လို့ မှားတယ်
ဆိုတာမျိုး မရှိတော့ဘူး ... ”

“ကျွန်တော် ပြုံးတာက ဦးလေးထူးကိုမှ မဟုတ်တာ ...
ကိုသော်ကကို ခါးနွဲ့ကြီးနဲ့ နှိုင်းပြတာကို သဘောပေါက်လို့
ပြုံးတာ ... ”

“အေး ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ဟာ ... ဒီမိန်းမဟာကို သွေး
မတော်သားမစပ် ဘာလို့ရောက်လာမှန်းတော့ ဦးလေးထူး
မသိတာ အမှန် ... ဒါပေမဲ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ အပြော
အဆိုအပြုအမူ အနေအထိုင်နဲ့စိတ်နေသဘောထားကို
ဦးလေးထူး သဘောကျတယ် ... ရုပ်ရော ... ယောက်ျား
ပီသတာရော ... ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး ... ရွှေစင်လို
မိန်းကလေးဟာ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်လို လူနဲ့မှ ထိုက်
တန်တယ်လို့ ဦးလေးရင်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချထားမိတယ် ...
အေး ရွှေစင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို
စိတ်ဝင်စားနေပုံရပါတယ် ... ”

“တော်ပါတော့ ဦးလေးထူးရာ ... အဲဒီစကားတွေ ခေါက်
ထားလိုက်ပါ ... သိမ်းထားလိုက်ပါတော့ ... ”

“ဘာလို့ ခေါက်ရသိမ်းရမှာလဲ ... ”

“ခြင်္သေ့ဆီကို ရွှေခွက်ထဲသာထည့်မိဗျာ ... ကျွန်တော်က အုန်းမှုတ်ခွက်ပဲဟာ ...”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“အစ်ကိုကို ဘယ်သူက အုန်းမှုတ်ခွက်နေရာမှာ ထားလို့လဲ အစ်ကို ...”

“အာ ... မရွှေစင်”

ဦးလေးထူးက ဘာမျှမပြောရသေးမီ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိသော ရွှေစင်က ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးလေးထူးရော အောင်မျိုးနိုင်ပါ အံ့အားသင့်သွားရပါ၏။

ဦးလေးထူးသည် ဖျာပေါ်ရှိ ပုလင်းတွေ ခွက်တွေကို ကမန်းကတန်း သိမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေက ကမာရွတ်သွားမလို့တဲ့ ... ဦးလေးထူးကို ခေါ် နိုင်လိုက်လို့ ... ရွှေစင်လာခေါ်တာ ...”

“အေး ... အေး ... အခုပဲ သွားမယ်”

“ဖြစ်ကော ဖြစ်လို့လား ... ဦးလေးထူး အရက်သောက်ထား တာ ... မူးနေမှာပေါ့ ... ကားမောင်းလို့ ဖြစ်မတဲ့လား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ ရွှေစင် ... ဦးလေးထူးအသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ထဲက အရက်သောက်တာ ... အခုဆို အရက်ဝါ နှစ် ပေါင်းသုံးဆယ်ရပြီ ... အရက်သောက်လို့ အလုပ်မှားတယ်

ဆိုတာ မရှိစေရဘူး ... သူများ ကျောက်တွန်းလို့ ခံလိုက်ရ တာ ...”

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီပြန်ဝတ်ပြီး ဦးလေးထူးထွက် သွားတော့သည်။

ဦးလေးထူး မာစီးဒီးကား မောင်းထွက်သွားပြီဆို အောင်မျိုးနိုင်သည် ရွှေစင်ရပ်နေရာကို ရှောင်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန် လာကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး လဲလျောင်းလိုက်တော့သည်။

စဉ်းစားစရာတွေ ပလုံဖီလာသည်။

ဦးလေးထူးက ပြောသည်။

ရွှေစင်က ကိုသော်ကကို အရောဝင်သည်မှာ ဆယ် ရက်သာသာလောက်ပဲ ရှိသေးသည်ဟူ၍ ...

ဆိုရက်ကိုတွက်ကြည့်ပါက မိမိအောင်မျိုးနိုင် စိန်ဂေ ဟာသို့ ရောက်လာချိန်လောက်မှ စပြီး ကိုသော်ကကို ရွှေစင်အရော ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ပြုနိုင်သည်။

ဦးလေးထူး၏ စကားမှန်ကန်လျှင် ရွှေစင်သည် မိမိ ဒီကို ရောက်လာပြီးမှ ကိုသော်ကအပေါ် ဘာကြောင့် ချက်ချင်း လက်ငင်း စိတ်ပြောင်းသွားရပေသနည်း။

ထို့အပြင် ဦးလေးထူးက မိမိကို ရွှေစင်နှင့် ဖြစ် မြောက်သွားစေချင်သော စကားတွေ ဆိုခဲ့သည်။ တကယ့်စိတ်ရင်း အမှန်နှင့် ဆန္ဒရှိခြင်းလား။

ဦးလေးထူးကို တထစ်ချ ယုံဖို့ကလည်း ခက်သည်။ ကိုအောင်မောင်းပြောခဲ့သည်မှာ စိန်ဂေဟာမှ အကြောင်းတွေကို ဦးလေးထူးထံမှ ကြားသိရသလိုလို ပြောခဲ့သည်။

ဦးလေးထူးသည် ကိုအောင်မောင်း၏ အဖွဲ့သား တစ်ယောက်မို့ ကိုအောင်မောင်းဖြစ်စေချင်သည့်ကိစ္စကို ဦးလေးထူး က မိမိအား မသိမသာ မီးလောင်ရာလေပင့်ခြင်းမျိုးလေလား။ ရွှေစင်ကို မိမိနှင့်ဖြစ်မြောက်စေချင်သည်မျိုးလား။

“အို ... ရှုပ်ပါတယ် ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေကျော်အိမ်မှာ ပြန်နေတာပဲ ကောင်းမယ် ... ကိုယ့်သတင်းထောက်အလုပ် ပဲ ပြန်လုပ်သင့်တယ် ...”

အောင်မျိုးနိုင်သည် လဲလျောင်းရာမှ ထလိုက်သည်။ စိန်ဂေဟာသို့ မိမိလာစဉ်က အပတ်အစားထည့်ယူခဲ့သော ကျောပိုး အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ၏ အဝတ်များကို ကျောပိုးအိတ် ထဲသို့ထည့်ပေးတော့သည်။

ပြန်တော့မည်ဟုဆိုပါလျှင် အောင်မျိုးနိုင်အဖို့ လွယ်လှပါ၏။ ကျောပိုးအိတ်ကျောပိုးကာ ဂိုဒေါင်ထဲရှိ မိမိ၏ စီဇက်

တာမော်တော်ဆိုတယ် ခွစီးကာ စိန်ဂေဟာဝင်းတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားရုံသာ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“အစ်ကို ... အစ်ကို”

“ပြောစရာရှိပြောပါ မရွှေစင် ... ကျွန်တော် နားစွင့်ထားပါတယ် ...”

အောင်မျိုးနိုင် အဝတ်အစားတွေကို အထည့်မပျက်၊ အခန်းတံခါးဖွင့်မပေးဘဲ အထဲမှပင် အော်ပြောနေသည်။

“ဖေဖေ မှာသွားတယ် ... မနက်ထမင်းစားနှင့်ကြတဲ့ ... ဖေဖေကို မစောင့်နဲ့တဲ့ ... အခုထမင်းပြုပြင်ပြီးလို့ အစ်ကိုကို ရွှေစင် လာခေါ်တာ ...”

“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူးရွှေစင် ...”

“အို ... မဟုတ်တာ ... လာပါ ... ရွှေစင်တစ်ယောက်တည်း စားရမှာ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးမို့ပါ ...”

အောင်မျိုးနိုင် ငြိမ်သွားသည်။ ပထမအချက်အနေ နှင့် ရွှေစင်က ဇွတ်ခေါ်သည်ကို ငြင်းနိုင်စွမ်း မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ အောင်မျိုးနိုင်ကဲ့သို့ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသော လူသည် စိတ်ကမစားချင်ဟုဆိုစေကာမူ ခန္ဓာကိုယ် က အချိန်ကျလျှင် အစာအိမ်တဂ္ဂိမြည်ကာ အဟာရကို တောင်းခံ

လာသည်။ ဝီစကီသောက်ထားသောကြောင့် ပို၍ပင် သွေးသားက အစာတောင်းခံသည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ထည့်လက်စ အဝတ်အစားများ ကို တန်းလန်းထားကာ ထပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... လာ ... ဒါဆိုလည်း စားကြတာပေါ့ ...”

“အယ် ... ကြည့်စမ်း ... အဝတ်အစားတွေ ပြန်ထည့်နေတယ် ... အဲဒါ အစ်ကိုက ဘာသဘောလဲဟင် ...”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် တံခါးဖွင့်သည်နှင့် ဗီရိုရှေ့ရှိ ဆွဲအိတ်ကို တင်းခနဲမြင်သောကြောင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် ရေကျော်အိမ်ကို ပြန်တော့မလို့ ရွှေစင် ...”

“ဪ ... ဪ ... ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား ...”

ပြောရင်း ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ပြန်လှည့်ကာ ထမင်း စားခန်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အောင်မျိုးနိုင်က မှန်ကုတ် ကုတ်နှင့် နောက်မှလိုက်သွားပါ၏။

“ရွှေစင်က ပထဝီမေဂျာပါ ... သမိုင်း ဘက်မှာ သိပ်မတီး ခေါက်မိပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... မြန်မာရာဇဝင်ကိုတော့ ကိုယ့် လူမျိုးရဲ့ ရာဇဝင်မို့ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ဖူးပါတယ် ... အခု တိုက်ဆိုင်တာလေး ဖြစ်လာလို့ ပုဂံခေတ်က ကျန်စစ်သား၊ နဲ့ စောလူးမင်းအကြောင်း အစ်ကိုကို ပြောပြချင်တယ် ...”

“ပြောပြချင်ရင် ပြောပြပေါ့ ...”

“စောလူးက နန်းတက်ဘုရင် ... ငရမန်ကန်းက စောလူးရဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက နို့စို့ဖက် သူငယ်ချင်း ... ငရမန်ကန်းက ထီးနန်းကို လိုချင်ပြီး ဘုရင်ဖြစ်ချင်လို့ ... စောလူးကို ဖမ်းပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားတယ် ... အဲ ကျန်စစ်သားက စောလူးမင်းနဲ့ ဖအေတူမမေကွဲ ညီအစ်ကို ...”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်သိပြီးသားတွေပါရွှေစင် ...”

“အစ်ကို သိပြီးသားမှန်း ရွှေစင်သိတာပေါ့ ... အခုပြောနေတာက အဓိက ဇာတ်လမ်းရဲ့ သဘောသဘာဝကို ပြောပြချင်လို့ ဇာတ်ကို ပြန်စင်းပြောပြနေတာ ...”

“ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြောပါဗျာ ...”

“ညတစ်ညမှာ ကျန်စစ်သားက စွန့်စားပြီး သူ့ညီစောလူးကို အကျဉ်းချထားတဲ့ အကျဉ်းထောင်ကိုဖောက်ပြီး ... စောလူးကို ပန်းမှာထမ်းပြီး ... ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တယ် ... အဲဒီမှာ စောလူးက ကျန်စစ်သားဟာ ငါနဲ့ညီအစ်ကိုတော်တယ် ... ငါ့ကို သတ်ပြီး ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ချင်လို့ ... ငါ့ကို ခိုးယူတာ ဖြစ်မယ် ... ငရမန်ကန်းကတော့ ငါနဲ့နို့စို့ဖက် သူငယ်ချင်း ငါ့ကိုရက်ရက်စက်စက် သတ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွက်တယ် ... တကယ်တော့ ... ကျန်စစ်သားက ညီတော်

စောလူးကို နန်းပြန်တင်ပေးဖို့ စွန့်စားခိုးယူတာလေ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... စောလူး အတွက်မှားပြီ ... ကျန်စစ်သား ငါ့ကို ခိုးနေတယ်လို့ ... အော်ဟစ်ပြောတော့ ... ငရမန်ကန်း စစ်သည်တော်တွေ ပြေးလာတယ်။ ဒီတော့ ... ကျန်စစ်သားက ဒီလောက် မိုက်မဲလှတဲ့ စောလူး ... ငရမန်ကန်းလက်ထဲမှာ ခွေးသေဝက်သေ သေပေတော့ဆိုပြီး ... စောလူးကို ပစ်ချခဲ့တယ် ... ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး လွတ်အောင် ထွက်ပြေးသွားရတယ်တဲ့အစ်ကို ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီတော့ ... ဇာတ်သဘောအဓိကဟာ ... မရွှေစင်ဝင်းဝင်း ဘာကိုရည်ညွှန်းချင်တာလဲ ...”

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာကြသည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဒေါ်လေးပို ချက်ပြုတ်ထားသော စားလျာအမယ်မယ်သည် စားချင့်စဖွယ် ရှိနေပါ၏။

စားပွဲဘေးတွင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းနှင့် အောင်မျိုးနိုင် ဘစ်ဖက်စီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။ စားကြဖို့ ဝင်မထိုင်ကြသေး။ ရွှေစင်က ဇာတ်သဘော အဓိကကို ဆက်ပြောပြသည်။

“တကယ်လို့ အစ်ကိုက ကျန်စစ်သား ... ဖေဖေနဲ့ရွှေစင်က စောလူး ... ရွှေစင်နဲ့ဖေဖေကို အန္တရာယ်ပေးချင်သူတွေက ငရမန်ကန်းလို ပုံခိုင်းကြည့်ရင်ပေါ့လေ ... အစ်ကိုကျန်စစ်

သွားက ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ... ကယ်တင်ထားတဲ့ စောလူး
ဖေဖေနဲ့ရွှေစင်ကို ရန်သူလက်မှာ သေပလေစေတော့ဆို
ပြီး... ပစ်ချထားခဲ့မှာလားဟင် ... အဲတစ်ခုဟော့ရှိတယ်၊
ဖေဖေနဲ့ရွှေစင်က အစ်ကိုကိုယုံတယ် ... စောလူးလို ငါ့ကို
ကျန်စစ်သားနိုးတယ်လို့ ... မအော်ဘူးနော် ... တစ်ခွန်းမှ
မအော်တာပါ အစ်ကို ... ”

အောင်မျိုးနိုင် သက်ပြင်းချပြန်သည်။

“ဘာထူးမလဲ မရွှေစင် ... ကျွန်တော် စိန်ဂေဟာမှာ လာနေ
တာ ... မရွှေစင်ရဲ့ အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်ပေးဖို့ လာနေပေး
တာပဲ ... အခု မရွှေစင်ရဲ့ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုပေးရယ်
မရွှေစင်သွားချင်တဲ့ နေရာကို လိုက်ပို့ပေးတာရယ်တွေကို
မရွှေစင်က ကိုသော်ကဲကို ယေးပေးထားပြီး ဆောင်ရွက်
ခိုင်းရင်လည်း ရသားနဲ့ဟာ ... ဒါဆို ကျွန်တော် စိန်ဂေဟာ
မှာ ဆက်နေဖို့ ဘာလိုတော့မှာလဲလေဗျာ ... နောက်ပြီး
တစ်ချက်ရှိသေးတယ် ... အခု မရွှေစင်နဲ့ ကျွန်တော်
စိန်ဂေဟာမှာလည်း အတူနေတယ် ... မော်တော်ကား
လည်း အတူစီးနေတယ်ဆိုတာတွေကို ကိုအောင်မောင်းတို့
က မြင်တွေ့နေတာမို့ ဘာမှရန်မရှာသေးဘာ ... တကယ်
လို့မရွှေစင် ကိုသော်ကဲနဲ့လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ... ”

ကိုအောင်မောင်းတို့က မကျေမနပ်လှုပ်ရှားလာကြမှာ ... ”
“အဲဒါနဲ့ အစ်ကို ရေကျော်အိမ်ကိုပြန်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ... ”
“ဘာထူးတော့လဲ ... မရွှေစင် ကိုအောင်မောင်းတို့ကို အခု
ရင်မဆိုင်ရလည်း နောက်ပိုင်းမှာ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်
ကတော့ လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ့တော့မယ် ... ရေကျော်အိမ်
ကို ပြန်မယ် ... ကိုအောင်မောင်းတို့ကို အပြတ်ရင်ဆိုင်မယ်၊
နောက်ပြီး ... ကျွန်တော့်အဖို့ စိန်ဂေဟာမှာ ဆက်နေရတာ
နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်မဲ့အတူတူ ... ရေကျော်အိမ်ကို
ပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ် ... ”
“နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဟုတ်လား ... အဲဒါ ဘာကိုဆိုလို
တာလဲ အစ်ကို ... ”
“အိုဗျာ ... ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ... ကဲ ... ထမင်းစားကြစို့
မရွှေစင် ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ထိုင်နေကျ စားပွဲမှ ကုလားထိုင်
ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက မထိုင်သေးဘဲ ... မတ်တတ်ရပ်
လျက်သားကပင် အောင်မျိုးနိုင်ကို ခိုဝေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ
သည်။

“ကိုသော်ကဲနဲ့ ရွှေစင် လက်မထပ်ပါဘူး အစ်ကို ... ဒီနေ့ပဲ

ရွှေစင် သူ့ကို အပြတ်ပြောလိုက်လို့ ကိုသော်က စိတ်ဆိုးသွားတယ်လေ ... ရွှေစင်ဟာ ... ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေစင်ရဲ့ရင်ထဲ နှလုံးထဲက မနှစ်သက်တဲ့သူကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး ... ”

“တကယ်လို့ မရွှေစင်ရဲ့ ဖေဖေက ... ကိုသော်ကနှင့်အတင်း နားချရင်ကောဗျာ ... ကိုသော်ကဟာ ... မရွှေစင်ဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အားအထားရခုံး လူမဟုတ်လား ... ”

“နှလုံးသားကိစ္စမှာတော့ ... အရွယ်ရောက်ပြီးနေတဲ့ ရွှေစင်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိနေတာပဲအစ်ကို ... ရွှေစင်အနေနဲ့ ဖေဖေဆန္ဒမနှိမ့်သမျှလိုက်လျောခွဲပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရာသက်ပန် ကိစ္စမျိုးမှာတော့ ... ရွှေစင်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်မှာပါ ... ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေစင်ရဲ့ နှလုံးသားကိစ္စမှာ ဇွတ်လုပ်မဲ့ ဆန္ဒသဘောမရှိပါဘူး ... ကိုသော်ကကို ဖေဖေသဘောကျနေသားပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ရွှေစင်က ပြန်ပြီးတုံ့ပြန်မေတ္တာ မထားမှန်းသိတော့ ... ဖေဖေက တစ်ခွန်းမှ ရွှေစင်ကို တိုက်တွန်းစကား မပြောပါဘူး ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ထိုင်ရာမှပြန်ထသည်။ ပြီး ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်ကာ တစ်လုံးခြင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မရွှေစင်ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ် ... ”

“အာ ... တကယ် ခွဲခိုးကြီးပါလား ... ”

“တိုတိုနဲ့လိုရင်းပဲ ကောသင်းပါတယ် မရွှေစင် ... မရွှေစင်ကို ကျွန်တော် ချစ်နေပေမဲ့ ... ဖွင့်အပြောရတော်တော်ခက်နေတယ် ... ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ... ကိုအောင်မောင်းတို့အဖွဲ့က စရန်ငွေငါးသောင်းပေးထားပြီး ခိုင်းထားတာမို့ ကျွန်တော်က ချစ်ရေးဆိုတာလို့ မရွှေစင် စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ် ... ”

“နို့ ... အဲဒီလို မဟုတ်လို့လားအစ်ကို ... ”

“ထင်သားပဲ ... ဒီလိုဖွင့်ပြောရင် ဒီလိုပဲ အထင်ခံရတော့မယ်လို့ ... ဒါကြောင့် ဖွင့်မပြောမိခင် ... မရကျော်အိမ်ပြန်လစ်မလို့ပေါ့ ... ကဲ ... ကျွန်တော် လစ်ပြီ မရွှေစင် ... ထမင်းလည်း မဆာလို့ မစားတော့ဘူး ... ဦးကိုသာ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါတော့ ... ”

အောင်မျိုးနိုင် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ထည့်လက်စ အဝတ်တွေ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ဆက်ထည့်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ရောက်လာပြန်သည်။ အခန်းတံခါးဘောင်ကို ကျောမှီ၍ရပ်ရင်း အောင်မျိုးနိုင်၏ အပြုအမူ

ကို ပြီး၍ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကိုတို့ယောက်ျားတွေဟာ တကယ်ရယ်စရာကောင်း တယ်နော် ... ကိုသော်က တစ်ယောက်လည်း သူ့ကို ရွှေစင် က လက်မခံပါဘူး ... လက်မထပ်ပါဘူးလို့ အတိအလင်း ပြောတာကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ထွက်သွားတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း မရွှေစင်ရဲ့ မေတ္တာကိုမရလို့ စိတ်ဆိုး ပြီး ပြန်တာလို့ ... မရွှေစင် ဆိုလိုချင်တာလား ... ”

“ရွှေစင်က ကိုသော်ကရဲ့ အကြောင်းကိုသာ ပြောတာပါ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ထည့်သွင်းပြီးစီးသွားသောအိတ် ကို စစ်ဆွဲပြီး ပိတ်လိုက်သည်။ ကျောပိုးကာ ခါးပတ်ကြိုးတွေ ပတ် လိုက်သည်။ ပြီး မရွှေစင်ဝင်းဝင်းရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။

“လိုဏ်ဂူထဲမှာ ကိုယ်က ‘ဟေး’လို့ အော်လိုက်ရင် ... လိုဏ် သံနဲ့ပြန်ထွက်လာတဲ့အသံကလည်း ‘ဟေး’ လို့ပဲ ပြန်ထွက်ပါ တယ် မရွှေစင် ... နှလုံးသားချစ်ခြင်းမေတ္တာ သဘောမှာ ပြန်လည်ပဲ့တင်သံ ... တုံ့ပြန်သံကိုတော့ ကြားချင်စမြဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က လိုဏ်ဂူထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ လယ်ကွင်း လဟာပြင်ထဲ ရောက်နေပြီး ... ‘ဟေး’လို့ သေအောင်အော် လည်း ပြန်ပြီး ပဲ့တင်သံကမှ ထွက်မလာတာ စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာ ... ကာလ ဒေသ ပယောဂနဲ့ မကိုက်ညီလို့

အသံပြန်မထွက်တာပါလားဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘော ပေါက်တယ် မရွှေစင် ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... အဘတ်အစားတွေ ပြန်သိမ်းပြီး ... ရေကျော်အိမ် ကိုတော့ ပြန်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လားအစ်ကို ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ပြောပုံမှာ သရော်ကမော်လေး ဖြစ် သည်။ မျက်နှာအမူအရာကလည်း မခွဲတရိုးပြီးပြီးဖြီး ရွက်နောက် နောက်လေး ဖြစ်နေသည်။

ရွှေစင်ပြောပုံရော ပြောသံရော မျက်နှာအမူအရာ လေးတွေရော ကြည့်ကာ အောင်မျိုးနိုင် ရင်ထဲတွင် မချင်မရဲ တအားဖြစ်ကာ သူမ၏ ကျစ်လစ်တွေ့ဇနီးသော ကိုယ်လုံးလေးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ပွေ့ပိုက်ဖျစ်ညှစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်ကို မနည်း ထိန်းထားရပါ၏။

“စိတ်ဆိုးလို့ ပြန်တာမဟုတ်ဘူး ... မရွှေစင်ရဲ့ တုံ့ပြန်မေတ္တာ ကို မရတော့လို့ ပြန်တာလည်း မဟုတ်ဘူး မရွှေစင်ရေ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ပြန်မှာလဲ ... ”

“အစော်ကားခံရလို့ ... ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲက ထွက် လာတဲ့ ချစ်မေတ္တာကို အစော်ကားခံရလို့ ... ”

“အယ်တော် ... ဘယ်သူ ဇော်ကားလို့လဲ ... အဲ ... ”

“အကြောင်မရှိက်ပါနဲ့ ရွှေစင်ရယ် ... ကျွန်တော် မရွှေစင်ကို

ဖွင့်ပြောမိတဲ့ မေတ္တာစကားဟာ ... ကိုအောင်မောင်းတို့ရဲ့
 အစီအစဉ်ကြောင့်လို့ မရွှေစင်စိတ်ထဲရင်ထဲမှာ ထင်မြင်နေ
 တယ်မဟုတ်လား ... အဲဒီတော့ ... ကျွန်တော်က အဲဒီလို
 မဟုတ်ရကြောင်း သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ ... ရေကျော်လမ်း
 အိမ်ကို ပြန်ရမယ် ... စိန်ဂေဟာက ကျွန်တော်ပြန်သွားတာ
 နဲ့ ... ငွေငါးသောင်းစရန်ပေးထားတဲ့ ကိုအောင်မောင်းတို့နဲ့
 ကျွန်တော် ထိထိရောက်ရောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်
 ဆိုင်ရတော့မှာမို့ပဲ မရွှေစင် ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ မျက်နှာလေးတွင် ပြောင်ချော်
 အမူအရာလေး မရှိပါလေတော့ ...

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ... အစ်ကို မပြန်ပါနဲ့တော့ ... ပထမက
 အစ်ကိုအပေါ်မှာ ရွှေစင်သံသယဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ ...
 ကိုအောင်မောင်းချပေးတဲ့ အကွက်ထဲကို အစ်ကိုယုတ္တိရှိရှိ
 ဝင်လာတာဆိုတဲ့ သံသယလေး ... ဒါကြောင့် ... တမင်
 တကာ အစ်ကိုရှေ့မှာ ကိုသော်ကနဲ့ တပူးတွဲတွဲနေပြတာ
 အစ်ကိုစိတ်အမှန်ကို သိချင်လို့ စိတ်စမ်းတဲ့သဘောပါ ... ”
 “ဗျာ ... ကိုသော်ကနဲ့ တွဲပြတာဟာ ... ကျွန်တော့်ကို
 စိတ်စမ်းတာ ဟုတ်လား ... ”

အရပ်ထောင်မောင်းသောအောင်မျိုးနိုင်အား ရွှေစင်

က ခပ်မော့မော့လေး မော့ကြည့်ရပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ... ရွှေစင်တို့ မိန်းမသားဆိုတာ
 အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ ယောက်ျားသားတွေရဲ့ အန္တရာယ်
 ကို ဘယ်လိုရှောင်တိမ်းရမယ်ဆိုတာ ... အလိုလို နားလည်
 လာတတ်ပါတယ် ... ကိုယ့်ကို ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျား
 မျက်လုံးအကြည့်တွေဟာ ... ရမ္မက်ကြောင့်အဆီစားအသား
 မျိုချင်တာလား ... တကယ်ရင်ထဲမေတ္တာနဲ့ချစ်ခင်တာလား
 ဆိုတာကို ခွဲခြားအကဲခတ်တတ်ပါတယ်။ ရွှေစင်ကို ကြည့်
 စမ်းပါအစ်ကို ... ”

“တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေသားပဲ ... ”

“ရွှေစင်ဟာ မချောမလှဘူးလားဟင် ... ”

“မျက်စိမြင်တဲ့လူတိုင်းဟာ ... မရွှေစင်ကို တစ်ညီတစ်ညွတ်
 တည်း သိပ်ချောသိပ်လှပါတယ်လို့ အဖြေပြုကြမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ ... ရွှေစင်ဟာ ... ဖေဖေရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
 သမီးမို့ ငွေကြေးမချမ်းသာဘူးလား ... ”

“အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘဏ်ရှိငွေတွေတော့ မသိဘူး ...
 အပြင်ဘက် အမြင် ဆန်စက်နှစ်လုံး ... ဆီစက်တစ်လုံး
 စိန်ဂေဟာ အိမ်ကြီးကြီးနဲ့ မာစီးဒီးကားကြီးတွေ အမြင်က
 ပဲ တော်တော်ချမ်းသာနေပြီပဲ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ... ဒါကြောင့် ရွှေစင်က ချဉ်းကပ်လာ
တဲ့ ယောက်ျားသားကို အကဲခတ်တယ် ... ရွှေစင်ချစ်တဲ့သူ
ကိုမှ ရွှေစင် ချွမ်းချယ်လက်ခံချင်တယ် ... ကိုယ့်ချစ်သူမှာ
ပညာတွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ပါရဂူတွေ ရရှိရမယ် ... ငွေ
ကြေး တယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ချမ်းသာရမယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်
တွေ မထားဘူး ... အဲဒါတွေပါချင်ပါ ... ရှိချင်ရှိ မပါချင်မပါ
မရှိချင်မရှိ ... ရွှေစင်ရဲ့ အဓိကကတော့ ... စိတ်သဘော
ထားကောင်းမွန်တဲ့အပြင် ... သဘောထားကြီးရမယ် ...
ရွှေစင်အပေါ်မှာ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခင်သူဖြစ်ပြီး ...
ရွှေစင်ကိုယ်တိုင်က ပြန်ပြီး ... ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ချစ်တဲ့သူ
ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ အဓိကပဲ ...”

မမောမပန်း၊ ရွှေစင်စာကပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ... ရွှေစင်ကို ချစ်ရေးဆို
တော့မယ်ဆိုတာ ... ရွှေစင် တင်ကြိုခန့်မှန်းထားပြီးသားပါ။
ဒါကြောင့် ... အစ်ကို ရွှေစင်အပေါ်မှာ တကယ့်ရင်ထဲနှလုံး
ထဲကချစ်လားဆိုတာ ... သေချာအောင် ကိုသော်ကနဲ့
ရွှေစင် တမင်တွဲပြတာ ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ... အစ်ကိုရဲ့
ရွှေစင်ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်တွေက အဆီစား အသားချိုချင်
တဲ့အကြည့်တွေ မဟုတ်ဘူး ... ရလို့တဲ့ စိတ်သက်သက်နဲ့

မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဖွင့်အပြောရခက်နေတာကြောင့် မျှ
သိပ်ထားနေရမှန်း ရွှေစင်တွေ့မြင် သဘောပေါက်နားလည်
လာတယ် အစ်ကို ...”

“ဒါဖြင့် ... ဒါဖြင့် ...”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ရွှေစင်ထံမှ ကြားရသော စကား
တွေကြောင့် ရင်ထဲ လုံးဆို့အောင် ဝမ်းသာပြီး ဖြုန်းခနဲ စကားမဆက်
နိုင်ဘဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပါ၏။

“ဒါ ... ဖြင့် ... ကျွန်တော့်အပေါ် မရွှေစင်က ရင်ထဲနှလုံးထဲ
မေတ္တာနဲ့ တုံ့ပြန်မှုပေးမလားဟင် ...”

“အစ်ကိုပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ... တကယ့်မေတ္တာ
စစ်မေတ္တာမှန်ဟာ ... ပဲ့တင်သံပြန်ထွက်တတ်တယ်လို့
ဟေးလို့ ကိုယ်ကအော်လိုက်ရင် ... ပြန်ပြီး ‘ဟေး’လို့ ပဲ့တင်
သံ ထွက်တယ်ဆို ...”

“အို ... ရွှေစင်ရယ် ... ရှည်ခွေးလိုက်တာ ... အစ်ကိုမေတ္တာ
ကို ယုံကြည်တယ် ... ရွှေစင်ကလည်း အစ်ကိုကို ပြန်ချစ်ပါ
တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲဟာ ...”

ယောက်ျားဆိုသော သတ္တဝါသည် ဖြစ်မြောက်ပြီး
ဘာဆိုလျှင် ‘ကဲ’ချင်တတ်သော အကျင့်လေးပါ ရှိတတ်မိပြီ။

ခြေလှမ်းကျကြီး တစ်လှမ်းတည်းရှေ့သို့ လှမ်းကူး

စောစောကတည်းက မချင့်မရဲစိတ်ဖြင့် ပွေ့ချင်ပိုက်ချင် ဖျစ်ညှစ်
သော ရွှေစင်၏ ကိုယ်လုံးကျွတ်ကျစ်လေးကို သူ၏ လက်တံကြီးဖြင့်
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ပင် သိမ်းကျုံးပွေ့ပိုက်ပြီး ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်
မိတော့သည်။

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီလို ခြေမြန်လက်မြန် ကဲလာတာတော့
မကောင်းဘူးအစ်ကို ... ရွှေစင် ကြောက်တယ် ...”

“ဖြန်ခနဲ ဝမ်းသာစိတ်တွေ ဆိုတက်လာလို့ပါရွှေစင် ...
ကိုယ့်ချစ်သူကို ပွေ့ချင်ပိုက်ချင်မိတာဟာ ... ယောက်ျား
သားရဲ့ မေ့တာပါ ... စိတ်ချ ရွှေစင် ... ကျွန်တော်ဟာ
စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းတတ်သူပါ ... ရွှေစင်ကို လက်ထပ်တဲ့
နေ့အထိ ... ဘာမှ မလွန်ကဲစေရဘူးဆိုတာ ... ကျွန်တော်
ရဲရဲကြီး ကတိပေးတယ် ...”

“ဘာ ... ကျွန်တော်လည်း ... ဟွန်း ... တစ်ကိုယ်လုံး
မြွေပတ်သလို အပတ်ခံရတာကိုတောင် ငြိမ်နေတဲ့ ကိုယ့်
ချစ်သူကို အခုထိ ‘ကျွန်တော်’ကြီးနဲ့ ပြောတုန်းလား ...
ဟော ... အစ်ကို ...”

“ဘာများလဲ ရွှေစင် ...”

ရွှေစင်က ပြောနေရင်း ဟော အစ်ကိုဟု အထိတ်
တလန့် ပြောသည်နှင့် ဘာများလဲဟု အောင်မျိုးနိုင်က ကမန်း

တတန်း ပြန်မေးမိသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ရွှေစင် ဖက်ထားတာကို ဒေါ်အေးဝိုကြီး မြင်သွား
ပြီ ... ထမင်းစားခန်းက လှမ်းကြည့်နေတာလေ ...”

အောင်မျိုးနိုင် ရွှေစင်ကို ပွေ့ပိုက်ထားခြင်းမှ လွတ်
လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထွက်သွား
သော ဒေါ်အေးဝို၏ ကျောပိုင်းကို အောင်မျိုးနိုင်လည်း မြင်တွေ့
လိုက်ပါ၏။

“ဒေါ်အေးဝို မြင်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ ရွှေစင် ...”

“ရွှေစင် ရှက်တာပေါ့ ... ရွှေစင်ကို ဖေဖေ ... ဦးလေးထူး
ဒေါ်အေးဝိုတို့ အားလုံးက သိကွာရှိတယ် ... ဣန္ဒြေရှိတယ်
လို့ ချီးမွမ်းနေကြတာ ... အစ်ကိုနဲ့ကျမှ အညှာလွယ်လိုက်
တာလို့ ဒေါ်အေးဝိုထင်သွားမှာပေါ့ ... ဒေါ်အေးဝိုသာ
မဟုတ်ပါဘူး ... အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကပဲ ရွှေစင်ကို အညှာ
လွယ်ဟယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာ ...”

“လုံးဝ မထင်ဘူး ရွှေစင် ... တကယ် နှလုံးသားချစ်ချင်း
မေတ္တာဆိုတာက မြေလျှင်လှုပ်သလို မီးတောင်ပေါက်
သလိုပါ ... အမြင်အားဖြင့် အခုထလှုပ် ... အခုထပေါက်ကွဲ
တယ်လို့ ထင်ကြပေမဲ့ ... တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီလိုလှုပ်
အောင် ... ဒီလိုပေါက်ကွဲအောင် မမြင်နိုင်တဲ့ မြေအောက်

တွင်းမှာ အပူရှိန်အားတွေ တွန်းကန်အားတွေ ကျိတ်ဖြစ်နေပြီး ... တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပြင်းထန်လာပြီးမှ နောက်ဆုံးလှုပ်ရ ... ပေါက်ကွဲရတာပါ ... ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းမှာ ရွှေစင်ကို စပြီးတွေ့ကတည်းက ... မတွေ့မီမကံကဲ့ အိပ်မက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ရွှေစင်ကို မြင်မြင်ခြင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ ... ”

“အစ်ကို့ အိပ်မက်က ဘယ်လိုမက်လို့လဲ အစ်ကို ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က မက်ခဲ့သော အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ တစ်ဆက်တည်းထဲမှာပင် ကိုအောင်စိ၏လက်မှ ကယ်တင်ခဲ့ရသဖြင့် ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားပုံ ပို၍စိတ်ဝင်စားပုံနှင့် ကိုအောင်မောင်းတို့ လူသိုက်ရောက်လာပြီး ရွှေစင်နှင့်အတင်း ပတ်သက်ခဲ့သောကြောင့် ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပုံ၊ စိန်ဂေဟာသို့ လိုက်လာခြင်းကပင် ရွှေစင်၏ အနီးတွင်နေချင်သော ဆန္ဒတစ်ခုတည်းဖြင့် လိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အနေနီးကပ်ခြင်း ကြာမြင့်လေ အရူးရင့်လာလေ ဖြစ်ရပုံကို တရှည်တမောကြီး ဖွင့်ဟပြောဆိုတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ... ရွှေစင်လည်း အစ်ကိုနဲ့ထပ်တူ ထပ်မျှပါပဲ ... နှလုံးသားထဲက ပေါက်ဖွားလာရတဲ့ မေတ္တာဟာ ... ပေါက်ဖွားလာစေဖို့ သိမ်သိမ်ခါးသွားတဲ့ စိတ်ဝင်စား

“မူတွေ ရင်တုန် နှလုံးခုန်အောင် ဖြစ်ရပ်လေးတွေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်ပျိုးလာပြီးမှ ပေါက်ဖွားရတာပါ ... ”

“ကဲပါ အစ်ကိုရာ ... ရွှေစင်နဲ့ အစ်ကိုမေတ္တာ အပြန်အလှန်ထားမှုဟာ ... အခြေခံခိုင်မာတာမို့ ... ဘယ်သူတွေ ထင်ထင် ... ရွှေစင် အမှမထားတော့ဘူး ... ဒေါ်အေးဝိုက သူမြင်တာကို ဖေဖေကို ပြောပြမှာပဲ ... ပြောပလေစေ ... ဝိုတောင် ကောင်းသေး ... ဖေဖေကို နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့ ... မဟုတ်လည်း ရွှေစင်ကိုယ်တိုင်က ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောမှာပဲဟာ ... အဲ ... ဖအေနဲ့သမီးမို့ ပြောရခက်နေတာတောင် ... အခုတော့ ... ဝိုကောင်းသွားတာပေါ့ အစ်ကို”

“အင်းပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က ထောက်ခံစကား ပြောရင်း ရွှေစင်ကို ထပ်မံပွေ့ဝိုက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။

ရွှေစင်က လှစ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး ... ကျောမှာ ကျောပိုးအိတ်ကြီးလွယ်ပြီး ရေကျော်အိမ်ပြန်မလို့ဆို ... ”

“အခု ပြန်ဖို့မှ မလိုတော့တာ ... ”

ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ဖုတ်ခနဲ ကြမ်းပေါ်ပစ်ချပြီး

သွက်လက်စွာပင် ရွှေစင်ကို အမေမင်း ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်သည်။

“ရေကျော်အိမ်ကိုပြန်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ရွှေစင် ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းက စတင်လာတဲ့ ရွှေစင်တို့ သားအဖရဲ့ ပြဿနာ အခက်အခဲဟာ ... ဘာမှန်းတော့ အစ်ကိုငဲ့ဖြစ်ဖြစ် ... ကိုအောင်မောင်းတို့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... အစ်ကိုအနေနဲ့ ဟောဒီ အစ်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ... ရွှေစင်တို့ဘက်က ရပ်တည်ပြီး ရင်ဆိုင် မယ် ... အစ်ကိုပြောတာ ယုံရဲ့လား၊ ရွှေစင် ...”

“ယုံတယ် အစ်ကို ... အစ်ကိုကို ရွှေစင်က ပြန်ပြီး တအား ချစ်မိပြီပဲ ... အစ်ကိုပြောတာ ဘာမဆိုယုံပြီပေါ့ ... ရွှေစင် ကိုယ်ထိုင် အစ်ကိုကို ပန်းဆိုးတန်းကနေပြီး မော်တော်ဆိုင် ကယ်နောက်က အစ်ကိုခါးကိုဖက်ပြီး ကမ္ဘာအေးက အာပရ ဂေါယာနဆောင်ရှေ့မြက်ခင်းမှာ စကားပြောကတည်းက ရွှေစင်ရင်ထဲမှာ ချစ်သွားတာ ...”

“ဪ ... ရွှေစင်လေးရယ် ...”

အောင်မျိုးနိုင် တိုး၍ပင် ဖက်မိပြန်သည်။ ရွှေစင်၏ ပါးဝင်းဝင်းလေးပေါ်သို့လည်း နမ်းသည်။

“ကဲ ... အစ်ကို ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှာ ဖိုဒုံမ ချစ်သူနှစ်ဦး ဟာ ... လက်မထပ်ကြသေးစင် အကြာကြီးမနေသင့်ဘူး၊ အစ်ကို ... ရွှေစင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်တော့မယ် ... အစ်ကို

လည်း ကိုယ့်အခန်းမှာ အနားယူတော့နော် ...”

မှန်၏။ ထိုမျှနှင့်ပင် လူချင်းခွဲသင့်ကြောင်း အောင် မျိုးနိုင်ကိုယ်တိုင် လက်ခံပါ၏။

ရွှေစင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေစင်သည် လှေကားဆီသို့သွားကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

မအေမရှိ၊ ဖခင်နှင့်သာ နေရရှာသော ရွှေစင်သည် သူမ၏ အိပ်ခန်းအိပ်ရာထက်တွင် ပူပူနွေးနွေးချစ်သူ အစ်ကိုအကြောင်း အတွေးနယ်ချဲ့မည်သာ။

ဘာတူးသေးသနည်း။ မိမရှိ၊ ဖမရှိ အောင်မျိုးနိုင် လည်း သူ၏ အိပ်ခန်းအိပ်ရာထက်တွင် ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူ ရွှေစင် အကြောင်း တွေးလေသည်သာ။

ရွှေစင်လေးအကြောင်း တွေးနေစဉ်မှာပင် ဧည့်ခန်း ဆီမှ အသံတစ်ခုခု အောင်မျိုးနိုင်၏ ပါးလှသောနားက ကြားနေရ သည်။

ရွှေစင်လည်း အပေါ်တက်သွားပြီ။

ဦးထွန်းဝင်းလည်း အပြင်သွားနေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ မည်သူရောက်နေပေသနည်း။

အောင်မျိုးနိုင်၏ အိပ်ခန်းက ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်နေ သည်မို့ တစ်ခုခုကြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်မျိုးနိုင် ခုတင်မှ ဆင်းကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့
ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

ဒေါ်အေးဝို ဖြစ်နေပါ၏။

ဒေါ်အေးဝိုသည် ဖုန်းကိုင်လျက် တန်းလန်းကြီး
တွေ့ရသည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဧည့်ခန်းထဲဝင်ရောက်လာသည်
ကို တွေ့သည်နှင့် ဒေါ်အေးဝို ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“သူဌေးနှင့် ပြောချင်လိုတဲ့ ... အဲဒါ သူဌေးမရှိကြောင်း
အဒေါ်က ပြန်ပြောတာပါ မောင်အောင် ...”

“ဟိုက ဖုန်းပြောသူက ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ဒေါ် ... သူဌေး
ဦးထွန်းဝင်းကို ဘယ်သူက ဘာကိစ္စပြောချင်တာတဲ့လဲ ...”

“အဲဒါကိုတော့ မပြောဘူးကွဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း မမေးမိ
ဘူး ... အဲဒါ သူဌေးပြန်ရောက်လာချိန်လောက်ကျမှပဲ သူက
ထပ်ဆက်မယ်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ် ...”

အောင်မျိုးနိုင် ဘာမှဆီကမပြောတော့ဘဲ သူ့အိပ်
ခန်းသို့ပင် သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ပြန်မပိတ်ပေ။

သူ့ဆွေအိတ်ထဲမှ အဝတ်တွေကို ဗီရိုတွင် ပြန်ထည့်ပါ
လေတော့၏။

“ဟောဒီမှာ မောင်အောင် ... ဖုန်းလာပြန်ပြီကွဲ့ ...”

ဒေါ်အေးဝို အခန်းဝတွင် လာရပ်ကာ အောင်မျိုးနိုင်

ကို ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးဝိုက အောင်မျိုးနိုင်၏ နာမည်အပြည့်
အစုံကို ခဏခဏ မေ့သောကြောင့် မောင်အောင်ဟူသာ အတို
ကောက်ခေါ်တတ်ပါ၏။

“သူဌေးဦးထွန်းဝင်း ပြန်မရောက်သေးဘူးလို့ပဲ ပြန်ပြော
လိုက်ပေါ့ဗျာ ... နောက်ပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းထား
ပြီး ... ဦးပြန်လာတော့ ပြန်ဆက်ဖို့ ပြောပြလိုက်ပေါ့ ...”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့ ... အခုလာတဲ့ဖုန်းက မောင်အောင်နှင့်
စကားပြောချင်လိုတဲ့ ... သူ့နာမည် ‘အောင်မောင်း’တဲ့ သူ
နာမည်ကို ပြောပြလိုက်တာနဲ့ မောင်အောင်က သူ့ကိုဖုန်း
ပြန်ပြောမှာပါတဲ့ ...”

အောင်မျိုးနိုင်ထဲက ဧည့်ခန်းဆီပြန်လာပြီး ဖုန်းကို
ကောက်ကိုက်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ကိုအောင်မောင်း ... ကျုပ်အောင်မျိုးနိုင်ပါ ...”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ဟဲ ...
ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ် ဟောတဲ့ဗေဒင် မမှန်ဘူးလားဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားက
ကျုပ်ကို ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းလုပ်တာလဲ ... ခင်ဗျား
ဘာတွေ ဗေဒင်ဟောခဲ့လို့ ဘာတွေမှန်နေတာလဲ ...”

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း လုပ်တာက ... သားရွှေအိုထမ်း
လာတာမြင်ရပြီမို့လေ ... ကျုပ်ဗေဒင် မှန်တယ်ဆိုတာက

ရွှေစင်ဟာ ... နောက်ဆုံးတော့ ... မောင်ရင့်ကို ပစ်ကျလာ
ရမယ်လို့ ကျုပ်မော့ခဲဖူးတယ် မဟုတ်လား ... ”
“ထပ်တရီး ... မဟုတ်လိုက်တာ ကိုအောင်မောင်း ...
ရွှေစင်လို မိန်းကလေးက ကျုပ်လိုတစ်မတ်ဖိုး ငါးကောင်ရ
တဲ့ ကောင်စားမျိုးကို ပစ်ကျမတ်လား ... ခင်ဗျား ဗေဒင်က
ဗေဒင်မှားကြီး ... ”
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”
“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ ကိုအောင်မောင်း ... ”
“မပတ်ချင်နဲ့ပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်တို့အဖွဲ့က သဘောကောင်း
စရာရှိရင် ... ဘုရားလောင်းက အရုံးပေးရလောက်အောင်
သဘောကောင်းတယ် ... အဲ ... ရက်စက်ပြီဆိုရင်လည်း ...
ငရဲမင်းကတောင် ဆလံသရတဲ့ အဖွဲ့နော် ... ”
“ဘာလဲ ... ကျုပ်ကို ထပ်ပြီးခြိမ်းခြောက်တာလား ... ”
“ခြိမ်းခြောက်တယ်ဆိုတာမျိုးက သင်္ကြန်အမြှောက်ပါ ...
ကျုပ်တို့အဖွဲ့က အသံမြည်ရုံလောက်တော့ မပစ်ဘူးဗျ ...
ပစ်ပြီဆိုတာနဲ့ အဆဲ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ထည့်ပစ်တာ၊
ဒီမယ် ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... အခု မကြာခင်ကပဲ ခင်ဗျား
က ရွှေစင်ကို မြွေလိုပတ်ပြီး ... ပွေ့ပိုက်တယ် ... ရွှေစင်
သူငယ်မလေးကလည်း ကျေနပ်စွာ ခင်ဗျားရဲ့အပွေ့အပိုက်
ကို ခံယူတယ် ... ကဲ ... ဘာလိုသေးသလဲ ကိုအောင်မျိုးနိုင်။

မောင်က မေ့ကိုချစ်တယ် ... မေကလည်း မောင်ကိုချစ်
တယ်ပဲပေါ့ ... ကဲ ... ကျုပ်ဆက်ပြီး လိုအပ်သလို ညွှန်ကြား
ချက်ပေးမယ် ... အဲဒီအခါ ကျုပ်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း
ခင်ဗျားလုပ်ပါ ဒါပဲ ... ”
“မလုပ်ဘူးဗျာ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ”
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဆန္ဒမစောနဲ့ ကိုအောင်မျိုးနိုင်လေး ...
ခင်ဗျားဟာ အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန် မဖြစ်စေနဲ့ ... မမိုက်ချင်နဲ့
ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ရင် ... ခင်ဗျားတစ်သက်
စားမကုန် သုံးမကုန်အောင် ... တောသွားမယ်သိလား ...
မမိုက်နဲ့လူလေး ... မမိုက်ချင်စမ်းနဲ့ ... ”
အောင်မျိုးနိုင် ထပ်မံပြောခွင့်မရအောင် ကိုအောင်
မောင်းက ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။
အောင်မျိုးနိုင်က ... ဖုန်းမှ ပြန်ခေါ်ဘုသီးလေးကို
အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်သော်လည်း ပြန်ခေါ်၍ မရတော့ပေ။
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ပင် ဖုန်းကို ပြန်ချပြီးလှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။
ဒေါ်အေးဝိုတစ်ယောက် မရှိပါလေတော့။ ဘယ်သူ
ဆို ဘယ်သူမှ ဧည့်ခန်းတွင် မရှိပေ။

တီးသံက ထွက်လာပြီနို့ မပြောလျှင်မရတော့။
ကိုအောင်မောင်း ဖုန်းဆက်ပြောသည်ကို ဦးထွန်း
ဝင်းအား ပြောသင့်ပြီ။

သို့သော် မည်သို့ ပဏာမခံ ပြောမည်နည်း။
ကိုအောင်မောင်း၏ ဖုန်းရာသေကို ပြောရမည်က
တော့ ဝန်မလေး။

သို့သော် ရွှေစင်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း သူမ၏
ဖခင်ကို ဖွင့်ပြောရန်အတွက်တော့ အောင်မျိုးနိုင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရ
သည်။

ငါ့သမီးနဲ့ မင်းနဲ့ငါနဲ့သလား၊ ရာသလား၊ ငါသဘော

မတူနိုင်ဘူးဟု ဦးထွန်းဝင်းက ဆိုလာလျှင် မခက်ပေဘူးလား။

နောက်ဆုံး ပထမအနေနှင့် ရွှေစင်ကို ဖွင့်ပြော
တိုင်ပင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွှေစင်အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်ကိုသာ
အောင့်ရတော့သည်။

ညနေ သုံးနာရီတိုးပြီးမှ ရွှေစင် ဆင်းလာသည်။
ဆင်းလာသည်နှင့် အောင်မျိုးနိုင်၏ ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို
လာခေါက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... အစ်ကို ... အစ်ကို”

အောင်မျိုးနိုင် လူးလဲထကာ တံခါးဖွင့်သည်။

“ဟင် ... အစ်ကို ညစ်ပတ်ဟယ် ... ခုချိန်ထိတောင် ခရ
မချိုးသေးဘူး ... ရွှေစင်တော့ တစ်ရေးတမောအိပ်ခဲ့ပြီ ...
ရေချိုးပြီး အဝတ်တွေလဲပြီးပြီ ...”

ဟုတ်ပါပေ၏။ ရွှေစင်ထံမှ လိမ်းထားသော သနပ်ခါး
နံ့လေး သင်းသင်းဖျူဖျူ ရှိရှိ ရှိက်မိသည်။ ဖျက်နှာမှခြေဖဝါးထိ သနပ်ခါး
တွေ လိမ်းထားပါ၏။

ရွှေစင်သည် အပြင်ပွဲလမ်းသဘင်ဖိတ်ကြားချက်များ
ဖိတ်လျှင်သာ နိုင်ငံခြားဖြစ် မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါ၊ နုတ်ခမ်းနီ စသည်များ
ချယ်သည်။ အိမ်မှာနေရင်း နေ့စဉ် ကျောင်းတက်ရင်းလောက်ဆို
မူ သနပ်ခါးကိုသာ အလိမ်းများမှန်း အောင်မျိုးနိုင် သတိထားမိပါ

၏။

“ကဲပါ ... ရေချိုးပါ ... တကတဲ ခိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ မမြင်ဘူးတာကျနေတာပဲ ...”

“အဟုတ်ကို မမြင်ဘူးတာ ... ရွှေစင်လို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး နဲ့ ပင်ကိုယ်ချော ပင်ကိုယ်လှတာမျိုးကို မမြင်ဘူးတာ ...”

“တော်ပြီ ... ကိုယ်တင် ခုတင်ရွှေနန်းလုပ်မနေနဲ့ ကဲပါ အစ်ကိုရာ ... ရေဦးချိုးဝါ ... ရွှေစင် မနက်စာထမင်းမစား ဖြစ်လို့ အခုခိုက်ဆာနေပြီ ... အစ်ကိုလည်း မနက်စာထမင်း မှမစားတာ ... ဆာရောပေါ့ ... အစ်ကိုပြီးရင် ထမင်းစားခန်း လိုက်ခဲ့နော် ... ရွှေစင် အားလုံးစားသောက်ဖို့ စီစဉ်ထားနှင့် မယ် ...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရွှေစင် ထမင်းစားခန်းသို့ ထွက် သွားသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ရေချိုးသည်။ ပြီး စွတ်ကျယ်ဖြူဖြူနှင့် ချည်ချောလှချည်ကိုသာ ဝတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လိုက်သွား သည်။

ပေါင်မုန့်ချပ်လေးများကို မြီးကင်ပြီး ထောပတ်ပါးပါး လေးသုတ်ထားသည်။ ကြက်ဥလေးလုံးကို အနှစ်မပျက် မကျက် တစ်ကျက် ကြော်ထားပြီး ငရုပ်ကောင်းမှုန့်ဖြူးထားသည်။ ဝက်အူ

ချောင်းမီးကင်ကို ပါးပါးလေးတွေလှီးပြီး ခက်ရင်းသေးသေးလေး နှစ်ချောင်းထားရှိသည်။ နက်(စ်)ကော်ဖီကို ရွှေခရားဖြင့် ထည့်ကာ ချားကို ကော်ဖီအေးမသွားစေရန် လက်သုတ်ပဝါသန့်သန့်ဖြင့် အုပ် ဆားသည် ပတ်ထားသည်။

ရွှေစင် စီစဉ်သလောက် ဒေါ်အေးဂိုက လုပ်ဆောင်၊ ထပ်ဖြင့် ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုသို့ ဒေါ်အေးပို ကူးချီသန်းချီ ရှိပါ၏။

“အစ်ကို ရွှေစင် ထမင်းမပြင်ဘူးနော် ... ညနေစာ ထမင်း စားချိန်နဲ့ကပ်နေလို့ ... ကော်ဖီဖွဲပဲပြင်ထားကယ် ... ညနေ ကျ ထမင်းဝိုင်းမှာ ရွှေစင် ထမင်းကောင်းကောင်းမစားရင် ဖေဖေက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ပြောမှာမိုးလို့ ...”

အောင်မျိုးနိုင် ထမင်းစားပွဲ ကုလားတိုင်တွင် ရွှေစင် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။ ရွှေစင်နှင့်အတူ စတင်စား သောက်ကြသည်။ ရွှေစင်နှင့်အတူ ရွှေစင်၏ လက်ရာကိုစားရသော ကြောင့် နတ်သုခ္ခါစားရသလား အောက်မေ့မိပါ၏။

“ရွှေစင်ကို အစ်ကိုပြောစရာရှိတယ် ...”

“ဘာလဲ ... အာကာကို လွှာပုံပြုပြီး ... မေယုကို စုတ်တံချီ စကားပဲ မှတ်လား အစ်ကို ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ရွှေစင် ... အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က အပြန် အလှန် မျစ်ကြပြီပဲ ... နှစ်နှစ်ကာကာရှိကြပြီပဲ ... အဲဒါတွေ

ပြောဖို့မှ မလိုတော့တာ ... အခု အစ်ကိုပြောခဲ့စကားက
ရွှေစင်တို့သားအပန့်ရော ... စိန်ဂေဟာနဲ့ရော ပတ်သက်တဲ့
စကားတွေပါ ရွှေစင် ...

“ဒါဖြင့် ပြောလေ ...”

ရွှေစင်မျက်နှာတွင် အရွတ်အနောက် အပြောင်
အပျက် မျက်နှာလေးမဟုတ်တော့ဘဲ အတည်အတန့်မျက်နှာလေး
ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာပြောလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ရွှေစင် ... ဒေါ်အေးဝိုက
စိတ်ချရတဲ့အနေမျိုးမှာ မရှိဘူး ... စားသောက်ပြီးရင် ခြံထဲ
ဆင်းကြစို့နော် ...”

ရွှေစင် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟင်းနော် ... အစ်ကို အတည်ပေါက်ညဏ်များမယ် မကြာ
နဲ့ ... ဒေါ်အေးဝို မျက်လုံးတွေက ကျီးကန်းမျက်လုံးလို
ချောင်းကြည့်နေတာရှိ ... ခြံထဲဆင်းချင်တာလား ... ခြံ
စည်းရိုးမှာ သံဆန်ကာပေါက်တွေနဲ့နော် ... လမ်းကလူတွေ
ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ရင် မြင်တာ ...”

“ဪ ... ရွှေစင်ရယ် ... အစ်ကိုက တစ်ခါခိုးဖူးတာနဲ့
ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးမှတ်နေလား။ အစ်ကိုမှာ ရွှေစင်နဲ့ပဏာမ
တိုင်ပင်ပြီးမှ ဦးကိုပြောပြရမဲ့စကားတွေ ရှိနေလို့ပါ ...”

“အင်းပေါ့ ... ဒါဆိုလည်း ... ပြီးရင်ခြံထဲဆင်းကြတာပေါ့
အစ်ကို ...”

စားသောက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက် လက်တွဲကာ
ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

စိမ်းမြသော ... အရွက်အခက်တွေ ဝေနေသော
ဒီတောက်ပင်ခြေရင်းရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် ...

နေ့လယ်က ကိုအောင်မောင်း တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး
ပြောခဲ့သမျှတွေအားလုံး ရွှေစင်ကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်
သည်။

စကားဆုံးသွားသောအခါ ရွှေစင်မှာတွေတွေဝေဝေ
လေးဖြင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ရွှေစင်နဲ့အစ်ကို အပြန်အလှန်ချစ်သွားကြတာကို ကိုအောင်
မောင်းတို့ အသိမြန်လှချည်လားအစ်ကို ...”

“ဒေါ်အေးဝိုရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ရွှေစင် ... ကိုအောင်
မောင်းဟာ ... ဒီစိန်ဂေဟာမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတာမဆို သိ
နေတယ် ... အစ်ကတော့ ... ကိုအောင်မောင်းနဲ့ဦးလေးတူး
အဆက်အသွယ်ရှိနေသလားလို့ ထင်မိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ...
အခု ရွှေစင်နဲ့အစ်ကို အပြန်အလှန်ချစ်သွားကြတာကို
ဦးလေးတူးမှ အိမ်မှာမရှိတာ ... ဒေါ်အေးဝိုသာရှိနေတာ

လေ ... ပြီး ... ဒေါ်အေးပို ဖုန်းပြောနေတာကို အစ်ကို ပက်ပင်းတွေ့ကာပဲ ... ဘာတွေပြောမှန်း စကားလုံးကွဲပြီး သာ မကြားတာ ရွှေစင် ... ”

“ခါတိုင်းလည်း ဖုန်းလာသမျှ ဒေါ်အေးပိုပဲ နားထောင်လေ့ရှိ ခဲ့တယ်အစ်ကို ... သူက နားထောင်ပြီးမှ သက်ဆိုင်တဲ့သူကို ခေါ်ပေးတာ ... အဲဒီ တာဝန်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဒေါ်အေး ပိုကို ပေးထားတာ ... ကိုအောင်မောင်းက အစ်ကိုနဲ့ရွှေစင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး အစ်ကိုကို အစ်တာ အောက် တာမျိုးများလားပဲနော် ... ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်မောင်းရဲ့ စကားတွေက တိကျနေတယ်၊ သူစကားအတိုင်း ပြန်ပြောရင် ... ”

“ရွှေစင်ကို ခင်ဗျားက ပိုက်တွေးတယ် ... ”

“သူငယ်မကလည်း ခင်ဗျားပိုက်တွေးတာကို ကျေနပ်စွာ ခံယူတယ်လို့တောင်ပြော ... ”

“အို ... အဲဒါတွေထားလိုက်ပါအစ်ကို ... ရွှေစင်နားထောင် ရတာ ရှက်ကယ် ... အခု အစ်ကို ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ကိုပဲ ပြောလေ ... ”

“ကိုအောင်မောင်း၊ ရှေ့ကိုခြေလှမ်းဆက်တိုးလာနိုင်တာကို ရွှေစင်ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောရမယ် မဟုတ်လား၊ ... အဲဒီအခြေ

အနေမှန်ကို ဖွင့်ပြောရမှာကိုပဲ အစ်ကိုလန့်နေတာပဲ ရွှေစင် ”

“ဘာလို့ လန့်တာလဲအစ်ကို ... ”

“ဦးက ရွှေစင်နဲ့အစ်ကိုကို သဘောတူလက်ခံရင်တော့ ဘာ အရေးလဲ ... အကယ်၍ မင်းနဲ့ငါသမီးမတူဘူး မဘန်ဘူး ... သဘောမတူဘူးဆိုရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ... ဖွင့်ပြောမိကာ မှ စိန်ဂေဟာပေါ်က မောင်းချလိုက်ရင် အစ်ကိုမှာ ဟက် တက်ကွဲအသည်းကြီးနဲ့ စိန်ဂေဟာပေါ်ကဆင်းပြီးရမှာကို လန့်နေတာပါ ... ”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း လန့်တတ်ရန်ကော ... မလန့်နဲ့ အစ်ကို ဒီကိစ္စ ဖေဖေကိုရွှေစင်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောမယ် ... ”

“ဖွင့်ပြောမှ သဘောမတူဘူးဆိုရင်ကော ... ”

“ဖေဖေက ဒီလိုပြန်ပြန်ကြီးပြောမယ် မထင်ပါဘူး ... ဖေဖေ က ဦးနှောက်အင်မတန်သုံးတဲ့လူပါ ... သမီးပျိုရှိနေလို့ ... ကိုသော်ကကိုတောင် စိန်ဂေဟာမှာ လာနေဖို့မခေါ်ဘူး ... အစ်ကိုကိုတော့ ဖေဖေက ခေါ်ထားတယ် ... အဲဒါ ဖေဖေ မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ ယုံကြည်ချက်ရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါကတော့ ထင်မြင်ချက်ပဲရှိတာပဲ ရွှေစင် ... အကယ်၍ မိုးမပြီဘူး ... ပြိုခဲ့သည်ရှိသော် တို့ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ... အစ်ကို ရွှေစင်ကို ထပ်မံမေးမယ် ... ဦးဦးထွန်းဝင်းကိုဖွင့်ပြော

လေမှ သဘောမတူဘူးလို့ပြောလာရင်ကော ... ရွှေစင်နဲ့
အစ်ကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး စခန်းသွားကြမလဲ ... အဲဒါအစ်ကို
သိပါရစေ ... ”
“လွယ်ပါတယ် အစ်ကို ... နောက်ထပ်လေးငါးလလောက်
ရွှေစင် ဖိုင်နယ်ပြီးလို့ ဘွဲ့ရတဲ့အထိသာ အစ်ကိုစောင့် ...
ဖိုင်နယ်ပြီး ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ... ရွှေစင် အစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်မယ်
က ... ရှင်းပြီလွှား ... ”
“မရှင်းသေးဘူး ... အစ်ကိုကို လက်ထပ်လို့ ... ရွှေစင်ဖေဖေ
က ရွှေစင်ကို သမီးအဖြစ်က စွန့်ပစ်မယ်ဆိုရင်ကော ... ”
“မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့အစ်ကို ... အစ်ကိုနဲ့ ရွှေစင်လက်ထပ်ပြီး
လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရုံပေါ့ ... မချမ်းသာချင်သာနေ
မယ် ... အစ်ကိုနဲ့ရွှေစင်ရဲ့ လုပ်စာဟာ ... အိမ်ထောင်တစ်ခု
အနေနဲ့ လူတန်းစေ့လောက်တော့ ဖြစ်မှာပါ ... ”
“ဝမ်းသာလိုက်တာ ရွှေစင်လေးရယ် ... အခု ရွှေစင်ပြော
လိုက်တာ အစ်ကိုကို ပျားရည်နဲ့ဝမ်းချတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော် ... ရွှေစင်အပြောကတိစကားပါနော် ... ”
“ထောင်သောင်းသိန်းသန်းကုဋေ ကတိစကားပါ အစ်ကို”
“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား”
အောင်မျိုးနိုင်သည် ဘုရားသုံးကြိမ်တပြီ သူ့ပေါင်ကို

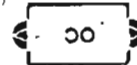

သူ့ဆွဲဆိတ်နေပေသည်။
“ဘာလို့ အစ်ကိုက ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ဆိတ်နေတာလဲ ... ”
“အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ပါ ရွှေစင် ...
ရွှေစင်စကားတွေဟာ အိပ်မက်၊မက်နေတာများလားလို့
သေချာအောင် ပေါင်ကိုဆိတ်ကြည့်တာ ... ဝမ်းသာလိုက်
တာ ရွှေစင်ရယ် ... ဝမ်းသာတာမှ အရမ်းကြီးကို ဝမ်းသာ
တာ ... အစ်ကိုအနေနဲ့ စိန်ဂေဟာကြီးမှာ ဘာဆိုတာကိုမှ
မမကွဲမောဘူး ... အစ်ကိုအဓိက အမက်မောဆုံးက ရွှေစင်
ကိုသာပါ ... ”
အောင်မျိုးနိုင်သည် အာဂရောင်အသံကြီးဖြင့် တုန်
တုန်နီရို ပြောရာက နှစ်ထောင်အားရဖြစ်လွန်းသောကြောင့် ဘာကို
မှ မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ ရွှေစင်ကို အတင်းပွေ့ပိုက်လိုက်ပြန်တော့သည်။
“ဟာ ... အစ်ကို တကယ်ဆိုတယ်ကွာ ... လမ်းပေါ်က
လူတွေ လမ်းကြည့်ရင် မြင်ရတဲ့နေရာကြီးမှာ ... ”
“မြင်ပလေစေပေါ့ ရွှေစင် ... ”
“ဟော ... ဟော ... ခြံထဲကို ဖေဖေရဲ့ကားဝင်လာပြီ ...
လွှတ်တော့အစ်ကို ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဖေဖေကားဝင်လာပြီဆိုသော
ကားကိုတော့ ဖြန်သွားသည်။ ဘယ်လောက်ပင် အသည်းနှုတ်

အောင်ချစ်စေတော့ သူ့ဖခင်၏ရှေ့ဝယ် သူ့သမီးအပေါ်တွင် အနေ
အထိုင်တော့ ဆင်ခြင်ရမည်မှန်း သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။
ရွှေစင်က လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းပြောသည်မဟုတ်။
စိန်ဂေဟာမြို့ထဲသို့ တကယ်ပင် ဦးလေးထူးမောင်း
သော မာစီဒီးကားတွင် နောက်ကူရှင်တွင်ထိုင်လိုက်ပါလာသော
ဦးထွန်းဝင်းကို မြင်လိုက်ရပေတော့သည်။

ညနေ (၅)နာရီတွင် ညစာထမင်းဝိုင်းတွင် လူချင်း
ဆုံကြသည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ညနေ (၄)နာရီလောက်ကတည်း
က အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သူ၏အိပ်ခန်းတွင် အနားယူသည်။
ထမင်းစားချိန်ရောက်မှ ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်လာ
သည်။

“ဖေဖေ ထမင်းစားပြီးရင် ... အချို့ဝိုင်းကို ဖြိတ်မှာပဲ ဝိုင်းကြ
စို့ ... သမီး ဖေဖေကိုပြောစရာတွေရှိနေတယ် ...”

ဦးထွန်းဝင်းက သမီးရွှေစင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြီး
ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

စားသောက်ကြပြီးနောက် ခြံထဲက ပိတောက်ပင် ကြီးအောက်မှာပင် ရေနွေးကြမ်းနှင့် မုန့်အချိုငှင်းလေးထိုင်ကြသည်။ လက်ဖက်အစုံသုပ်၊ ရွှေချည်ဆန္ဒမ်းမကင်း၊ သိပ္ပံဖေလှော်များ ပါးရင်းစားရင်း ရွှေစင်ကပင် စတင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေကို ရွှေစင်ပြောစရာရှိနေတယ်ဖေဖေ ... ရွှေစင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ ...”

“သမီးပြောချင်တာ ကနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းကပဲ မောင်အောင် မျိုးနိုင်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာရှိသွား ကြပြီဆိုတာပဲ မှတ်လား ...”

“ဟာ ... အဲဒါကို ဦးကသိနေသလား ...”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဖေဖေ ဘယ်လိုသိတာလဲဟင် ...”

“ဦးထွန်းဝင်းက ပြီးရင်းပင် ရေနွေးကြမ်းပူပူခွက်ကို မှတ်သောက်နေသေးသည်။

“မအေးပိုဖုန်းဆက်ပြောလို့ သိတာပါ ...”

“ဒါဆို ... နေ့ခင်းက ဒေါ်အေးပို ဖုန်းဆက်တာ ဦးဆီကိုပေါ နော် ... ဒါပေမဲ့ ... ဒေါ်အေးပိုဟာ ... တစ်နေ့တည်းမှာပဲ ဖုန်းဘယ်နှစ်ခါ ဆက်သလဲလို့ မေးချင်စရာပဲ ...”

“နေပါဦး ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ စကားထဲမှာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ရခက်တဲ့စကားပါနေတယ် ... သမီးနဲ့မောင်ရင်

ဒီနေ့ပဲ မေတ္တာမျှသွားကြတာကို ဒေါ်အေးပိုဖုန်းဆက်ပြော လို့ သိလိုက်ရသလို ... တခြား ဒီလိုပဲ သိနေတဲ့လူတစ် ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေ သလားလို့ ...”

“အမှန်ပါပဲ ဦး ... ဒါကို ကိုအောင်မောင်းကလည်း သိနေ တယ် ...”

“ဪ ... ဪ ... အောင်မောင်းလည်း သိပေသကဲ့ ... ဒါဆို မအေးပိုက တစ်နေ့တည်းမှာပင် ဓာတ်လီဖုန်း နှစ်ခါ ဆက်တယ်လို့ ဆိုလိုသလား ...”

“အဲဒီလိုပဲ ဆိုတာပါ ... ဦးဆီကို ဒေါ်အေးပိုဆက်သလို ... ကိုအောင်မောင်းဆီကိုလည်း ဒေါ်အေးပို ဆက်တယ်လို့ ယူဆလို့ပါ ...”

ဦးထွန်းဝင်း အလေးအနက်စဉ်းစားရင်း ငြိမ်နေ သည်။ ရွှေစင်နှင့် အောင်မျိုးနိုင်လည်း ငြိမ်နေသည်။ သူတို့ ချစ်သူ နှစ်ဦး ဖြစ်သွားကြပြီဆိုခြင်းကို ဖေဖေဦးထွန်းဝင်းက ဘယ်လို ဆုံး ဖြတ်ပေးမည်လဲဟု စိုးရိမ်စွာ စောင့်မျှော်နေကြသည်။

အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးမှ ဦးထွန်းဝင်းကတည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ဆက်ပြောသည်။

“ဦးရဲ့ တကယ့်ဆန္ဒကလည်း သမီးရွှေစင်ကို နေရာချထား

ချင်နေတယ် ... သမီးရဲ့အသက်ဟာ အခုဆို နှစ်ဆယ်ပြည့်
 လို့နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်ဘက်ကိုတောင် လပိုင်းလေးစွန်းထွက်
 လာပြီ ... တကယ်လို့သာ ... သမီးမှာ မိခင်ရှိနေရင် ...
 အစ်ကို အစ်မမျိုးရှိနေမယ်ဆိုရင် ... သမီးကို နေရာချထား
 ပေးဖို့ ခုချိန်မှာ ဦးစဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစားမယ် ... ဒါပေမဲ့...
 အခု လက်ရှိအခြေအနေက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး
 ရွှေစင်ကို ဖအေဖြစ်တဲ့ ... ဦးကပဲ နှစ်နှစ်အကြာကြီး ထိန်း
 သိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတယ် ... ဖအေဆိုတော့ ...
 အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ သမီးမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်
 တာတွေကို နားမလည်နိုင်တာတွေ အပြောရခက်တာတွေ
 ရှိတယ် ... သမီးအနေနဲ့ကလည်း ဖခင်ဆိုတော့ ... ဖွင့်ပြော
 ရခက်တာတွေ ရှိချင်ရှိနေမှာပဲ ... ဘာပဲပြောပြော သမီး
 ရွှေစင်ဟာ ... ဖခင်အပေါ်မှာ အင်မတန် သက်ညှာပါတယ်၊
 ဖခင်ရဲ့ဆန္ဒကိုပဲ လိုက်လျောလေ့ရှိပါတယ် ... ဟိုတလော
 က ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းကို ဖအေက လွှတ်တာကို ဖအေ
 ဆန္ဒအတိုင်း သွားပေးခဲ့တာမျိုးအထိ ... သမီးက ဖအေရဲ့
 ဆန္ဒကို လိုက်လျောတာမျိုးပေါ့ကွယ် ... အင်းပေါ့လေ ...
 အဲဒီတုန်းက သမီးသွားပေးခဲ့တာမို့ ... ကိစ္စလည်း အောင်
 မြင်သွားခဲ့တယ်ပေါ့ ... ကျုပ်လို ဒုက္ခိတကိုယ်တိုင်သာသွား

မိရင် ... မပြေးနိုင်လွှားနိုင်နဲ့ အောင်စိရဲ့စက်ကွင်းမှာ
 မိသွားမှာ ... ”
 “အဲဒါတွေက ပြီးပြီးသားတွေပဲဖေဖေ ... ဘာလို့ စိတ်
 အဆင်းရဲခံပြီး တပ်ပြောနေတာလဲ ... အဲဒီတုန်းက ဟောဒီ
 အစ်ကိုက ဖြုန်းခနဲဝင်ကယ်လိုက်လို့ အောင်မြင်တာပါ ... ”
 “ပြောရမယ် သမီး ... အကြောင်းတွေက ကပ်ရနဲ့တစ်ခု
 အကျိုးဆက်တွေ ဆက်နွယ်နေတာကအစ ပြောရမယ် ...
 အေးပါလေ ... တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောရရင် ... သမီးကို ဖေဖေ
 နေရာချပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိပါတယ် ... အဲ ... သမီးနဲ့နေရာချ
 ပေးလိုက်လို့ တော်လာရတဲ့သမက်ကိုလည်း နောက်ဆက်
 တွဲ ယုံယုံကြည်ကြည်သစ္စာရှိရှိနဲ့ ဖေဖေကိစ္စတစ်ခု ဆောင်
 ရွက်ဝေးစရာ တစ်ခုရှိတယ် ... အဲ ... တစ်ခုတော့ မြွင်းချက်
 ထားတယ်ပေါ့ကွာ ... သမီးရွှေစင်ကိုယ်တိုင် ... ဆန္ဒမပါတဲ့
 လူမျိုးကိုတော့ ဦးကဇွတ်သမီးနဲ့မပေးစားဘူး ... နောက်
 တစ်ချက်ရှိသေးတာက ... သမီးကိုယ်တိုင် မေတ္တာရှိပါပြီဆို
 ဘဲသူဟာ ... ဦးမျက်စိအမြင်မှာ သဘောမကျရင်လည်း
 ဦး သမီးရွှေစင်နဲ့ မပေးစားဘူးပဲ ... ”
 အောင်မျိုးနိုင် ရင်ခုန်ထိတ်လန့်လာပါ၏။
 ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုရော ဦးအမြင်မှာ သဘောကျပါ

ရဲ့လားဟု မေးလိုက်ချင်သည်မှာ လျှာကိုယားနေပါ၏။

သို့သော် ထိုမေးခွန်းသည် မေးသင့်သော မေးခွန်း မဟုတ်သည့်အပြင် ထိုမေးခွန်းကို မေးရန်လည်း အောင်မျိုးနိုင်မခံရ ပေ။ ဦးထွန်းဝင်း ဆက်ပြောမည်ကိုသာ နားစွင့်တားပါ၏။

“မောင်သော်ကဟာ ... သမီးရွှေစင်ကို လိုလားနေမှန်း ဦးသိ သားပဲ ... ဦးကလည်း သမီးကို မောင်သော်ကနဲ့သဘောတူ သားပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... သမီးက မောင်သော်ကကို လုံးဝ လက်ခံစိတ်မရှိမှန်း ဦးအကဲခတ်မိလို့ ... သမီးကို လုံးဝ နားမချဘူး ... မတိုက်တွန်းဘူး ... အေး ... အောင်စီဆို လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ... အဖေဖြစ်တဲ့ ဦးက မျက်စိတွေ့ပေမဲ့ သမီးရွှေစင်က လုံးဝလက်ခံလိုစိတ်မရှိဘူး ...”

“အို ... ဖေဖေကလည်း အဲဒါတွေလျှောက်ပြောဖို့ လိုမှမလို တာ ...”

“သိပ်လိုတာပေါ့သမီး ... အောင်စီရဲ့ အဖေကျော်သောင်း ဟာ ... ဖေဖေနဲ့ တတ်သိရပ်သိတွေမဟုတ်လား ... သူတို့ ကလည်း လူချမ်းသာတွေပါ ... ကိုယ်ပိုင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီလုပ် ငန်းရော ... တခြားလုပ်ငန်းတွေရော ပိုင်ဆိုင်သူတွေပါ”

“ဒါဆို ... ပန်းဆိုးတန်းမှာ ... ရုပ်ရှင်ရိုက်ဟန်ဆောင်တာ ကိုအောင်စီတို့ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပေါ့ ဟုတ်လားဦး ...”

“မှန်တယ် မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ကျော်သောင်းပိုင် သောင်း ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပဲ ... အောင်စီကလည်း တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရပြီးသားပါ ... ဦးနဲ့ကျော်သောင်းဟာ ... လုပ်ငန်းတစ်ခု မှာ လာဆက်စပ်စရာရှိနေတယ် ... ဒါကြောင့် ... သမီး ရွှေစင်နဲ့အောင်စီဆိုလည်း ... ဦးက မငြင်းခုံပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သမီးရွှေစင်ကမှ အောင်စီကို လက်မခံတာ ...”

နားထောင်လျက်ကပင် အောင်မျိုးနိုင် ရင်ထဲ၌ မှာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားရသည်။ တကယ့်လူချမ်းသာ ဟူသောတံ ဒိတ်ဒိတ်ကျဲများကို ငြင်းမယ်နိုင်သော ရွှေစင်ကို မိမိကို ကျမှ တုံ့ပြန်ရှာသည့်အတွက် မိမိကြောင့် ရွှေစင်တွင် အမှားတစ်ခု ဖြစ်သွားလေပြီလားဆိုသော မှာကျင်သည့် ခံစားမှုပေါ့။

“မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကျတော့ သမီးရွှေစင်က လက်ခံတယ်၊ ဦးကျေနပ်ပါတယ် ... ဦးလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ ... နှလုံးသားရေးရာဟာ ... လူငယ်တွေ တကယ် အတွတ် အမြက်ထားတတ်မှန်း သဘောပေါက်ပါတယ် ...”

“မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို ကယ်တင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ကျေးဇူးတင် မိရာကအစ သမီးရွှေစင်က ခင်မင်သွားတာဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ ဥပစ်ရုပ် ကိုယ်ဟန်အနေ အကား အပြောအဆိုအပြုအမူနဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို

သမီးကနှစ်သက်သွားတာကအစ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... အဲဒီ နှစ်ခုလုံး ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... အဲ ... သမီးရဲ့ အရိပ်အကဲကို ဦးအကဲခက်မိတာနဲ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ အကြောင်းတွေ ဦးကိုယ်တိုင် စုံစမ်းကြည့်တယ် ... ပစ္စည်း ဥစ္စာမချမ်းသာတာကလွဲပြီး ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ဦးသဘောကျပါတယ် ... အထူး သဖြင့် မောင်အောင်မျိုးနိုင်ဟာ ... ပေးကမ်းပေးကောင်းတွေ မှာရှိအပ်တဲ့ အကျင့်သိက္ခာ၊ ဇွဲသတ္တိ၊ လုံ့လဝီရိယ၊ စိတ် သဘောထားကြီးမားမှုတွေပြည့်စုံနေတာကို မြင်တွေ့စုံစမ်း သိရှိရတယ် ... ”

“ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာက ဘာအရေးလဲ ... ဦးတို့သားအဖမှာ အခုလည်း ပြည့်စုံနေသေးပဲ ... နောက်ဆိုရင် ... ဦးမှာ မြန်မာပြည်မှာသာမက ... အိန္ဒိယနိုင်ငံက မဟာရာဇာတွေ၊ ဥရောပနိုင်ငံတွေက မီလီယံနာ သူဌေးကြီးတွေလိုတောင် ချမ်းသာဦးမှာပါကွ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဖေဖေမှာလည်း အဲဒီအစွဲက သိပ်ကြီးတာပဲနော် ... သမီး ကတော့ ... ဒီအဖေနဲ့ဒီသမီးပဲရှိတာ ... အခုလောက်ကံပေး သမျှ ချမ်းသာတာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပြီ ... နောက်ပြီး ဖေဖေ ခြေတစ်ဖက်က ခြေတုကြီးနဲ့ ခရီးကြမ်းတွေကို မသွားသင့်ပါ

ဘူး ဖေဖေ ... ”

“တော်တန်တိတ် ... ပါးစပ်ပိတ်ထားရမ်းသမီး ... ဖေဖေ ဟာ ... ခြေတစ်ဖက် မသန်တော့ပေမဲ့ ... ဖေဖေလက်နှစ် ဖက် ဘယ်လောက်သန်မာပြီး ... ဘယ်လောက်ဖြောင့်မန်း သမီးသိသားနဲ့ ... ရန်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ... သားကောင်ရိုင်းနဲ့ဖြစ် ဖြစ် တွေ့ရင် ... ဖေဖေဟာ ... မပြေးနိုင်တော့ပေမဲ့ ... ရန် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိတယ် ... ဖေဖေလက်နှစ်ဖက် သံမဏိလို မာကျောနေတုန်းပါ ... ”

ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ရွှေစင်သားအဖပြောနေသော စကားတွေကို အောင်မျိုးနိုင် နားမလည်ပေ။ သူတို့သားအဖခြင်း သာ နားလည်သော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုဟူ၍သာ ရိပ်စားမိသည်။

“ကဲ ... သမီးကို ဖေဖေမေးမယ် ... သမီးနဲ့မောင်အောင်မျိုး နှိုင်း ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပါပဲဖေဖေ ... သမီးဘွဲ့ယူပြီးလောက်မှပါ ... ”

“အေး ... ဒါတော့ သမီးကိစ္စ သမီးသဘောပဲ ... သေချာပြီ ဆိုရင်တော့ ... ဖေဖေကိစ္စ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို ဖွင့်ပြော ချင်တယ် ... ”

“တစ်နေ့ကျရင် ... အစ်ကိုဟာ ... စိန်ဂေဟာရဲ့ မိသားစုဖြစ် လာမှာမို့ ... ဖေဖေကိစ္စ အစ်ကိုကို ဖွင့်ပြောချင်တော့ ပြော

ပါဖေဖေ ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ဆီက အကူအညီယူရင်တော့
မကောင်းဘူးထင်တာပဲ ဖေဖေ ...

အောင်မျိုးနိုင် ငြိမ်နေရာမှ ရွှေစင်ကို လှမ်းပြော
လိုက်သည်။

“ဘာလို့ မတောင်းရမှာလဲရွှေစင် ... အစ်ကိုဟာ ... ရွှေစင်
နဲ့လက်ထပ်လို့ ရွှေစင်တို့ရဲ့ မိသားစုဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်
ရွှေစင်တို့ ချမ်းသာမှုအပေါ်မှာ ထိုင်စားရဟာမျိုးကို လိပ်ပြာ
မသန့်ဘူး ... ဒီတော့ ... ရွှေစင်တို့ စိန်ဂေဟာ ... အလုပ်
တစ်ခုခုကို အစ်ကိုလုပ်ကိုင်ပေးရမှ အားတုံထမင်းမျှကျမှာ
ပါ ...”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့အစ်ကို ... အလုပ်လုပ်တယ်ဆို
တာကတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားသားတွေ မလွဲ
မသွေလုပ်ရတာပဲ ... ရွှေစင်တို့ရဲ့ ဆန်စက်တွေနဲ့ ဆီစက်မှာ
အစ်ကိုအုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်ရင် ရနေတာပဲ ...”

“ထားလိုက်စမ်းပါ သမီး ... ဒီဆန်စက်နဲ့ဆီစက်လုပ်ငန်းတွေ
ဟာ ... ဖေဖေအတွက် ပြောပလောက်တဲ့အလုပ်တွေမှ
မဟုတ်တာ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ... အစ်ကို့ဆီက ဖေဖေလိုချင်တဲ့ အကူအညီ
ဟာ ... အစ်ကိုအနေနဲ့ ရွှေစင်အပေါ်မှာရော ... ဖေဖေ

အပေါ်မှာရော ... အလင်မှားစရာကြီး ဖြစ်နေတယ် ...
အစ်ကို့ကို ရွှေစင်လက်ခံလိုက်တာဟာ ... ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချို
ထွင်တာလို့ အစ်ကိုထင်သွားမယ် ... ဖေဖေ သဘောတူ
လိုက်တာလည်း အစ်ကို့ဆီက အကူအညီလိုချင်လို့လို့ ထင်
သွားမယ် ...

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ ... ဖေဖေက ရှင်းရှင်းပဲပြော
မယ်သမီး ... အခု ဖေဖေလုပ်ချင်နေတဲ့ကိစ္စဟာ ... နဂို
ကတည်းက ရှိပြီးသားပါ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်နဲ့ သမီးကို
ချစ်သွားပြီးမှ ပေါ်လာတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ... ဒါကြောင့်
လည်း သမီးကို မောင်အောင်က ... မောင်အောင်စိတ်နဲ့မှ
ရယ်မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်အမျိုးသားဖြစ်ဖြစ် ... သမီးလက်ခံ
တဲ့ပြန်သူဟာ ... ဖေဖေရဲ့ သားသမက် ... ဖေဖေရဲ့ လူယုံ
တစ်ဦးဖြစ်လာစေရမှာပဲ ... ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ
အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ အလုပ်ကို သားသမက်
ကို ခိုင်းမှာပဲ သမီး ...”

“ခိုင်းပါဦး ... ကျွန်တော် ဦးခိုင်းတာကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်
မှာပါ ...”

တစ်ဆက်တည်းပင် အောင်မျိုးနိုင်က ရွှေစင်အား
သွရင်ထဲရှိသမျှ ပြောပြသည်။

“ရွှေစင်ရဲ့ အစ်ကိုအပေါ်မှာ တုံ့ပြန်မှုကို အစ်ကိုဘယ်တော့မှ သံသယမဖြစ်ဘူးရွှေစင် ... နဲ့လုံးသားမေတ္တာဆိုတာ ရင်တွင်း အဓိပ္ပာယ်ကဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ပြင်ပဗဟိုဒွဗျက်နာပြိုင် က မျက်လုံးမှာရော ... မျက်နှာမှာရော ... ပေါ်လာစမြဲပါ။ ရွှေစင်ရဲ့ အစ်ကိုအပေါ် ပြန်လည်တုံ့ပြန်တဲ့မေတ္တာကို အစ်ကိုခွဲခြားချက်မရှိ ယုံကြည်ထားပြီးသားပါ။ ရွှေစင် ...”

ရွှေစင်သည် ရင်လေးဖို့လာသည်အထိ အသက်ကိုရှာ သွင်းပြီး ပြည်းလေးစွာ ပြန်၍မျှင်းထုတ်သည်။ ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေနော် အစ်ကို ... ဖေဖေရှေ့မှာပဲ ရွှေစင်ရှင်းရှင်းပြောမယ် ... ဖေဖေ လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို အစ်ကိုကျေနပ်မှာလက်ခံ ... မကျေနပ်လို့ လက်မခံပါဘူးဆိုလည်း ... ရွှေစင် အစ်ကိုအပေါ် ထားတဲ့မေတ္တာဟာ ပြောင်းလဲမသွားဘူး ... တော်ကြာမှ ရွှေစင်ကို အစ်ကိုဘာရယ် ... ညာရယ်တွေ အတင်းမပွားနဲ့ ... အစ်ကိုပြောတဲ့ စကားအတိုင်းပြောမယ် ... လောကကြီးမှာ မေတ္တာကို အစော်ကားခံရတာ ခံပြင်းစရာ အကောင်းဆုံးပဲအစ်ကို ...”

ဦးထွန်းဝင်းသည် သမီးရွှေစင်ပြောသည်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လေသည်။ သို့သော် သမီးအား အပြစ်စကား တစ်စွန်းမျှ မဆိုဘဲ အောင်မျိုးနိုင်သက်သို့ လွှဲကြည့်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်ကပင် ရေလာမြောင်းပေးစကားဆိုလိုက်ပါ၏။

“ဆက်ပြောပါ ဦးလေး ... ကျွန်တော် စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေပါတယ် ...”

ဦးထွန်းဝင်းသည် သူ့ဘေးတွင် ထောင်ထားသော ဒုတ်ကောက်ကို ယူကာ သူ၏စိန်ဂေဟာအိမ်ကြီးကို ဒုတ်ကောက်ဖျားဖြင့် ဝှေ့ကာဝှေ့ကာ ပြရင်း ပြောသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒီခြံကြီးကို ဦးက ‘စိန်ဂေဟာ’လို့ နာမည်ပေးထားတယ် ... အဲဒါ ‘ဟုတ်ရဲ့လား ...’

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး ...”

“တချို့က မေးကြတယ် ... ဦးရဲ့နာမည်ဟာ ... ဦးထွန်းဝင်းပါတဲ့ ... ဦးရဲ့ဇနီး နာမည်ကလည်း ဒေါ်မိမိလေး ... သမီးလေးရဲ့ အမည်က ရွှေစင်ဝင်းဝင်းတဲ့ ... ဒီစိန်ဂေဟာကြီးကို ထွန်းဝင်းဂေဟာ ... ဒါမှမဟုတ် ... မိမိလေးဂေဟာ ... ဒါမှမဟုတ် ... ရွှေစင်ဂေဟာ ... စတဲ့နာမည်တွေမပေးဘဲ ဘာလို့ ‘စိန်ဂေဟာ’လို့ နာမည်ပေးရတာလဲတဲ့ ... ဦး ဘာလို့ ဒီနာမည်ပေးထားတယ်ဆိုတာ သိလား ...”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ...”

ဦးထွန်းဝင်းသည် တဟ်ဟ်ရယ်လိုက်သည်။ ဘာကို သဘောကျ၍ ရယ်မှန်းမသိတတ်တော့။

“မှတ်ထား မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးနဲ့ လူသားတွေ အမက်မောဆုံးဟာ စိန်ပဲကွ ... အဲ ... မောင်ရင် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်တစ်ချို့ကို ကြည့်ဖူးမှာပေါ့ ... မြောက်အမေရိကတိုက်ကြီးကို ကိုလန် ဘက်(စ်)လူက စတွေ့ပြီး ... အဲဒီတိုက်ကြီးမှာ ရွှေထွက်မှန်း သိတော့ ... လူဖြူတွေအုပ်စုလိုက် အဖွဲ့လိုက် သွားပြီး ရွှေ တွေရှာကြတာ ... အဲဒီယလူနီဒေသခံတွေနဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ပြစ် ... သတ်ကြ ပုတ်ကြတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေလေ ... လူဖြူအချင်း ချင်းလည်း ရွှေလောဘတွေကြောင့် အချင်းချင်းသတ်ကြ ... ပြတ်ကြတာတွေပေါ့ကွာ ... ”

“အဲဒီကာလမျိုးတွေ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးတာ အများကြီးပဲ ဦး ... ”

“အေး ... ဒါပဲပေါ့ကွ ... ဒါတောင် ရွှေကိုပဲတွေ့သေးတာ နော် ... အခု ငါတို့မြန်မာပြည်ရဲ့ လက်ရှိရွှေတစ်ကျပ်သား ဈေးနှုန်းဟာ ... ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ... ”

“လက်ရှိပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် ... ရွှေအရည်ကိုလိုက်ပြီး ... တစ်ကျပ်သား ငွေခြောက်ရာနဲ့ခုနစ်ရာကြားမှာပါဦး ... ပရဂိုက်ခေါက်ဆိုရင် တစ်ကျပ်သားတစ်ထောင်လောက် ပေါက်ပါတယ် ... ”

(ထိုအချိန်ထိုကာလကဈေး) ဖြစ်ပါ၏။ အောင်မျိုး

သတင်းထောက်မို့ ဒါတွေကို အမြဲစမ်းသိထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ထားပါတော့ ... ရွှေတစ်ကျပ်သားကို တစ်ထောင်လို့ပဲ ... ”

“အဲ ... စိန်တစ်ရတီကော ဘယ်လောက်ရှိသလဲကွာ ... ”

“စိန်ဈေးကိုတော့ ... ကျွန်တော် မသိပါဘူးဦး ... ”

ဦးထွန်းဝင်း တဟ်ဟ်ရယ်ပြန်သည်။

“စိန်အရည်အသွေးကောင်း တစ်ရတီကို ခုခေတ်ဈေး (ထို အချိန်က ပေါက်ဈေး) ငါးထောင်နဲ့ခြောက်ထောင်ကျပ် ကြားမှာ ရှိတယ် ... ဆယ်ရတီဆိုရင် ငါးသောင်းခြောက် သောင်း ... ရတီတစ်ရာဆို ... ငါးသိန်းခြောက်သိန်း ... ရတီတစ်ထောင်ဆိုရင် ... သိန်းငါးဆယ်ခြောက်ဆယ် ... ဟား ... ဟား ... စိန်ရတီတစ်ထောင်လောက်ဆိုတာက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်မလား ... အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်မလား ... ဘေးလူမသိသာ မမြင်သာဘူး ... စိန်တို့ ပတ္တမြားတို့ဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးမားသလောက် သယ်ယူရတဲ့ နေရာမှာ ကျစ်လစ်ပေါ့ပါးတယ် ... ”

“မှန်ပါတယ်ဦး ... အဲဒါနဲ့ ... အခုစိန်ဂေဟာနာမည်နဲ့ ဘယ် လိုပတ်သက်နေလို့ပါလဲ ... ”

“အခု ဦးလေးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ... ဆန်စက်နှစ်လုံးရယ် ... ဒီအိမ် ကြီးရယ်ဟာ ... စိန်နဲ့ဆောက်ထားလို့ ‘စိန်ဂေဟာ’လို့ နာမည်ပေးထားတာကွဲ့ ... ”

“ဗျာ ... စိန်နဲ့ဆောက်ထားတယ်လား ...”

အံ့ဩစွာပြန်မေးသော အောင်မျိုးနိုင်ကိုကြည့်ကာ ဦးထွန်းဝင်း တဟားဟားရယ်ပြန်ပေသည်။

“စိန်နဲ့ဆောက်ထားတယ်ဆိုတာက ... လက်တစ်ဆုပ်စာ လောက် စိန်တွေကို ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ ဆောက်ထားတာ လို့ ဆိုလိုတာကွ ... ဒါကြောင့် စိန်ဂေဟာလို့ နာမည်ပေး ထားတာ ...”

ဆည်းဆာချိန်ရောက်ပေပြီ။ စိန်ဂေဟာခြံကြီးတွင် သီးပင်စားပင်ကြီးတွေ၏ အကိုင်းအခက် အရွက်တွေက အပူဖားခို နေသဖြင့် အပြင်လမ်းပေါ်တွင် ဆည်းဆာရောင်လေးရှိသေးသော် လည်း စိန်ဂေဟာခြံကြီးတွင် မှောင်ရိပ်သမ်းစပြုပေပြီ။

“အေး ... ဝိုးတော့ချုပ်လာပြီ ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးပြောချင်တာ စကားမဆုံးသေးဘူး ... ကဲ ... အိမ်ပေါ်တက်ကြစို့ ... ဒီမှာ သမီးရွှေစင် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို ဖေဖေအိပ်ခန်း ထဲ ခေါ်လာခဲ့ပေတော့ ...”

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဒုတိယကောက်ကိုင်ကာ ခြေတုတ် ဖက်ဖြင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားပေတော့သည်။

ရွှေစင်၏ မျက်နှာလေးသည် အပြုံးအရယ်ကင်းနေပါ ၏။

“ဖေဖေကတော့ သူ့စိတ်ထဲအစွဲအလမ်းရှိတဲ့အတိုင်း ...”

အစ်ကိုကို ခိုင်းလိမ့်မယ်အစ်ကို ... လုပ်ရမဲ့အလုပ်ကလည်း အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ် ... သိပ်စွန့်စားရမှာ ... အဲဒါ အစ်ကို က မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါလားအစ်ကို ...”

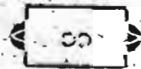
“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရွှေစင် ... အစ်ကိုကို ရွှေစင်နဲ့ ဒီလောက်မြန် မြန်ဆန်ဆန် ချက်ချင်းသဘောတူတာဟာ ... ဦးမှာ သူ့ရည် ရွယ်ချက်နဲ့သူ မဟုတ်လား ... ပြီးတော့ ... ဦးကိုကြည့်ရတာ သူ့ကိုစွဲမှာ သူသိပ်ဆန္ဒပြင်းထန်နေပုံပဲ ... အစ်ကိုငြင်းတာနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ရွှေစင်လက်ထပ်ရေးတို့ ထိခိုက်လာလိမ့်မယ် ...”

“အင်း ... ခက်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် ... ရွှေစင်ကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်နေတော့ ... အခက်သား ... တကယ်လို့ သာ ... ကိုအောင်စီကို ဖြစ်ဖြစ် ... ကိုသော်ကကိုဖြစ်ဖြစ် ... ရွှေစင်မချစ်သော်လည်း ... အောင်ကာနမ်းလုပ်လိုက်ရင် အစ်ကိုမှာ ဒီအန္တရာယ်ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“တော်တော့ရွှေစင် ... အဲဒီစကားမျိုး နောက်ထပ်ဘယ် တော့မှ မပြောပါနဲ့ ... ကဲသွားကြစို့ ...”

နှစ်ယောက်သား ဦးထွန်းဝင်း၏ အိပ်ခန်းရှိရာ အိမ် ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြရပေတော့သည်။

“ဟောဒီ သေနတ်တွေဟာ ... လိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ သေနတ်
တွေချည်းပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... အပေါ်ဆုံးက သေနတ်
က ... ကာဘိုင် ... အလယ်က သေနတ်က သရီးအိုတူး
ရိုင်ဖယ် ... အောက်ဆုံးကတော့ ... ပွိုင့်တူးတူး ... အသေး
စားပစ်လေးလေး ... မောင့် အောင်မျိုးနိုင်သေနတ်မှ ကျွမ်း
ကျင်လား ... ”
“ကာဘိုင်ကလွဲရင် ... ရိုင်ဖယ် ... နှစ်လုံးပြူး ... ခြောက်
လုံးပြူး ... ပစ္စတိုတွေကို အတော်အတန်ပစ်နိုင်ပါတယ် ...
ကျောင်းသားဘဝက ဝါသနာပါလို့ ... သေနတ်ပစ်သင်းမှာ
ဝင်ခဲ့တာပါ ... ရိုင်ဖယ်နဲ့ ပစ္စတိုပစ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုရခဲ့ဖူးပါ

တယ် ... ”

“ရိုင်ဖယ်ဆို ဘယ်လောက်ထိပစ်နိုင်လဲ ... ”

“ဘယ်လို ရိုင်ဖယ်ကိုပြောတာလဲဦး ... သရီးအိုတူး အကြီး
စားကိုလား ... ပွိုင့်တူးတူးအသေးစားကိုလား ... ”

ဦးထွန်းဝင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးပါ၏။

“အေး ... သေနတ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ရောမချဘဲ ... အဲဒီလို
အသေးစိတ်ပြန်မေးတာကို ကျေနပ်စရာပဲ ... ပထမသရီးအို
တူး ရိုင်ဖယ်အကြီးစားကို ပစ်နှုန်းပြောပြကွာ ... ”

“ကိုက်တစ်ရာ ပေသုံးရာလောက်က ... တစ်ပေစက်ဝိုင်းရဲ့
ဗဟိုချက် ... ဘူး(လ်)အိုင်ကို မထိတောင် စက်ဝိုင်းကိုတော့
ပစ်သမျှ အချက်တိုင်းထိပါတယ်ဦး ... ”

“ဘယ်ဆိုးလိုလဲ ... ပွိုင့်တူးတူးကျတော့ကော ... ”

“အဲဒီအကွာအဝေးက စက်ဝိုင်းရဲ့ ဗဟိုဘူး(လ်)အိုင်ကို
သုံးချက်ပစ်ရင် နှစ်ချက်ထိအောင် ပစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ... ”

“ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ္စတိုကျတော့ကောကွာ ... ”

“ခြောက်လုံးပြူးကိုတော့ ... ကျွန်တော်ရဲ့ ပစ်ချက်တွေအား
ရစရာမရှိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... ပစ်သင့်သလောက်တော့ ပစ်ခဲ့
တယ် ... ဆုမရခဲ့ဖူးဘူး ... ပစ္စတိုကျတော့ ကိုက်သုံးဆယ်
အကွာလောက်က ရွေးကို ဦးခေါင်းဆိုဦးခေါင်း ... ခါးလယ်

ဆိုခါးလယ် ... ဖင်ပိုင်းဆိုဖင်ပိုင်း ထိအောင်ပစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။
 ပစ္စုပ္ပန်ပြိုင်ပွဲမှာ ဒုတိယဆုရခဲ့ဖူးတယ် ... ”
 “ခွဲပြောတဲ့ခွေးဟာ ... ငြိမ်နေတဲ့ ခွေးပေါ့ဟုတ်လား ... ”
 “ဟုတ်ပါတယ်ဦး ... ”
 “ဒါဆို ... ပြေးနေတဲ့ ခွေးဆိုရင်ကော ... ”
 “ဖစ်ချက်မသေချာဘူးပေါ့ ဦးလေး ... မှန်းပစ် ... ရမ်းပစ် ...
 သဘောလောက်ပဲ ပစ်နိုင်ပါတယ် ... ခွေးရဲ့လှုပ်ရှားပြေး
 လွှားမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပစ်တဲ့ ... မှန်းပစ် ... ရမ်းပစ်ပါ”
 “ကိုက်သုံးဆယ်အကွာကပဲ ပြေးနေတဲ့ ... ခွေးဆိုပါတော့
 ကွာ ... အဲဒါကိုကော ... ”
 “ပစ်သမျှ အချက်တိုင်း ... ပြေးနေတဲ့ ခွေးကိုထိတော့ထိ
 မယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ခွေးရဲ့ခေါင်းကို မှန်းပစ်ရင် ... ခွေးရင်
 ဖင်ကိုထိတာမျိုးရှိမယ် ... အဲဒါကတော့ ... ကိုယ့်သေနတ်
 ရဲ့ ယမ်းတွန်းကန်အား ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြတ်သန်းတိုက်
 ခတ်နေတဲ့ ... လေရဲ့တိုက်ခတ်နှုန်း ... ခွေးရဲ့ပြေးလွှားနိုင်
 တဲ့အရှိန် ... အဲဒါတွေအားလုံးကိုက်ညီမှ ကိုယ့်ပစ်မှတ်ကို
 ထိနိုင်တာမျိုးပဲဦး ... ”
 “ဟုတ်သမှ ... သိပ်ဟုတ်ပေါ့ကွာ ... ဒါဆို မှောင်အောင်မျိုး
 နိုင်အမဲလိုက်ဖူးမှာပေါ့ ... ”

“လိုက်ဖူးပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အမဲလိုက်တဲ့ အလုပ်
 ကို ကျွန်တော်စွန့်လွှတ်ထားတာ နှစ်နဲ့ချီကြာသွားပါပြီဦး”
 “ဘာလို့ ... ”
 “ကျွန်တော် အမဲလိုက်ခဲ့တာဟာ ... အဖျော်တမ်းလိုက်ခဲ့
 တာပါဦး ... သူ့အသားကို ဟင်းချက်စားတော့လည်း တစ်
 ဖတ်နှစ်ဖတ် တစ်တုံးနှစ်တုံးပဲစားတာ ... အမဲကောင်ခမျာ
 မှာ သေနတ်မထိသေးခင်မှာ ... အထိတ်တလန့်စိတ်နဲ့
 အသက်လုပြေးရတယ် ... ထိပြီးသေတော့လည်း မရှုမလှ
 သေရတယ် ... အဲဒါတွေကို တွေးပြီး ... စိတ်ထဲမှာ သနားလို့
 ပါဦးလေး ... နောက်ပြီး ... ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်
 အနေနဲ့ အမဲလိုက်တာဟာ ... ပါဏာတိပါတာကံ ထိုက်ရာ
 မှာ အကြီးမားဆုံး ကံထိုက်ခံရမှာကြီးပါ ... သူတစ်ပါး
 အသက်သတ်ဖို့ ချောင်းမြောင်းကြိုးစား လိုက်လံပစ်ခတ်
 တာဟာ ... ပါဏာတိပါတာကံကို ကာယကံရော ... မနော
 ကံရော ... အားထုတ်တာများလွန်းလို့ ပိုပြီး အပစ်ကြီးတယ်
 လို့ ယူဆလို့ပါပဲဦး ... ”

ဦးတွန်းဝင်းသည် အောင်မျိုးနိုင်ပြောပြချက်တွေကို
 ထောက်ခံသည့်အလား ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေပါ၏။
 ရွှေစင်ကတော့ သူမ၏ဖေဖေနှင့် အောင်မျိုးနိုင်

ပြောစကားများကို နားထောင်ရုံသက်သက်မျိုး ထိုင်နေပေသည်။
စိတ်ဝင်စားလှပုံတော့ မရပေ။

“မှန်တယ် မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... အမဲလိုက်တာဟာ ...
အလွန်အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ပဲ ... ဦးခြေတစ်ဖက်တွင်
သွင်ကျိုးပြီး အခုလိုခြေတုတ်တတ်ထားရတာဟာ ... အမဲ
လိုက်ရာမှာ ရဲခဲတဲ့ဒဏ်ချက်ပေါ့ ... အင်း ... မောင်အောင်
မျိုးနိုင်ရဲ့ သေနတ်ဝါကိုတော့ ... ဦးသဘောကျသွားပြီ ...
နောက်တစ်ခုထပ်မေးချင်တာက ... စိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
မောင်အောင်မျိုးနိုင် ဘယ်လောက်ထိနားလည်သလဲ ...”
“လုံးဝနားမလည်ပါဘူးဦး ...”

ဦးထွန်းသည် သူ့အိပ်ရာဘေးရှိ စာကြည့်စားပွဲဆွဲအံ
တစ်ခုကိုဖွင့်ကာ သားရေဖုံးဖြင့် ချုပ်ထားသော စာအုပ်သဖွယ်
တစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ဖွင့်၍ လိုချင်သောစာမျက်နှာကို ရွေးလှန်
လိုက်သည်။

“ရှေ့ ... ဖတ်ကြည့် ... အဲဒါ စိန်အကြောင်းကို ဦးအကြမ်း
ဖျဉ်းကောက်နှုတ်ဖော်ပြထားတာ ... အသေးစိတ်ကတော့
ဒီစာအုပ်တစ်အုပ်လုံး စိန်အကြောင်းတွေချည်းပဲ ...”

အောင်မျိုးနိုင်က သားရေဖုံးစာအုပ်မှ လှန်ပေးထား
သော စာမျက်နှာကို သေချာထိုင်ပြီးဖတ်ကြည့်သည်။

‘စိန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ’

စိန်ဆိုသည်မှာ သတ္တုမဲ့တွင်းထွက် (NON-METAL)
ဘစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် မီးသင့်ကျောက်များ ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့်ဆက်
စပ်နေသည်။

မီးသင့်ကျောက်မှာ ကမ္ဘာအတွင်းပိုင်း၌ အရည်ပျော်နေ
သည့် ကျောက်ရည်ပူ (MAGMA) များကမ္ဘာ၏ အပေါ်ယံကျောက်လွှာ
များထဲသို့ တိုးတက်လာရာမှ အေးစိပြီး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရာတွင် အောက်ပါအခြေအနေ (၄)မျိုးမှ
တစ်ခုခုသည် ‘စိန်’ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

(၁) ကျောက်ရည်ပူများထဲ၌အရှိန် ခြိပ်စင်များသည် ယင်းတို့
၏ (IONS) အိုင်ယွန်များ၏ ပမာဏနည်းမှုများမှ အခြေအနေ
ကြောင့် ခြိပ်စင်တို့သည် အခြားတွင်းထွက်များနှင့် ရောနှောခြင်းမရှိ
ဘဲ သီးခြားဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။

(၂) တစ်ခါတစ်ရံ ခြိပ်စင်တို့သည် မီးသင့်ကျောက်ဖြစ်မှုတွင်
အခြားတွင်းထွက်တို့ထက် ပိုမိုလာရာ ပုံဆောင်ခဲအဖြစ် သီးခြား
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

(၃) တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းခြိပ်စင်များသည် အမျိုးနောက်ကျပြီးမှ
ဖြစ်ပေါ်သော ပုံဆောင်ခဲအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး ကျောက်များထဲ
တွင် ရောနှောပိတ်မိနေသည်။

(၄) တစ်ခါတစ်ရံ ခြိပ်စင်တို့သည် ပြန်လွှင့်နေသော ရေပူများ

နှင့် ရောနှောသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကျောက်များ တိုးဝင်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

‘စိန်’သည် အထက်ဖော်ပြပါ နည်းတစ်ခုခုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကာတွန်ဒြပ်စင်သည် ကျောက်ရည်ပူထဲတွင် ကြီးမားလှသော စိန်ပုံအားအောက်၌ ပိတ်မိနေခြင်းဖြင့် ‘စိန်’ တွင်းတွက်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

များသောအားဖြင့် ‘စိန်’ကို ရှေးကျလာသည့် မီးတောင်ပြန်တို ကျောက်များဥပမာ (PERIDOTITE) နှင့် ရောနှောကာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မီးတောင်သည် မီးသွေတောင်ဖြစ်သွားသောအခါ မီးတောင်ပြန်ဝပေါ်လာသည်အထိ ပေပေါင်းများစွာ တိုက်စားခြင်းခံရသဖြင့် ‘စိန်’များကို တွေ့ရတတ်သည်။

‘စိန်’နှင့်တွဲလေ့ရှိသည့် တွင်းထွက်များ ပိုင်ရောပီ ပစ်ခရို အမ်(လ်)မနိုက် (PYROPE PIEROL MENITE) ဓနုန်းဒိုင်းဘောဆိုပီတို ကိုသွေးလျှင် ‘စိန်’ပါဝင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

အောင်မျိုးနိုင် နှစ်ခါဖတ်ကြည့်သည်။ မိမိမကျွမ်းကျင် မတတ်မြောက်သော ဘူမိဗေဒဘာသာရပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘာဆိုတာမှ နားမလည်ပေ။

သို့သော် မိမိသည် စိန်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဖတ်နေပါလားဟု ဖတ်ရင်း အကြမ်းဖျဉ်း သဘောလောက်တော့ သိရှိသည်။

သားရေဖုံးစာအုပ်ကိုဦးထွန်းဝင်းထံသို့ပြန်ပေးသည်။

“ကျွန်တော် ဖတ်တော့ဖတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ နားမလည်ဘူး။ အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့် ... စိန်ဖြစ်ပေါ်လာပုံပါလားဆိုတာ လောက်ပဲ သတိထားမိတယ်ဦး ... ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါက သီးခြားပညာရပ်တစ်ခုပေကိုး ... ဪ ... သမီးရေ ... ဖေဖေခေါင်းအုံးအောက်က သော့ယူပြီး ... မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်စမ်းပါ ... ပြီးတော့ ... ပစ္စည်းနှစ်မျိုး ထုတ်ယူခဲ့ပါသမီး ... ”

ဖအေခိုင်းသည်အတိုင်း သမီးရွှေစင်လုပ်ဆောင်ပေးပါ၏။ မီးခံသေတ္တာဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းနှစ်မျိုးယူလာသည်။

တစ်မျိုးမှာ ဝပ်လေးနာယံအားရှိ မီးသီးအလုံးအရွယ် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းတွင် မိုးကာနက် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လက်မှ ရွှေစင်ယူလာခဲ့သော အိတ်အမည်းဖြစ်ပေသည်။

“လာကွာ ... ဟောဒီ ... ဦး စာကြည့်စားပွဲက ကုလားထိုင်မှာ မောင်အောင်မျိုးနိုင်လာထိုင် ... ”

ပြောသည့်အတိုင်း သွားထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ စားပွဲတင်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လင်းထိန်သွားပါ၏။

“ဟောဒါကို ကြည့်စမ်း ... ”

“ကျွန်တော့်အမြင်တော့ ... ထူးခြားတဲ့ကျောက်ခဲတစ်ခုလို့

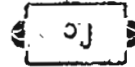

ဝါပဲဦး ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အဲဒါပဲပေါ့ကွ ... မသိသူကျော်သွား သိသူ ဖော်စားဆိုတာ ... ဒီကျောက်တုံးလေးထဲမှာ ခန့်မှန်းခြေ ရတီနှစ်ရာလောက်ထွက်လာမယ်လို့ ဦးခန့်မှန်းဘယ် ... ဦးရဲ့ကျောက်တုံးတွေအပေါ်မှာ ANALYSISအနိုင်လိုင် စစ်(စ်) စမ်းသပ်ပြီး ထုတ်ယူခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ခန့်မှန်း ချက် စိန်ရတီချိန်ရော ... ဒီကျောက်မှာ ပါဝင်နေတဲ့ ‘ပိုင်ရှေ့ပီ’တို့ ‘ပစ်ခရိုအယ်ငယ်မနက်’တို့ ခရုန်းခိုင်အော့(ပ်) ဆိုတဲ့စတဲ့ ဟာတွေကို ခန့်မှန်းကြည့်ရင်ပေါ့ကွယ် ...”

“လိုရင်းပဲ ပြောပါလားဗေဗေ ... အခု ဗေဗေပြောတာတွေ ကို အစ်ကိုက ဘယ်နားလည်မှာလဲ ... ဒါတွေက သီးခြား ပညာပိုင်းတွေပဲဟာ ...”

“အေး ... သမီးပြောတာမှန်သွားပြန်ရော ... ဗေဗေက ဗေဗေစိတ်ထဲမှာ အားရပါးရရှိလွန်းလို့ ... အဲဒါတွေပြောပြ နေမိတာပါ ... ကဲ ... ကဲ ... ဦး လိုရင်းကိုပဲပြောမယ် မောင်အောင်မျိုးနိုင် ...”

“ဒီလိုကွ ...”

ဟု အစချီကာ ဦးထွန်းဝင်းသည် သူ၏ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်တို့ကို အောင်မျိုးနိုင်အား ပြောပြတော့သည်။

ဦးထွန်းဝင်း၏ မိဘများသည် မိုးကုတ်မြို့ဇာတိများ ဖြစ်ကြသည်။

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာဝင် မိုးကုတ်မြို့သည်ပတ္တမြား မြေ ပတ္တမြားမြို့ဟု အမည်တင်ရသည်။

မိုးကုတ်မြို့၏ အသက်သွေးကြောကြီးဖြစ်သော ကျောက်တူးလုပ်ငန်းကိုပင် ဦးထွန်းဝင်း၏ မိဘများလုပ်ကိုင်ကြ သည်။

သို့သော် ...

အလွန်ဆုံးအောင်မြင်သည်မှာ အလယ်အလတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

မိဘ၏လုပ်ငန်းမှ ဦးထွန်းဝင်းသည် ကျောက်မျက်ရတနာများလုပ်ငန်းတွင် ယဉ်ပါးနေပေသည်။

ဦးထွန်းဝင်းတို့ခေတ်ကဆိုလျှင် တက္ကသိုလ်ဆို၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းသာ ရှိခဲ့ပေသည်။

ဦးထွန်းဝင်း ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝယ် FORESTY ခေါ် သစ်တောဘာသာရပ်တွင် တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရပြီး ထွက်သောအခါ ဦးထွန်းဝင်းသည် သစ်တောဝန်ထောက်ရာထူးရရှိခဲ့သည်။

သစ်တောဝန်ထောက်ရာထူး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အစိုးရသစ်တောများတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။

နဂိုကပင် ဦးထွန်းဝင်းသည် အမဲလိုက်ခြင်းတွင် ဝါသနာကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သစ်တောဝန်ထောက်တာဝန်ဖြင့် ပျဉ်းမနားမြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ပျဉ်းမနားသူ မိမိလေးနှင့် ချစ်ကြိုက်စုံမက်လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

သမီးရွှေစင်ဝင်းဝင်း ထွန်းကားခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဇနီး ဒေါ်မိမိလေးကိုလည်းကောင်း သမီးလေးရွှေစင်ကိုလည်းကောင်း အလွန်ပင်ချစ်မြတ်နိုးပါ၏။

သမီးလေးရွှေစင်ဝင်းဝင်း (၅)နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ချစ်ဇနီးဒေါ်မိမိလေးမှာ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးရောက်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

ချစ်ဇနီး ဒေါ်မိမိလေး ဆုံးပါးချိန်တွင် ဦးထွန်းဝင်းသည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ဝေးလံသော သစ်တောကြီးဝိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ယင်းကြီးဝိုင်းသို့သွားရသည်မှာ လှည်းတစ်တန် ဆင်ဖြင့်တစ်တန်သွားရအောင် ဝေးလံပြီး ခရီးခက်ခဲပေသည်။

တောထဲရောက် ... သစ်တောဝန်ထောက်လေး ဦးထွန်းဝင်းထံသို့ ဇနီးဆုံးပြီး သုံးရက်ကြာမှ သတင်းရောက်ရှိလာသည်။

ဦးထွန်းဝင်း ချက်ချင်းထလိုက်လာသော်လည်း မိမိပျဉ်းမနားရောက်ချိန်တွင် ဇနီးဒေါ်မိမိလေး၏ ဈာပနပြီးမြောက်ရက်လည်ပြီးရုံမက ဂူသွင်းသဖြိုဟ်ပြီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ချစ်ဇနီး၏ အလောင်းကိုမှ မမြင်လိုက်ရခြင်း

အတွက်ဦးထွန်းဝင်းအလွန်စိတ်ထိခိုက်ပါလေ၏။ ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည်။
တာဝန်အရ ခရီးသွားရသော အစိုးရခန့်သစ်တော
ဝန်ထောက်အလုပ်ကိုလည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

မိမိ၏ဇနီး မိမိလေး၏ ဇာတိဖြစ်ရုံမက သေဇာတ်
လည်းဖြစ်သော ပျဉ်းမနားတွင် ဦးထွန်းဝင်းဆက်ပြီး မနေလိုတော့
ပြီ။

လောလောလပ်လပ်ကြီးအလုပ်မှလည်း ထွက်ခွင့်
မရသေးခင် သမီးလေးရွှေစင်ဝင်းဝင်းလုံမမယ်လေး၏ တာဝန်တွေ
ကလည်း ရှိပေသေးသည်။

သမီးလေးရွှေစင်ဝင်းဝင်းမှာ ... မူလတန်းသို့ပင်
ကျောင်းတက်နေပေပြီ။

ဦးထွန်းဝင်း စိတ်ကူးသည်။

သမီးလေး ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို ဒေါ်မိမိလေး၏ မိဘ
နှစ်ပါးဖြစ်သော ရွှေစင်၏ ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားကလည်း အသည်းစွဲ
အသည်းနှင့်မြေးလေးကို ချစ်နေသည်။ ရုတ်တရက် အဘိုးအဘွားနှင့်
ခွဲ၍ မရသေး။

ဦးထွန်းဝင်း အလုပ်မထွက်ရသေးဘဲ ဆက်လုပ်ကာ
ပိုက်ဆံစုမည်။ သို့သော် ပျဉ်းမနားတွင် ဆက်၍ မနေလိုသော
ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ခွင့်အထက်သို့ လျှောက်ထားသည်။

အထက်မှ ဦးထွန်းဝင်းကို တောင်ငူသို့ ပြောင်းရွှေ့
ပေးလိုက်ပါ၏။

သမီးလေးကို အဘိုးအဘွားနှင့်ပင် ထားခဲ့ကာ
ဦးထွန်းဝင်း တောင်ငူသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

“အေး ... တောင်ငူရောက်တော့ ... ဦးနုအဖွဲ့အကျဆုံးလူ
ဟာ ... သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်သောင်းပေါ့ကွာ ... အဲဒီ
ဦးကျော်သောင်းဆိုတာ ... အခု မောင်အောင်စီရဲ့ ဖခင်ပေါ့”
“ဦးက သစ်တောဝန်ထောက် ... သူက သစ်စက်ပိုင်ရှင်ဆို
တော့ ... အလုပ်ခြင်းဆက်စပ်ပြီး ခင်မင်သွားကြတာပဲ
လေ...”

“တောင်ငူမှာ သစ်စက်ပိုင်ရှင်တွေ အများကြီးရှိပါလျက်နဲ့
သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်သောင်းနှင့်မှ ... ဘာဖြစ်လို့ ဦးဟာ
ခင်မင်ရတယ်ဆိုတာကလည်း ... အဓိကကတော့ ... အမဲ
လိုက်တဲ့ ဝါသနာခြင်းတူလို့ပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ...”

“တောင်ငူရောက်ပြီးနောက် ... မကြာခင်မှာပဲ ... ဦးကျော်
သောင်းနဲ့ ဦးဟာ ... တောနက်နက်ထဲက အမဲကောင်ကြီး
ကြီးပစ်ကြဖို့ စိတ်ကူးရှိလာတယ် ...”

“စောစောက မောင်အောင်မျိုးနိုင်ပြောသလိုပဲပေါ့ကွာ ...
အမဲလိုက်ဝါရင့်လာတော့ ... သားကောင်သေးသေးလေး

တွေကို ပစ်ခတ်ရတာ ... ငြီးငွေ့စရာရော ... သနားစရာ
ရော ဖြစ်လာတယ် ... သမင်ဒရယ် ... ချေ ယုန်စတဲ့သား
ကောင်လေးတွေဟာ ... မုဆိုးကိုတွေ့တွေ့ ... ကျားလို
သားကောင်ကြီးကိုပဲတွေ့တွေ့ ... သူတို့ခမျာ အထိတ်
တလန့်နဲ့ သေမှာကြောက်လွန်းလို့ ပြေးလွှားရင်းပဲ ... သေ
သွားရှာတာတွေ့မြင်တွေ့ကြုံကြိုက်ရဖန်များလာတော့
အဲဒီသားကောင်ငယ်လေးတွေကို ဦး မပစ်ချင်တော့ဘူး”
“ဒါကြောင့် ... မာန်ကြီးလှတဲ့ ကျားလိုအကောင် ... ပြောင်
လိုအကောင် ... တောဝက်လိုအကောင်ကြီးတွေကိုမှ
ပစ်ချင်လာတယ် ... အဲဒီလို သားကောင်ကြီးတွေကလည်း
တောနက်နက်ကြီးတွေထဲမှ ရှိတတ်တယ် ... ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဦးကျော်သောင်းနှင့်တွဲကာ အမိ
ကြီး သားကောင်ကြီးတွေကို ပစ်ရန် တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေ နေရာ
ဒေသတစ်ဝိုက်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

တ၊ဝင်းပူတောင်သည် ရေတာရှည်မြို့၏ အနောက်
ယွန်းယွန်းတွင် တည်ရှိသည်။

ထိုတောင်ခြေတစ်ဝိုက်သည် တောနက်လွန်းပြီး
သားကောင်ကြီးများ၏ ကျက်စားရာဖြစ်ပြီး အကြီးအကျယ်
အန္တရာယ်များသော နေရာဖြစ်ပါ၏။

မည်သည့်မုဆိုးမှ မသွားရဲသော နေရာဖြစ်ပေသည်။
အစိုးရသစ်တော်ကြီးဝိုင်းပင် မသတ်မှတ်သေးခြေ။
ယုတ်စွအဆုံး ရောင်စုံသောင်းကျန်သူများပင်
တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေတွင် ခြေကုတ်စခန်းမယူရဲကြပေ။

ထို့ပြင် ...

တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေတစ်ဝိုက်သည် တောနက်ရုံ
ကေ နတ်ကြီးလှသည်ဟု အယူသီးကြသော ဒေသလည်းဖြစ်သေး
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများမှ တစ်ဦးတလေသည်
တောနက်တွင် ထင်းရှာ၊ သားကောင်ရှာရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှား
ပြီး တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေသို့ ရောက်သွားပါက ပြန်လမ်းမရှိသည်သာ
ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

အကယ်၍ အသက်မသေဘဲ မိမိရွာမိမိအိမ်သို့ ပြန်
ရောက်ပါကလည်း နတ်ဖမ်းစားခြင်းခံရပြီး ကတုန်ကရီ ကယောင်
တတန်းတွေဖြစ်ကာ ... နောက်ဆုံး သေသွားကြသည်ချည်ဟု ဆိုကြ
သည်။

“အဲဒါကျတော့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ဦး ... ဒီနယ်မြေသူပိုင်
နက်ထဲဝင်သွားတာနဲ့ ... နတ်က ဖမ်းစားတယ်ဆိုတာ
လေ ... ”

“အင်း ... ဦးလည်း အယုံအကြည်တော့ မရှိပါဘူး မောင်
အောင်မျိုးနိုင် ... အေး ... ဒါပေမဲ့ ... တောကြီးက နတ်
လွန်းအားကြီးတော့ ဝင်သွားမိရင် ... ချောက်ချားစရာ
ကောင်းတာကတော့ အမှန်ပဲ ... နောက်တစ်ချက်က အဲဒီ
နယ်မြေက စိမ့်ရေ ... စမ်းရေဟာ ... ကြိုချက်မသောက်ရင်
ချက်ချင်းလက်ဝင်း သောက်မိတာနဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်စေ
တယ် ... ”

“အဲ ... ရွာသားတစ်ဦးဦး မျက်စိလည်ပြီး ... အဲဒီတောင်
ခြေတောနက်ထဲရောက်သွားရင် ပြန်လမ်းမရှိဘူးဆိုတာက
တော့ ... ကျားဆွဲ ... ကျားစားတာ ခံရတာဖြစ်မှာပါ”

“ကျားစား ကျားဆွဲမခံရဘဲ ... ရွာကို ပြန်ရောက်လာနိုင်တဲ့
လူကျတော့လည်း ... ကတုန်ကရီကယောင်ချောက်ချား
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ... နတ်ဖမ်းစားတာမဟုတ်ဘဲ ... တော
နက်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိတ်လန့်တကြားတွေ
ကြုံတွေ့ရလို့ သွေးပျက်မယ် ... ဒီကြားထဲ အဲဒီက စိမ့်ရေ
စမ်းရေကို သောက်မိလို့ ကြီးမားတဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါရလာ
မယ် ... ကျေးရွာအနေနဲ့ ခေါင်လွန်းတော့ ... ဆေးဆရာ
ကောင်းသမားကောင်းမရှိဘဲ ... ကုမသမ္မကောင်းမရဘဲ
ကတုန်ကရင် ကယောင်ချောက်ချားတွေပြောပြီး ... သေ

ဆုံးရတာမျိုး ဖြစ်မှာပါ ... အဲဒါကိုပဲ ... နတ်ဖမ်းစားလိုက်
တာလို့ ပညာဗဟုသုတသိပ်နည်းတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက
ယူဆကြတာ ... ပြောကြဆိုကြတာဖြစ်မှာပေါ့မောင်အောင်
မျိုးနိုင် ... ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ယူဆမိပါတယ်ဦး ... ဒါဆို ...
ဦးနဲဦးကျော်သောင်းတို့ ရောက်ရှိသွားပုံနဲ့တွေ့ကြုံရပုံတွေကို
ဆက်ပြီး ပြောပြပါလား ... ကျွန်တော် သိပ်ကို စိတ်ဝင်စား
လာလို့ပါ ... ”

“အင်း ... ဦးကလည်း ပြောချင်နေတာပါ မောင်အောင်မျိုး
နိုင် ... ”

ဦးထွန်းဝင်းက ဆက်ပြောပါ၏။

ခရီးစဉ်တွင် တကယ်တန်းခေါင်းဆောင်သူမှာ ...
သစ်တောဝန်ထောက် ဦးထွန်းဝင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ဒုတိယခေါင်း
ဆောင်သူမှာ ဦးကျော်သောင်းပါပေ။ လိုအပ်သော ဆေးနတ်မျိုးစုံ
လိုအပ်သော ဆေးဝါးမျိုးစုံ လိုအပ်သော ရိက္ခာမျိုးစုံတို့ကို ပြည့်စုံစွာ
ဆေးစိတ်စီစဉ်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ ခရီးထွက်ရာတွင် ဝန်ထောက်မင်းဦးထွန်း
ဝင်းနှင့် သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်သောင်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အကျိုးစီးပွားအတွက် အပြန်အလှန် ကတိပြုချက်များ ထားရှိသည်။

ယခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေရှိ သစ်တောများကို သက်ဆိုင်ရာသစ်တောဌာနမှ အစိုးရပိုင်သစ်တော ကြီးဝိုင်းများ မသတ်မှတ်ရသေး။

ကြီးဝိုင်းမတားရသေးသောကျွန်းပင်များကို ဦးထွန်း ဝင်းက တာဝန်အရသတ်မှတ်ရန်၊ အမဲလိုက်ရန်၊ ဤသို့ ကျွန်းသစ်နှင့် သစ်မာများတွေ့ရှိပြီး ဦးထွန်းဝင်းက အထက်သို့အစီရင်ခံစာ မတင် သေးမီ ကြီးဝိုင်းမခတ်မီ ဦးကျော်သောင်းက သူလိုချင်သောသစ်များ ကို ခုတ်ယူမည်။ သယ်ဆောင်မည်။ ၎င်း ဦးကျော်သောင်း ခုတ်လှဲ ရရှိသော သစ်များ၏အကျိုးအမြတ်ကို ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ဦးကျော် သောင်း တစ်ဝက်စီရယူမည်ဟု နှစ်ဦးသဘောတူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဒေါနနှင့် ကိုမဲ ...

ဦးဒေါနသည် ဦးထွန်းဝင်းလက်အောက်တွင် အမှု ထမ်းဆောင်သော တောခေါင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကိုမဲသည် တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေသို့ သွားနိုင်ရေးကွင်း တောကျွန်းသော လမ်းပြတစ်ဦးအဖြစ် အခကြေးငွေပေးပြီး ဌာနရုံး ခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်တော့ ... ဦးဒေါနက အသက်လေးရလာပြီနဲ့ ... တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေလို တောနက်နက် ခရီးကြမ်းကြမ်းကို မလိုက်လိုဘူးကွဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးက သစ်တောဝန်

ထောက်လေ ... ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိပေါ့ ... အဲဒီခေတ်က အရေးပိုင်တွေ ... ဝန်ထောက်တွေ ... မြို့ပိုင်တွေ ဘုန်းကြီး တဲ့ခေတ်ပဲ ... ဦးခေါ်တာကို ဦးဒေါနတောခေါင်းဟာ ... ရာထူးလေးပြတ်မှာစိုးလို့ မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်လာရတာပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ဦးထွန်းဝင်းပြောပြသမျှကို တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပါ၏။ သတင်းထောက် ခိုသည်မှာ အထူးအဆန်းလေးများတွင် စိတ်ဝင်စားစမြဲ။

“ကိုမဲကကော ... ”

“ကိုမဲကတော့ ... ကြေးစားလမ်းပြပဲ ... ပိုက်ဆံရရင် လုပ် မယ်ဆိုတဲ့လူစားလေ ... ”

“အေး ... တိုတိုပြောရရင် ... ဦးရယ် ... သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်သောင်းရယ် ... အမဲပစ်ရော ... အလုပ်ကိစ္စရော ... သွားဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ... အဓိကလူတွေကတော့ ... နံပါတ် တစ် ... ဦးပေါ့ ... သစ်တောဝန်ထောက်ပေးကိုး ... နံပါတ် နှစ်က သစ်စက်ပိုင်ရှင်ဦးကျော်သောင်း ... သူက အမဲလည်း ပစ်ရင်း ... အကျိုးတူစီးပွားဘက်အနေနဲ့ရော လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ နံပါတ်သုံးက တောခေါင်း ဦးဒေါန ... နံပါတ်လေးက ကြေး စားလမ်းပြ မောင်မဲ ... အဲ ... ကျန်တာတွေကတော့ အနီး

အနားရွာက အထမ်းအပိုးလိုက်သမား အငှားလိုက်တွေပေါ် ကွာ ... ဒါပေမဲ့ ... တစ်ရွာဝင် တစ်ခါငှားလိုက်တဲ့လူတွေ ပါ ... တောကလည်း ရှေ့တိုးလေ နက်လေပဲကွ ... သား ကောင်တွေကလည်း ပေါသလားမမေးနဲ့ပဲ မောင်အောင်မျိုး နိုင် ... ”

“ဖေဖေရဲ့ စိန်ကိစ္စကိုပဲ လိုရင်းရောက်အောင် ပြောပါလား ဖေဖေ ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် သူမ၏ ဖေဖေကို ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းကိုလက်ဝါးပိတ်ကာ သမီးဝေလိုက်သည်။ သူမ၏လက်ပတ် နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါ၏။

ဦးထွန်းဝင်း အားတက်သရောပြောနေသည်မှာ ည(၉)နာရီပင် ထိုးပေပြီ။ တကယ့်အဓိကအကြောင်းသို့ မရောက် သေး။

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ ... တော်တော်တောင် မိုးချုပ်သွား ပြီ ... တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေတစ်ဝိုက်အကြောင်းသာ အသေး စိတ်ပြောရရင် မိုးလင်းသွားတောင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ပြောချင်သေးတယ် ... ”
“ပြောပါဦး ... ကျွန်တော် တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ဦးထွန်းဝေဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် ဦးကျော်သောင်း မျှော်လင့်ကြီးစွာ ထားရှိသော ကျွန်းသစ်ပင်၊ ပျဉ်းကတိုးသစ်ပင်၊ တကယ့်အဖိုးတန်သစ်များမှာ ပြောပလောက်အောင် မပေါက် ရောက်ပေ။ အများဆုံး သစ်ပင်များမှာ အင်ပင်များသာဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်သောင်း၏ စီးပွားရေး အကျိုးအမြတ်တွက်ကိန်းအရဆိုလျှင် ၎င်းအင်ပင်များကို ခုတ်လှဲပြီး အင်းသားအနေနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ရေတာရှည်မြို့သို့ ပို့ဆောင် လေဦး သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတွင် ဆင်များကို ငှားရမ်းပြီး သယ်ယူ ရမည်။ ဆင်ငှားခပေါက်ဈေးနှင့် တွက်သည်ရော သစ်ပင်ခုတ်လှဲခ၊ ဖြတ်တောက်ခတွေ့ရောတွက်လျှင် အမြတ်အစွန်းရဖို့ နေနေသော သာ အင်သားရောင်းဈေးဖြင့် အစွံပင် ခွက်ခွက်လန်ပေါ်သွားနိုင် သည်။

ထို့ကြောင့် အင်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲ အင်သား ရယူရေးကို မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ပေ။

သို့သော် ...

သူတို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေ မှာ တောနက်လွန်းသည်။

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ဘယ်မှာဟူ၍ ပင် မသိနိုင်လောက်အောင် သစ်တောအုပ်ကြီး၏ အကိုင်းအခက်နှင့် အုပ်အုပ်ဖားဖားအရွက်တွေက နေပြောက်မထိုးအောင် နေတွေ၊ လတွေ၊ ကြယ်တွေကို ကွယ်နေသည်။

စိမ့်ရေစမ်းရေတွေစာလည်း အေးစက်နေသည်။ တောရိုင်းသစ်ခွပင်တွေကလည်း သစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်စည်များတွင် ကပ်ပေါက်နေသည်။ သစ်ခွပန်းအကြောင်း ဘယ်သူမှ နားမလည်သောကြောင့် အလှကြည့်ရုံမှလွဲပြီး တန်ဖိုးကို မတွက်တတ်ကြပေ။

သားကောင်တွေကလည်း စုံလှသည်။ တချို့သားကောင်ဆိုလျှင် ဘာသားကောင်ဟူ၍ အမည်မခေါ်တတ်သော သားကောင်မျိုးတွေကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။

“အဲဒီတောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ နတ်ကြီးတယ်ဆိုတာကကော ဦး...”

“အဲဒါကတော့ ... ယုံရအခက် ... မယုံရအခက်ပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... တောသိမ့်ကြီး သိပ်နက်လာရင် ချောက်ချောက်ချားချားရှိစမြဲ မဟုတ်လား ... အထူးသဖြင့် ညပိုင်း ညဉ့်နက်လေလေ ... ချောက်ချားစရာတွေက ပိုပိုပြီးရှိလာလေပဲ ... ညဘက်လူခြေတိတ်အချိန်မှာဆိုရင် ... တော်လဲ

တဲ့အသံကြီးတွေလိုလို လျှင်လှုပ်တဲ့အသံကြီးတွေလိုလို ... သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တွေ ... တစ်စက်မှမလှုပ်ဘဲ မုန်တိုင်းကျလာတဲ့အသံလိုလိုတွေတော့ ... ဦးတို့ ကြားရ ကြုံရတယ်” “တောစောင့်နတ် ... စတောင်စောင့်နတ်တွေက ပြုလုပ်တဲ့ အသံတွေလို့ ဦးထင်မြင်ယူဆလားဟင် ...”

ဦးထွန်းဝင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“မယူဆဘူး မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... အလေးအနက်တော့ တွေးကြည့်မိတယ် ...”

“ဘယ်လို အဖြေထွက်လဲဦး...”

“ဥပမာဆိုပါတော့ကွာ ... အိုးတစ်လုံးထဲမှာ မျက်နှာတွေပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး အော်လည်း ... အိုးဝဲလောင်ထဲမှာ အော်သက ဟိန်းထွက်လာမှာပဲ ... အဲဒီသဘောပဲ ... တောကလည်း လေးဘက်လေးတန်အုပ်ဆိုင်းပိတ်ကာနေတယ်၊ တိတ်ဆိတ်တဲ့ညအခါလည်း ဖြစ်တယ် ... တောသတ္တဝါ အကောင်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဆင်အုပ်တို့ ... ပြောင်အုပ်တို့ ... သွားသလားသ ... သစ်ပင်သစ်ကိုင်းချိုသဲတွေ တစ်ပြောင်းပြောင်း အသံထွက်တာဟာပဲ တစ်တောလုံးဟိန်းနေတာမျိုးများ ဖြစ်မလားလို့ ယူဆတာပါ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ဦးလိုပဲ ယူဆတယ်”

“အေး ... နောက်တစ်ချက် ထူးဆန်းတာတစ်ခုရှိသေးတယ် ကွဲ့ ... တောနက်ထဲမှာ ဦးတို့ စခန်းချတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ဆင်အုပ် ... ပြောင်အုပ်နဲ့ ကျားအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လို့ ညတိုင်း မီးပုံကြီးအကြီးကြီး စခန်းပတ်ချာဝိုင်းပြီး ဖိုထားကြ တယ်။ တောထဲမှာဆိုတော့ ထင်းခြောက်တွေကလိုသလို ကျောက်ယူရုံပဲကိုး ... ကင်းအနေနဲ့လည်း တစ်လှည့်စီစောင့် ရတယ် ... ”

“နောက်တစ်ချက် ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာကရော ... ဘာလဲ ဦး ... ”

“တ၊ဝင်းပူတောင်နဲ့ သိပ်နီးလာတဲ့ည စခန်းချရာမှာ ... မီးပုံ ကြီးတွေဖိုလိုက်တာနဲ့ သစ်ပင်အုပ်ကြီးတွေကြားကပဲ လှမ်း မြင်ရတဲ့ တ၊ဝင်းပူတောင် ထိန်လင်းနေတာကို တွေ့ရ တယ် ... ”

“ဦးတို့ဖိုတဲ့ မီးပုံက မီးရောင်သွားဟပ်တာဖြစ်မှာပေါ့ဦး”
ဦးထွန်းဝင်းက ညင်သာစွာ ခေါင်းခါပြသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့ ... တ၊ဝင်းတောင် မီးလင်းပုံလင်း နည်းက မနိုင်၊ကောင်း နိုင်းကောင်းပြောရစေတော့ကွယ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ညဘက်မှာ ရင်ပြင်ကပင့်ပြီး စလိုက်မီးထိုး မီးပူဇော်သလိုလင်းတဲ့ လင်းပုံလင်းနည်းမျိုး

မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ဒီလောက်ပင်စည်တွေ အကိုင်း အခက်တွေ ရွက်အုပ်ဖားတွေ ယှက်နေတဲ့ကြားမှာ ဦးတို့ ဖိုထားတဲ့ မီးပုံကမီးရောင်ဟာ ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ တ၊ဝင်းပူ တောင်ကြီးကို သွားမလင်လောက်နိုင်ဘူး ... ”

“ဒါဖြင့် ... ဘာလို့ တ၊ဝင်းပူတောင်က မီးစလိုက်ထိုးထား သလို လင်းသလဲ ... ဦးတို့ မီးပုံဖိုမှ လင်းတာပဲဟာ ... ”

“အေး ... အဲဒါဟာ ဦးဆက်ပြောခဲ့အထဲမှာ အလိုလိုပါလာ မယ် ... ဪ ... သမီးရွှေစင် အိပ်ချင်သွားအိပ်တော့လေ သမီးက ဒီအကြောင်းတွေ ဖေဖေပြောတာ အပ်ကြောင်း ထပ်နေပြီမို့ ... အခုထိုင်နားထောင်ရတာ ပြီးငွေ့စရာဖြစ်နေ ပြီပဲ ... သမီးအိပ်ရေးပျက်လို့ ... နက်ဖြန်ကလပ်(စ်)မတက် နိုင်ဘဲနေဦးမယ်သမီး ... ”

“ရပါတယ်ဖေဖေ ... သမီး သွားအိပ်ရင် ... အစ်ကိုတစ် ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာ ... နောက်ပြီး နက်ဖြန်ကတနာနဲ့ နေမို့ ကလပ်(စ်)တက်စရာမရှိပါဘူး ဖေဖေ ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း၏ စကားကြောင့် အောင်မျိုးနိုင်မှာ လွန်ကျေနပ်သွားသည်။

တကယ်တော့ ဦးထွန်းဝင်းနှင့်အောင်မျိုးနိုင်သည် မိနိဂေဟာတွင် အတူနေကြသည်ဆိုစေကာမူ လူကြီးနှင့်လူငယ်ဦး

ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်းနေကြသည်။

ယခု ဦးထွန်းဝင်းအိပ်ခန်းထဲဝယ် ရွှေစင်သာထသွား အိပ်ပါက ဖေဖေဦးထွန်းဝင်းနှင့်အောင်မျိုးနိုင် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မည်။ အစ်ကိုအောင်မျိုးနိုင်အတွက် အနေကျဦးကျပ်မည်ဆို သောကြောင့် ချစ်သောအစ်ကို အားရှိစေရန် ဆက်ပြီးရွှေစင်က နေပေးသည့်သဘော သက်ရောက်သောကြောင့် အောင်မျိုးနိုင် အလွန်ကျေနပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အဲ ... တစ်ညမှာ ... အိပ်ကောင်းတုန်းအချိန် စခန်းကင်း စောင့်သမားက ဒရုကြမ်း တုံးခေါက်အချက်ပေးသံ အဆက် မပြတ်ထွက်လာတယ် ... အန္တရာယ်အချက်ပေး တုံးခေါက် တာလေ ... ဦး ကမန်းကတန်း ထကြည့်တာ ... ဆင်အော် သံတွေ ကြားရတယ် ... ဆင်အုပ်က စခန်းနဲ့နီးလာပြီကြောင်း သိလိုက်ရတယ် ...”

“အားလုံး ကစဉ်ကရ ပြေးမိပြေးရာ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးကြရတာပေါ့ ... ဦးက တ၊ဝင်းပူတောင်ရှိရာဘက် ဈာတ်ပြေးတယ် ... ပြေးရင်းပဲ အရှင်လတ်လတ် မြေခွက် လိုက်ရသလား ထင်ရအောင် ... တွင်းကြီးတစ်ခုထဲ ဦး သွားတယ် ... ကိုကျော်သောင်းကလည်း ဦးပြေးရာနောက် က ပြေးလိုက်လာတော့ ... သူလည်း တွင်းကြီးထဲလိမ့် ...”

တယ် ... အဲ ... အဲ ... အဲဒီတွင်းကြီးဟာ ဘာတွင်းကြီးမှတ် သလဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ...”

“ဦးပြောမှ သိမှာပါ ...”

“စိန်တွင်းလေ ... စိန်တွင်းမှ တကယ့်စိန်တွင်း ... ခုနက မောင်အောင်မျိုးနိုင်ဖတ်ခဲ့တဲ့စာထဲက ခြပ်စင်တွေ ... ပုံဆောင်တွေမှာ စိန်တော်တော်များများပါနိုင်တဲ့ စိန်တွင်း ကြီးပေါ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“စိန်တွင်းမှန်း ဦးက ချက်ချင်း ဘယ်လိုသိလဲ ...”

“ပထမတော့ ဘယ်သိမလဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ကနဦးဆုံး မသင်္ကာစရာ စတွေ့တာက ... ဒီလောက် ညကြီးမင်းကြီး မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြစ်ရမဲ့ တွင်းကြီးထဲမှာ ... ဦးနဲ့ ဦးကျော်သောင်းဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန် ထိန်လင်း မြင်တွေ့နေကြရတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... လေးငါးရှစ် မိနစ်လောက်သာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန်ထိန် တွေ့ကြပြီး တဖြည်းဖြည်း တကယ့်မှောင်အကြီးကျသွားပြီး မမြင်ရကြတော့ဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဦး ...”

“စိန်ကို အရည်အသွေးသတ်မှတ်တဲ့နေရာမှာ ... မီးစား တယ်လို့ ပြောစမှတ်ရှိကြတယ်မဟုတ်လား ... ကဲ ... အခုပဲ ...”

သမီးလေးရွှေစင်ရဲ့ နားမှာ ပန်ထားတဲ့ စိန်နားကပ်ကိုပဲ
ကြည့်လိုက်လေ ... ဦးဖွင့်ထားတဲ့ မီးရောင်နဲ့ တဖျတ်ဖျတ်
စိန်က အရောင်တောက်နေတယ် မဟုတ်လား ... အဲဒီ
သဘောပေါ့ ... စိန်ဟာ ... မီးရောင်အလင်းရောင်မှာ ရောင်
ပြန် ပြန်ဟပ်တာ ... စိန်ဟာ ... အလင်းရောင်နဲ့မီးရောင်ကို
နှစ်သက်တယ် ... တောနက်ကြီးထဲမှာ ဦးတို့စခန်းမှာဖိုထား
တဲ့ မီးပုံကြီးတွေက မီးရောင်ဟာ ... ဒီစိန်တွင်းကြီးကို လာ
ဟပ်တယ် ... စိန်တွင်းကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စိန်ခြပ်တွေက
ရောင်ပြန်တွေပြန်ဟပ်တာ ... တ၊ဝင်းပူတောင်ကြီးကို
ဆလိုက်မီးထိုးသလို ဖြစ်နေတာ ... အဲဒီနောက် စခန်းကို
ဆင်တွေဝင်ပြီး မီးပုံတွေကို နင်းခြေလေသလား ... စခန်း
က လူတွေ ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် မီးပုံတွေမှာ ဆက်လောင်စရာ
မရှိတော့လို့လားတော့ မသိဘူး ... မီးပုံက မီးတွေငြိမ်းသွား
တာနဲ့ စိန်တွင်းကြီးဟာလည်း ပကတိ မှောင်မည်းသွား
တယ် ... ”

“အဲဒီနောက်တော့ကောဦး ... ”

“မနက်ကျတော့ ... လူတွေပြန်စုမိတာပေါ့ ... ဦးနဲ့ဦးကျော်
သောင်းကတော့ ... တွင်းထဲမှာလေ ပြန်မတက်နိုင်တော့
အသံပေးရတယ် ... ဒီတောမှာ ဦးဒေါနနဲ့ ကိုမဲခေါင်းဆောင်

ပြီး တွင်းထဲကို ကြိုးတွေချပေးပြီး ဦးဒေါနကိုမဲလည်း ကြိုးနဲ့
ပြန်ဆင်းလာတယ် ... တွင်းထဲမှာ ဦးတို့လေးယောက်ပြန်
ဆုံမိတာနဲ့ ... ဒီတွင်း ထဲက ကျောက်တွေထဲမှာ ... ရတနာ
တစ်ခုခုရှိနိုင်တယ် ... နိုင်သလောက် သယ်ကြလို့ ဦးကပြော
တယ် ... ဗဟုသုတ နည်းပါးတဲ့ လမ်းပြကိုမကတော့ ဦး
ပြောတာကို သိပ်ယုံကြည်ပုံမရဘူး ... ဒါကြောင့် ဟုတ်နိုးနိုး
နည်းနည်းပါးပါးပဲယူတယ် ... ဦးဒေါနကလည်း အသက်ကြီး
သူဖြစ်တဲ့အပြင် အပြန်ခရီးက လေးငါးညအိပ်ရမဲ့ ခရီးမို့...
သယ်ရတာ လေးတယ်ဆိုပြီး ... သူလည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ
ယူတယ် ... ဦးနဲ့ဦးကျော်သောင်းကတော့ ရဲတင်းနဲ့ခုတ်
ယူလိုရသမျှ ကျောက်တွေကို ယူကြတယ် ... တွင်းပေါ်က
မြေပြင်ပေါ်ပြန်ပြီး ကြိုးနဲ့တက်လာကြပြီးတဲ့နောက် ...
ဒီတွင်းကြီးတည်ရှိ နေရာကို ဦးမြေပုံဆွဲတယ် ... မြေပုံဆွဲ
တဲ့စာရွက်ကို ရိက္ခာတို့ ဘာတို့ထုပ်ပိုးလာတဲ့ ကုန်ထုပ်စက္ကူ
အညိုရောင်ကြီးပေါ်မှာပဲ ... နှစ်အံ့ပြားကြီးတဲ့ ဖောင်တိန်နဲ့
မြေပုံကိုဆွဲတာ ... ဆွဲပြီးတဲ့မြေပုံကို လေးခေါက်ချိုးခေါက်
ပြီး ... လေးဝိုင်းဆုတ်ပြီး ... ဦးကတစ်ဝိုင်း ... ကိုကျော်
သောင်းကတစ်ဝိုင်း ဦးဒေါနကတစ်ဝိုင်း ... ကိုမဲက တစ်ဝိုင်း
စသဖြင့် ပေးလိုက်တယ် ... တွင်းထဲကကျောက်တွေကို

ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သေချာဆန်းစစ်မယ်... အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာပါလို့ နောက်ထပ်လာပြီး တူးကြ ယူ ကြမယ်ဆိုရင်... လေးယောက်ပြန်ဆုံပြီး မြေပုံအပိုင်းတွေ ကို ပြန်ဆက်ပြီး ... မြေပုံအရပြန်လာကြဖို့ပဲ ... ”

“ကျွန်တော်တစ်ခုမေးမယ် ဦး ... ”

“မေးလေ ... ”

“ဦးရယ် ... ဦးကျော်သောင်းရယ် ... ဦးဒေါနရယ်ကတော့ မြေပုံကို ကြည့်ပြီးမှ အဲဒီနေရာကို ပြန်လာနိုင်မှာ ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုမဲက တောကျွမ်းတဲ့လမ်းပြတစ်ယောက်ပဲ ... မြေပုံမပါဘဲ သူ့ဟာသူ အဲဒီတွင်းဆီကို ပြန်လာနိုင်မှာပေါ့ ... ”

“ဝေးပါသေးရဲ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ”

ဦးထွန်းဝင်းက လက်ကာပြသည်။ ခေါင်းခါပြသည်။

ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကိုမဲက ဦးတို့နဲ့ မတွေ့ခင်က တ၊ဝင်းပူတောင်ရဲ့တောနက် ကြီးထဲကို မုဆိုးအမဲလိုက်ရင်း တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးတာ တော့ အမှန်တယ် ... တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေတောနက်ထဲကို ရောက်ပြီး ... ကိုယ့်ရွာအရောက် အသက်မသေဘဲ ပြန် ရောက်ခဲ့တာလည်း မှန်တယ် ... ဒါကြောင့်လည်း ဦးတို့က ကိုမဲကို လမ်းပြအဖြစ် အခကြေးငွေနဲ့ ငှားခဲ့တာပေါ့ ... ”

ဒါပေမဲ့ ... တကယ်တမ်းကျတော့ ... ကိုမဲ ဘာလမ်းမှ မမှတ်မိဘူး ... ဦးကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ... (COM-PASS) အိမ်မြှောင်နဲ့ ကိုမဲမှန်းဆပြောတာကို ချင့်ချိန်သွားခဲ့ တာ ... တောနဲ့ချုံတွေကို ခုတ်ထွင်းပြီးသွားရတာ ... နောက်တစ်ချက်က တ၊ဝင်းပူတောင် တည်နေပုံကအလျား ကိုအရှည်ကြီးမဟုတ်ဘူး ... စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်တည်နေတာ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသမျှကလည်း တကယ့်တောနက်မည်းကြီး ဝက်ဘာထဲ မျက်စိလည်သလိုလည်သွားနိုင်စရာ အများ ကြီး... အပြန်ခရီးမှာ ကိုမဲ ဘာမှမမှတ်မိဘူး ... ဦးတို့ အားလုံး မျက်စိလည် လမ်းတွေမှားကြတာ ... သွက်သွက် ခါသွားတာပဲ ... အလာတုန်းက လေးညီအိမ်ငါးရက်ခရီး ဟာ... အပြန်မှာ မျက်စိလည်ပြီး ရှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ အထိ လာခဲ့တဲ့လမ်းကို ပြန်မတွေ့ဘူး ... ဦးဒေါနဆို တွင်း ထဲက သယ်ယူလာတဲ့ ကျောက်တချို့ကိုတောင် သယ်ရတာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး ... လွှင့်ပစ်သလောက် လွှင့်ပစ်သေး တယ် ... ”

“နောက်ဆုံး လမ်းဘယ်လိုပြန်တွေ့လဲဦး ... ”

“လာခဲ့တဲ့လမ်းကို လုံးဝပြန်မတွေ့ပါဘူး ... ဦးအနေနဲ့ လမ်းပြ ကိုမဲကိုအားမကိုးတော့ဘဲ ... သူ မှန်းပြီးသွားတဲ့

လမ်းကို အတည်မယူတော့ဘူး ... သူက စမ်းတဝါးဝါးမှန်း ဦးသိပြီလေ ... ဦးဘာသာ လမ်းပြအိမ်မြောင် (COMPASS) ရယ် အရှေ့ကထွက်ပြီး အနောက်ဘက်ဝင်တဲ့ နေလမ်း ကြောင်းရယ် ... ညဘက်မှာ ထွန်းလင်းတဲ့ ကြယ်တွေတည် ရှိနေပုံရယ်တွေကို တွက်ချက်ကြည့်ပြီး ... အရှေ့ယွန်းယွန်း ဆီကိုပဲ ဦးတည်တစိုက်မက်မက်သွားတယ် ... တချို့နေရာ တွေမှာ တောခုတ်တောထွင်သွားရတယ် ... ဦးတို့တ၊ဝင်းပူ တောင်ဆီကို လာစုစဉ်က အနောက်ယွန်းယွန်း လာခဲ့တာ ကို မဏ္ဍိုင်ထားပြီး ... အပြန်ခရီးမှာ အရှေ့ယွန်းယွန်းကို ဇွတ်တိုးလာခဲ့တာ ... နောက်ဆုံး ဦးတို့တွက်ဆချက် မှန် တယ်ပြောရမှာပေါ့ကွာ ... ကိုးရက်မြောက်နေ့ အပြန်ခရီးမှာ ဆွာချောင်းရှိရာကို ဒက်ထိကြီးရောက်သွားတယ် ... အဲဒီ ဆွာချောင်းက ခရီးဆက်လိုက်တော့ ... ဆွာကိုရောက်သွား တယ်၊ ဆွာဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ကျေးရွာကြီးကြီး အဆင့် လောက်ပဲရှိတာ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ဆွာဟာ ... ရေတာရှည်မြောက်ဘက် ကိုးမိုင်အကွာမှာရှိတာလေ ... တောင်ငူခရိုင်ထဲကပဲပေါ့ ... အဲဒီနောက်တော့ ... တောင်ငူ တို့ ဦးတို့ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတယ် ... တောင်ငူရောက်တာနဲ့ ဦးရုံးက ခွင့်ယူပြီး ... ရန်ကုန်ကို ဆင်းခဲ့တယ် ... ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် သယ်ယူလာသော ကျောက်တွေ ကို ရန်ကုန်တွင် သူ့မိဘလက်ထက်ကတည်းက ကျွမ်းကျင်ခဲ့သော အတတ်ပညာဖြင့် ANALYSIS စမ်းသပ်ကြည့်တော့သည်။

“စိန်ဆိုမှ စိန်ပဲမောင်အောင်မျိုးနိုင် အဲဒီကျောက်တွေထဲက စိန်တွေတော်တော်များများလေး ဦးရရှိလိုက်တယ် ... ”

“အဲဒီမှာတင် ဦးပြီးငွေနေပြီဖြစ်တဲ့ သစ်တောဝန်ထောက် ရာထူးက နှုတ်ထွက်လိုက်တယ် ... စိန်တွေ တချို့ကို ရောင်း ပြီး ... ဆန်စက်နှစ်လုံးနဲ့ ဆီစက်တစ်လုံးဝယ်ပြီး စိန်ဂေဟာ ကြီးကိုလည်း ဝယ်လိုက်တယ် ... ယျဉ်းမနားက ဦးရဲ့သမီး ရွှေစင်ကိုလည်း ပြန်ခေါ်ပြီး အတူနေခဲ့တာ ... ဆယ့်ငါးနှစ် တောင်ကျော်ပြီပေါ့ကွာ ... ”

“နောက်ထပ် တ၊ဝင်းပူတောင်ကို မသွားဖြစ်တော့ဘူးလား ဦး ... ”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မသွားနိုင်ခဲ့သေးတာပဲကွာ ဆန်စက်တွေနဲ့ ဆီစက်တွေမှာ လုံးပန်းနေရတာရော ... သမီးရွှေစင်လေးက ငယ်သေးတာကြောင့်ရော ... သမီး လေးက ငယ်သေးတာကြောင့်ရော ... သမီးလေးကို ခွဲထား ခဲ့ဖို့ စိတ်မချတာရောတွေကြောင့် ဆိုပါတော့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ တကယ့်မသွားဖြစ်တဲ့ အဓိကအချက်ကတော့ ... ဟော့ဒီ

ခြေထောက်က ခုက္ခိတဖြစ်သွားတာ အဓိကပေါ့ ... ”
 “ဦးခြေထောက်က ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာလဲဦး”
 “လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပေါ့ကွာ ... ဦးဒေါနနဲ့ ကိုမဲကို
 ရှာဖွေဖို့ ဦးတောင်ငူကိုသွားခဲ့တယ် ... တ၊ဝင်းပူတောင်ကို
 ပြန်သွားဖို့က မြေပုံတွေကို ပြန်ဆက်ပြီးမှ သွားနိုင်မှာမဟုတ်
 လား ... ”
 “အင်း ... ကိုကျော်သောင်းကတော့ ... အဆင်သင့်ပေါ့
 လေ ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးဒေါနရော ... ကိုမဲရော တောင်ငူနယ်
 တစ်ဝိုက်မှာ မရှိကြတော့ဘူး ... ”
 “ဘယ်ရောက်သွားကြလို့လဲဦး ... ”
 “ဘယ်ရောက်သွားကြမှန်းကို မသိရတော့ဘူး ... သူတို့ဆီမှာ
 အနည်းအကျဉ်းရသွားတဲ့ကျောက်တွေထဲက စိန်တွေရပြီး
 သူတို့လည်း ရေကြည်ရာမြက်နုရာသွားကြတာ ဖြစ်မယ်
 ထင်တာပဲ ... အဲ ... ဦးရဲ့အကျင့်ဆိုးက ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်
 တဲ့အကျင့်ဆိုးပဲ ... တောင်ငူကို ခေတ္တအရောက်မှာပဲ
 ဦးကျော်သောင်းနဲ့ ပြန်ပေါင်းမိပြီး အမဲလိုက်ထွက်ကြတယ်
 လေ ... တောခြောက်ပြီး ... ဦးကျော်သောင်းက ဦးကတစ်
 ဖက် သေနတ်သမားနှစ်ယောက် တောခြောက်လို့ ထွက်
 လာတဲ့ ... သားကောင်ကိုပစ်ကြတာ ... သားကောင်ကို

ဦးကျော်သောင်း ပစ်လိုက်တဲ့ကျည်ဆန်က ဦးလေးရဲ့
 ခြေသလုံးတစ်ဖက်ကို လာထိပြီး ... ဦးခြေတစ်ဖက်သွင်သွင်
 ကျိုးသွားတယ် ... ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော
 ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် မဲကာရွဲကာ ဝင်ပြောလိုက်သံ ထွက်လာသည်။

“ဖေဖေကို ဦးကျော်သောင်းက တမင်သေနတ်နဲ့ ပစ်တာပါ
 ဖေဖေ ... ဖေဖေဆီက မြေပုံပိုင်းကို လိုချင်လို့နေမှာပါ ...
 ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ ဦးမဲဆီက မြေပုံကိုလိုချင်လို့
 သူသားကိုအောင်စီ ဇွတ်ကြံစည်တာကိုပဲ ကြည့်ပါလား ... ”
 “ဖြစ်နိုင်တယ် သမီး ... ဦးကျော်သောင်း ကိုယ်တိုင်က
 စိန်တွေရဲ့ အရသာတန်ဖိုးကို သိသွားတာကိုး ... နောက်ဆုံး
 သူသစ်စက် ပြည်သူပိုင်အသိမ်းခံရပြီးတဲ့နောက် ... ရန်ကုန်
 မှာ ကုမ္ပဏီထောင် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား သူနေ
 နိုင်တာဟာ ... စိန်တွေကြောင့်ပဲပေါ့ ... ဒီတော့ ... တ၊ဝင်း
 ပူတောင်ခြေက စိန်တွင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သူတစ်ယောက်
 တည်း အပိုင်စီးနိုင်ဖို့က ဒီမြေပုံဖြတ်ပိုင်းတွေ သူရဖို့က အဓိ
 ကဖြစ်လာတာကိုး ... ဒီတော့လည်း ... ဦးကျော်သောင်းနဲ့
 သားအောင်စီဟာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြံစည်အားထုတ်မှာ
 ပေါ့လေ ... ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတာတစ်ခုရှိတယ်ဦး ... ဦးမဲဆီက မြေပုံဖြတ်ပိုင်းဟာ ... ဦးဆီကို ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ ... ဖလှယ်ပြီးယူကြမယ်မှန်း ... ဦးကျော်သောင်းနဲ့ ကိုအောင်စီက ဘယ်လိုသိရှိသွားကြတာလဲဆိုတာပဲ ...”

ယင်းမေးခွန်းကို ရွှေစင်ဝင်းဝင်းက သူမ၏ ဖေဖေ စကားကြားရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပြီမို့ သူမကပင် ကြားဝင်ရှင်းပြပေသည်။

“အဲဒါက ဒီလိုပါအစ်ကို ... ဦးမဲဟာ ... သေသလား ရှင်နေသေးသလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးမဲရသွားတဲ့ မြေပုံပိုင်းကတော့ ဦးမဲရဲ့သားစဉ်မြေးဆက် တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ရောက်ရှိသွားပုံပဲ ... အဲဒီလူက ဖေဖေဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်တယ် ... ဦးမဲရဲ့မြေပုံဖြတ်ပိုင်းဟာ သူ့ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်တဲ့ ... အဲဒီမြေပုံဖြတ်ပိုင်းကို ဦးကျော်သောင်းက ငွေငါးသောင်းနဲ့ပေးဝယ်မယ်တဲ့ ... အဲဒီလူဟာ ပထမဦးကျော်သောင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ပုံပဲ ... သဘောကတော့ ... ဦးကျော်သောင်းနဲ့ ဖေဖေကို ဈေးပြိုင်လေလံတင်ပြီး မြေပုံဖြတ်ပိုင်းရောင်းတဲ့သဘောပဲ ... ဖေဖေက မြေပုံသာ အစစ်အမှန်ဆိုရင် ... ငွေတစ်သိန်းနဲ့ပေးဝယ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ...”

“ရွှေစင်ကျောင်းတက်နေတုန်း ... အဲဒီလူက ဖေဖေဆီကို လာပြီး မြေပုံဖြတ်ပိုင်းကို ပြတယ် ... မြေပုံက ဦးမဲကိုပေးလိုက်တဲ့ မြေပုံဖြတ်ပိုင်းစစ်မှန်နေမှန်း ဖေဖေက မြင်ရုံနဲ့သိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလူက ဘာသဘောနဲ့မှန်းတော့မသိဘူး ... အရောင်းအဝယ်လုပ်မဲ့နေ့ကို သူက သီးသန့်ရက်တစ်ရက်မှာ ချိန်းမယ်လို့ပြောပြီး ပြန်သွားသတဲ့ ... အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ... အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း စာရေးစက္ကူ အပြာပေါ်မှာရေးပြီး မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ လာယူရမယ်လို့ ချိန်းတာပဲအစ်ကို ... ရွှေစင်ကို သူက မမြင်ဘူးတော့ ... အင်္ကျီအနက် ထဘီ အနက်ဝတ်ပြီး နှင်းဆီပန်းအနီကို ပန်စေတာပဲ ...”

“ဒါဆို ဦးမဲရဲ့ မြေပုံပိုင်းကို ရောင်းခဲ့တဲ့မိုးကာအင်္ကျီနဲ့လူကပဲ ဦးကျော်သောင်းနဲ့ကိုအောင်စီဆီကို အဲဒီနေ့ ... အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှာ ရောင်းတော့မယ်ဆိုတာ ... သတင်းပြန်ရောင်းတာနေမှာပေါ့ ... ဒါကြောင့် ... ရွှေစင်အပြန်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဟန်ဆောင်ပြီး ... ကြားဖြတ်မြေပုံဖြတ်ပိုင်း လုယူဖို့ ကြိုးစားတာ ...”

“ရွှေစင်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်တာပဲ အစ်ကို ...”

ဦးထွန်းဝင်း သူ၏လိုရင်းကို ကြားဖြတ်ဝင်ပြောပြန်

သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ... အတိုချုပ်ပြောရရင် ... ဦးဆီမှာ မြေပုံဖြတ်ပိုင်း နှစ်ပိုင်းရှိနေပြီ ... တစ်စိတ်ဖြတ်ပိုင်းက ဦးကျော်သောင်းနဲ့ အောင်စီ သားအဖလက်ထဲမှာ ... ကျန်တဲ့ တစ်စိတ်ဖြတ်ပိုင်းကတော့ ဦးဒေါနကိုပေးလိုက်တဲ့ မြေပုံ ဖြတ်ပိုင်းပဲ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဦးထွန်းဝင်းသည် သူ့လက်တွင် ရှိနေသော မြေပုံဖြတ်ပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို ထုတ်ယူကာ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ မြေပုံဖြတ်ပိုင်းတစ်စသည် ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ်အရွယ် နီးပါးခန့် ရှိသည်။

မြေပုံမှာ သားသားနားနား မြေပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ ကုန်ထုပ်စက္ကူအညိုရောင် အထူစား စက္ကူမျိုးဖြစ်သည်။ တ၊ဝင်းပူ တောင်သို့သွားရာတွင် ဝယ်ယူသော ရိက္ခာအထုပ်များမှ ထုပ်ပိုးခဲ့ သော စက္ကူဖြစ်ကြောင်း ဦးထွန်းဝင်း ပြောပြပြီးသားဖြစ်ပါ၏။

ထိုမြေပုံဖြတ်ပိုင်းစပေါ်တွင် ရေးထားသော မြေပုံ နှင့် စာအက္ခရာတို့မှာလည်း မှေးမှိန်နေပြီဖြစ်ပါ၏။

အောင်မျိုးနိုင်က ဦးထွန်းဝင်း၏ မြေပုံဖြတ်ပိုင်းကို ရော ဦးမဲဆိုသူထံမှဝယ်ယူလိုက်သည့် မြေပုံဖြတ်ပိုင်းကိုရော သေချာ ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲတွင် မှတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။

ဦးမဲသည် သေဆုံးသွားလောက်ပြီ။ မသေမီက သူ သားစဉ်မြေးဆက်ကို အမွေသဘောပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးမဲ၏ အမွေကို ဆက်ခံသောလူသည် ထိုမြေပုံကို ဦးထွန်းဝင်းအားလည်းကောင်း ဦးကျော်သောင်းကို ရောင်းစားခြင်း နှလွဲပြီး ဘာမျှလုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိသူ ဖြစ်ရပေမည်။

“တကယ်လို့ ... ဦးဒေါနဆီက ... ကျန်တဲ့မြေပုံဖြတ်ပိုင်း တစ်စိတ်ကို ဦးရဲပြီဆိုပါတော့ ... ဦးဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်”

“ဟ ... မြေပုံပါအတိုင်း တ၊ဝင်းပူတောင်ခြေမှာရှိနေတဲ့ စိန် တွင်းဆီကို ပြန်သွားမှာပေါ့ ... စိန်ပါတဲ့ကျောက်ထွေဇွဲ တွင်းထဲက တူးယူမှာပေါ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... အေး ... ဦးဘဝက ဒုက္ခိတ ဘဝဖြစ်နေတာမို့ ... ကိုယ့်စွမ်းရှိသင့် သလောက်မရှိဘူး ... ဦးမှာ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့သားလည်း မရှိဘူး ... ဦးကျော်သောင်းဆိုရင် သူ့သားအောင်စီရှိတယ် ... ဦးကျော်သောင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သန်တုန်းမြန်တုန်းပဲ”

“အဲဒီတော့ ... ဦးက သမီးရွှေစင်ရဲ့ချစ်သူဆိုသူကို မျှော်မှန်း ချက်ထားတယ် ... ဟော ... အခုမောင်အောင်မျိုးနိုင်က သမီးရဲ့ချစ်သူဖြစ်လာပြီ ... ဦးလိုချင်တဲ့ ... ဇွဲ သတ္တိရော ကာယဗလရော အတွေးအခေါ်ရော အပြုအမူရော လှုပ်ရှား မှုရော ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်မှာ ပြည့်စုံနေတယ် ... ဒီတော့

မောင်အောင်မျိုးနိုင်ဟာ ... ဦးရဲ့ သားသမက် ... ”
 “အို ... ဖေဖေကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”
 “မရှက်နဲ့သမီး ... ဖေဖေရင်ထဲမှာ ရှိသမျှတွေ ပြောပြနေ
 တာ ... သမီးမှာ အဲဒီလိုချစ်သူ ခင်ပွန်းရလာတဲ့အထိ ...
 ဖေဖေ စောင့်ခဲ့တာ ... နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေ ဘယ်လောက်ကြာ
 ခဲ့ပြီလဲ ... ဒီတစ်ခေါက်ပြန်သွားရင် ... မြင်းတွေ လားတွေ
 ဆင်တွေနဲ့ သွားမယ် ... စိန်တွင်းထဲက ကျောက်ရိုင်းတွေ
 ရသလောက် သယ်ယူလာမယ် ... ရန်ကုန်ရောက်ရင် ...
 ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဖေဖေဟာ အိန္ဒိယက မဟာ
 ရာဂျာတွေလို အနောက်နိုင်ငံက မီလီယံနာ ဘီလီယံနာတွေ
 လို ချမ်းသာသွားပြီပေါ့ကွာ ... ချမ်းသာသွားပြီပေါ့ ... ဟား
 ဟား ဟား ... ”

တဟားဟားရယ်နေသော ဦးထွန်းဝင်းကိုကြည့်ရင်း
 အောင်မျိုးနိုင်သည် ရွှေစင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေစင်ခမျာ
 လောဘရမှန်ကြီးလွန်းနေသည့် ဖခင်မျက်နှာလေး မသာမယာဖြင့်
 ငေးကြည့်နေရှာပေသည်။

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်အကြံပေးချင်တယ်ဦး ... ”

“ပြောလေ ... ပြော ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကခေတ်နဲ့ ... အခုခေတ်နဲ့

မတူတာတွေရှိနေပါတယ်ဦး ... ဦးတို့ အဲဒီခေတ်က ငွေရှင်
 ကြေးရှင်တွေကို အစိုးရက လိုက်လျောတဲ့ခေတ်ပါ ... ဘာ
 လုပ်ချင်လို့ ဘယ်လိုပါမစ်ထုတ်ပေးပါလို့ လျှောက်လိုက်ရင်
 ပလဲနံပသင့်တာနဲ့ ချက်ချင်းထုတ်ပေးတာပါ ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... အခုကျတော့ ... ဦးတို့ခေတ်ကနဲ့ မတူတော့ပါ
 ဘူး ... ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိနေပြီ ... ဒီလောက် အဖိုးတန်
 စိန်တွင်းဆိုရင် ... နိုင်ငံတော် အစိုးရကသာ ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်၊
 ဒီတော့ ... အဲဒီလို သွားသယ်ယူဖို့ ... သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်
 ပြုချက်ပေးမှ ပေးပို့မလားဦး ... ”

“အိုကွာ ... အဲဒါတွေ ဦးသိသားပဲ ... ဟိုတုန်းကလို ပါမစ်
 လွယ်လွယ်သာရရင် ... ဦးအနေနဲ့ ဦးရဲ့သမီးချစ်သူကိုတောင်
 စောင့်နေစရာမလိုဘူး ... ငွေအားနဲ့ဖိပြီး ... အထင်ကရကို
 သွားတူးမှာ ... အခုကျတော့ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို
 အားကိုးပြီး ... ဘာပါမစ် ဘာခွင့်ပြုချက်မှ မယူဘဲ ... တိတ်
 တခိုးသွားလုပ်မှာ ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက်ထိစောင့်
 နေတာပေါ့ ... ”

“တိတ်တခိုး လုပ်တယ်ဆိုတာ ... တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်
 ပါတယ်ဦး ... ”

“မှတ်ထား မောင်အောင်မျိုးနိုင် အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်

သမုဒ္ဒရာမှာရော ... လူသူမရှိတဲ့ တောနက်ခေါင်ခေါင်မှာ
ရော ... အဲဒီနေရာမျိုးတွေမှာ တရားဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ်
ဆိုတောင် ငွေငွေလေးပါ ... အခု ဦးသွားမဲ့ တ၊ဝင်းပူ
တောင်ခြေတောနက်မှာ လူသူမရှိတဲ့နေရာပါ ... ဘယ်လို
သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းမှ မရှိတဲ့နေရာပါ ... ”

“ဦးမှားနေပြီထင်တယ် ... အခု အစိုးရဟာ အရင်အစိုးရတွေ
လို မဟုတ်တော့ဘူးဦး ... ”

“တော်ကွာ ... တတ် ... ဖြန့်...”

ဦးထွန်းဝင်း အမူအရာသည် ကျားကြီးကို ဒုတ်နှင့်
ထိုးလိုက်သလို တော်တိတ်ဟု ဟိန်းဟောက်လိုက်ရင်း စားပွဲကို
လည်း လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကို တစ်ခုပဲ မေးမယ် ... ဦးရဲ့ ပြင်းထန်လှတဲ့
ဆန္ဒကို လိုက်လျောမလား ... စိန်ဂေဟာက အခုချက်ချင်း
ဆင်းသွားမလား ... ငါ့အဖို့ကတော့ ... ‘ငကန်းသေရင်
ငရွေကို ဆက်ရှာမှာပဲ’ ... ငါ့ဝါဒက ငါလိုချင်တာတစ်ခုကို
ပထမတောင်းခံမယ် ... တောင်းခံလို့ မရရင် တန်ရာတန်
ကြေးပေးဝယ်မယ် ... အဲ ... ဝယ်လို့မှ မရောင်းပါဘူးဆိုရင်
တော့ ... တတိယအဆင့်က တိုက်ခိုက်ရယူမှာပဲဟေ့ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်

သည်။ အောင်မျိုးနိုင်၏ မျက်နှာပြင် တင်းမာသွားသည်။ သူ့နှုတ်
ခမ်းအစုံကို မျဉ်းကြောင်းလို တင်းစေ့နေသည်။

“ဒီမယ်ဦး ... တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းက ဘာကိစ္စမဆို
ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါ ... ရင်နှစ်ခြမ်းပြန်းစဲနဲ့သွားပါစေ
ကျွန်တော် ဦးအတွက်လုပ်ပေးမယ် ... လုပ်ပြမယ် ...
ဒါပေမဲ့ ... ”

“အစ်ကို ... ”

အောင်မျိုးနိုင်၏ စကားမဆုံးမီ ရွှေစင်၏ နူးညံ့သော
ထက်ဝါးလေးတစ်ဖက်သည် အောင်မျိုးနိုင်၏ လက်ဖဝါးကို လှမ်း
၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီး အောင်မျိုးနိုင်၏ လက်ဝါးကို လှုပ်ရင်း
‘အစ်ကို’ ဟု သတိပေးသံလေး ထွက်လာသည်။

အောင်မျိုးနိုင်က ရပ်နေရာမှ ရွှေစင်ကို ငုံ့ကြည့်
သည်။

ကော့ရွန်းသော မျက်တောင်ကြီးကိုပင့်ကာ မျက်
ဝန်းစုံဖြင့် အောင်မျိုးနိုင်ကို မော့ကြည့်နေရှာသည်။ မျက်ဝန်းတွင်
မျက်ရည်များ ဝေ့ဟက်နေလျက်ပင် အောင်မျိုးနိုင်ကို ပြောလိုက်
သည်။

“အစ်ကို ... လောလောဆည်အနေအထားနဲ့တော့ ...
ရွှေစင်ကို ထားခဲ့ပြီး ... စိန်ဂေဟာက မသွားပါနဲ့အစ်ကို”

နှလုံးသားဆိုသည်က ခက်လှပါတီတောင်း ...

နှလုံးသားသည် မာကျောသော အရိုးနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသည် မဟုတ်၊ သူ၏ သဘာဝဖွဲ့စည်းပုံကပင်လျှင် နုနယ်သော ပျော့ပျောင်းသော ခြပ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်ကလည်း ဤနှလုံးသားမှာပင် တည်ရှိတတ်သည်။

ဒီတော့လည်း ပြင်ပမှာ ဘယ်လောက်ပဲ တင်းမာခက်ထန်စေဦးတော့ နှလုံးသားက စကားပြောလာသောအခါ သံမဏိလို ပြင်ပဗဟိဒ္ဓမှာ အရည်ပျော်သွားနိုင်ပါ၏။

ပြီး ရွှေစင်ပြောလိုက်သော စကားမှာ နောက်ဆက်တွဲစဉ်းစားစရာပါရှိနေသည်။

ပာရလက်ရှိ ဦးထွန်းဝင်းနှင့် တင်းမာသော အခြေအနေတွင် စိန်ဂေဟာက ဆင်းသွားပါက လက်မထပ်ရသေးသောကြောင့် ဖနီးမမြောက် ကြင်ယာမမည်သေးသော ရွှေစင်ဝင်းဝင်းမှာ ဖခင် ဦးထွန်းဝင်းသာ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဖခင်လက်ထဲမှာပင် ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဦးထွန်းဝင်းကလည်း ဆန္ဒစောပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ တင်းမာနေသည်။

အကယ်၍သာ ...

ယခုလက်ရှိ အခြေအနေ၌ မိမိစိန်ဂေဟာမှ ဆင်း

သွားပါက ဦးထွန်းဝင်း၏ စကားအတိုင်း ငကန်းသေ ငစွေလာဆိုသည့် စနစ်ကို သုံးလေမည်သာ။

“ကဲ ... ငအောင်မျိုးနိုင် မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးက ချစ်လှပါသည်ဆိုသော ရွှေစင်လေးကို မင်းလက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံနိုင်မည်တဲ့လား ... ဦးထွန်းဝင်းကတော့ မင်းနှင့်အလုပ်မဖြစ်လျှင် အောင်စီကို ဖြစ်စေ ... ကိုသော်ကကိုဖြစ်စေ သမီးရွှေစင်နှင့် ဇွတ်တိုက်တွန်းပြီး သူ့အလုပ် သူ့ကိစ္စကို ဆက်လုပ်လေမည်သာ”

အောင်မျိုးနိုင်၏ တင်းမာသော မျက်နှာမှာ ရောရဲသွားတော့သည်။ မျဉ်းကြောင်းလို ရေနေသော နှုတ်ခမ်းသည် ပွင့်အသွားသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ကုလားထိုင်မှာပင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူ ညှိဖွာနေလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမှာတွေကိုသာ ဆက်ပြီးပြောပြပါဦး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ် ...”

“အေးလေ ... ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ ... ငါ့သမီးရွှေစင်က မင်းကို သိပ်ချစ်ရှာသားပဲဟာ ...”

“ပြောမှာသာ ဆက်ပြောပါဦး ...”

“အခု ဦးဆီမှာ မြေပုံနှစ်ပိုင်းရနေပြီ ... ဦးကျော်သောင်းဆီ

မှာ တစ်ပိုင်းဆိုတော့ ... မြေပုံပိုင်းသုံးပိုင်းကို ဆက်စပ်လို့ ရနေပြီ ... ဦးကျော်သောင်းနဲ့ စေ့စပ်ပြီး တ၊ဝင်းပူတောင်ကို ထပ်သွားရင် ဖြစ်နိုင်နေတယ် ... ခက်နေတာက ... ဦးဒေါန ဆီက ကျန်တဲ့မြေပုံတစ်ပိုင်းကိစ္စပဲ ... ဦးဒေါနဟာ ... အသက်ကြီးသူမို့ ... အခုလောက်ဆို ကွယ်လွန်သွားနိုင် လောက်ပြီ ... တကယ်လို့ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် တော့ ... တော်တော်ကြီး အိုမင်းမစွမ်းရှိနေပြီ ... ဦးဒေါနရဲ့ မြေပုံပိုင်းဟာ ... သူ့အဆက်အနွယ်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်လက်ထဲမှာ ရှိနေနိုင်တယ်လို့ ဦးထင်တယ် ... အဲဒီ ဦးဒေါနရဲ့ အဆက်အနွယ်တစ်ယောက်ကို ဦးတို့ရှာတွေ့ဖို့ လိုနေတာပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ”

အောင်မျိုးနိုင် အလေးအနက် အပြန်အလှန်စဉ်းစား သည်။ သေရာစဉ်းစားသောအခါ နေ့စေ့တွေ၊ ရေးရေးပေါ် ဦးခေါင်း ထဲဝင်ရောက်လာသည်။

“ကိုအောင်မောင်းဆိုတဲ့ လူဟာ ... ဦးဒေါနရဲ့ အဆက် အနွယ်ဖြစ်နိုင်မလားပဲဦး ... ”

“အေး ... ဟုတ်ပေါ့ ... သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ... အောင်မောင်းတို့ ဖိုးစိန်တို့ စိန်အောင်မင်းတို့ဆိုတဲ့ နာမည် တွေက နာမည်လိမ် နာမည်တုတွေလို့ယူထားတာ ... သူတို့

ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတဲ့ အစစ်အမှန်ကို မသိရဘူး ... သူတို့ရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကိုလည်း မသိဘူး ... ”

“ကျွန်တော် ဆက်စပ်ပြီး သတိတစ်ခုရလာပြန်တယ် ဦး ... ကိုအောင်မောင်းက စိန်အောင်မင်းလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ လူကို ... အမှတ်တမဲ့ ... ‘ကျော်သင်း’လို့ လွှတ်ခန့်ခေါ်တာ ကို ဦးရဲ့ဆန်စက်ထဲမှာ ‘ကျော်သန်း’ဆိုတဲ့ လူရှိတယ်လို့ ဦးလေးထူးကပြောတယ် ... ”

ဦးထွန်းဝင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ပြောပြ သည်။

“အဲဒီကျော်သင်းကိစ္စကို မောင်အောင်မျိုးနိုင် ပြောကတည်း က နောက်တစ်နေ့ချက်ချင်း ... စက်ထဲကိုသွားပြီး ... စက်ဆရာ ‘ကျော်သန်း’ကို သွားတွေ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ကျော်သန်းက ဦးထက်ပိုလျှင်သွားတယ် ... ဦးရောက်ပြီး မေးတဲ့အချိန်မှာ ‘ကျော်သန်း’မရှိတော့ဘူး ... အလုပ်က ထွက်သွားပြီလို့ မောင်သော်ကက ပြောပြတယ် ... ”

“အဲဒီ ကိုကျော်သန်းအလုပ်ထွက်တာကို ကိုသော်ကက ဦးကို မပြောပြဘူးလား ... ”

“ပြောမလို့ပဲတဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... စက်ဆရာကျော်သန်းထွက် သွားတာကို အလုပ်မပျက်အောင် ကျော်သန်းအစား လူ

ထပ်ရှာရ... စက်ကိုဆက်လည်ပတ်ဖို့ စီစဉ်ရဲ့... ညနေကျ
မှ ဦးဆီကို မောင်သော်က ကလာပြောမလို့ ရှိနေတုန်း...
ဦးက အလျှင်ရောက်လာလို့တဲ့ ...

“ကိုကျော်သန်း အလုပ်ထွက်သွားတဲ့အကြောင်းပြချက်က
ရော ...”

“တခြားတစ်နေရာမှာ လခပိုရလို့ ထွက်သွားတာဖြစ်မယ်လို့
မောင်သော်က က ထင်မြင်ချက်ပေးတာပဲ ...”

အောင်မျိုးနိုင် ဦးနောက်တွင် ဇေဝေဝေါ ဇိုးတဝါးဖြင့်
ထင်မြင်ယူဆချက်တစ်ခု ရှိလာသည်။

ကိုသော်ကနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုသော်ကသည် ဦးလေးထူးကို အရက်သောက်
ခြင်းကို အကြောင်းပြပြီး စက်ထဲမှ ပ, ထုတ်ခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့် ကိုသော်ကသည် ဦးလေးထူးအား
ပ, ထုတ်ပစ်လေသနည်း။ ယခုတစ်ခါ ကိုကျော်သန်းအလုပ်ထွက်
သွားသည်မှာ ကိုအောင်မောင်းတို့ လူသိုက် မိမိရေကျော်အိမ်သို့
ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်နေသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းနေ
ပါ၏။ ပြီး ကိုကျော်သန်းအလုပ်ထွက်သည့်အကြောင်း ဦးထွန်းဝင်း
က မေးမှ ကိုသော်က ပြန်ဖြေမှာ မရေမရာနိုင်လွန်းနေသည်။

သို့အပြင် စက်ဆရာက ကိုကျော်သန်းအလုပ်ထွက်

သွားသည်ဆိုလျှင် စက်ဆရာဟောင်းဖြစ်သော ဦးလေးထူးကို
အဘယ်ကြောင့် စက်ဆရာနေရာတွင် ပြန်မခေါ်သနည်း။

“ကျွန်တော် မေးပါရစေဦး ... ဦးလေးထူးအပေါ်မှာ ဦးဘယ်
လိုသဘောထားလဲ ... ကျွန်တော် သိချင်တာက ...
ဦးလေးထူးဟာ ... ဦးတို့သားအဖအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်
ထားရဲ့လား ... ဦးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတဲ့လူဖြစ်ရဲ့
လား ...”

ရွှေစင်ကပင် ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဦးလေးထူးက ရွှေစင်တို့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတာပေါ့
အစ်ကို ... ရွှေစင် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်မှာ ဖေဖေ
တောင်ငူကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားရာမှ ... အမဲလိုက်ရင်း ခြေ
သလုံးတစ်ဖက်ကို သေနတ်မှန်တဲ့အခေါက်ကပေါ့ ... ဖေဖေ
တောင်ငူဆေးရုံမှာ တက်ရတယ် ... ရက်တွေ အများကြီး
ကြာတာပဲ ... အဲဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ... ဦးလေးထူးပဲ
ရွှေစင်ကို တအားဂရုစိုက်ခဲ့တာ ... ရွှေစင်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး
ကအစ ... ကျောင်းပို့ ... ကျောင်းကြို ဦးလေးထူးပဲလုပ်ပေး
တာ ... နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် အစ်ကိုရယ် ...
ရွှေစင်ရဲ့ ဂါဝန်ဟောင်းကစပြီး ဦးလေးထူးပဲ လျှော်ဖွပ်ပေး
မီးပူတိုက်ပေးတာ ...”

“ဟုတ်တယ် မောင်အောင်မျိုးနိုင် ... ကိုမောင်ထူးဟာ ...
ဦးလေးဝယ်ယူလိုက်တဲ့ ဆန်စက်က မေ(လ်)ဆရာအဖြစ်
အကူဆန်စက်နဲ့ပါလာတာ ... လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်လေးငါးနှစ်
လောက်ကတည်းက ... ဦးရဲ့ဆန်စက်မှာ ဆက်လုပ်ခဲ့တာ
ဦးကိုတော့ အလုပ်ရှင်သူဌေးမို့ ခပ်တန်းတန်းနေပေမဲ့ ...
သမီးရွှေစင်ကိုတော့ ... ကိုမောင်ထူးက တော်တော်
သံယောဇဉ်ထားရှိပုံပဲ ...”

“အေး ... သူ့မှာ အရက်သောက်တဲ့အကျင့်ဆိုးကလွဲပြီး ...
ဒီပြင်နေရာမှာ အပြစ်ပြောစရာမရှိသလောက်ပဲ ... လုပ်ငန်း
သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း ... ဦးရဲ့ အကျိုးစီးပွားဖြစ်
ထွန်းစေဖို့ သူ တော်တော်ပိရိယစိုက်တာတွေ တွေ့ရတယ်”
“ဒါကြောင့် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင်က စိန်ဂေဟာရဲ့ အတွင်း
ရေးကိစ္စတွေကို အောင်မောင်းတို့ လူသိုက်သိနေတာ ...
ကိုမောင်ထူးက ပြောတာလိုဆိုတာကိုတောင် ဦး အံ့သြ
သွားတယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ... ကိုမောင်ထူးဟာ ...
ဦးရဲ့အကျိုးပျက်စီးမှုကို လုပ်ခဲ့လူမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်
ထားလို့ပဲ ...”

“ကျွန်တော် ထပ်မေးပါရစေ ... ဦး တောင်ငူမှ သေနတ်မှန်
ဆေးရုံတက်နေတုန်းက ရွှေစင်ကို ဦးလေးထူးက အစစလုပ်

ကိုပေးတယ်ဆိုတာ ... အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒီအိမ်က
ဒေါ်အေးဝိုဟာ ... အဲဒီတုန်းက စိန်ဂေဟာမှာ မရှိသေးလို့
လားဦး ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒေါ်အေးဝို
ဖေဖေတို့အိမ်မရောက်သေးဘူးနော် သမီး ... ဖေဖေ မှတ်
မှတ်ရရသတိရတာ ... သမီးရွှေစင် ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်
ကမှ မောင်သော်က ခေါ်လာပေးလို့ မအေးဝို ဒီစိန်ဂေဟာ
ရောက်တာ မဟုတ်လား ...”

“ဒေါ်အေးဝိုကို ကိုသော်က ခေါ်လာပေးတာ ဟုတ်လားဦး”
“အေးလေ ... ပထမတုန်းက အိမ်မှာ ဒေါ်သူဇာဆိုတဲ့ အမျိုး
သမီးကို သမီးရွှေစင်အတွက် ဦးခေါ်ထားတာ ... ဒေါ်သူဇာ
က ဒီအိမ်မှာ ညမအိပ်ဘူး ... မနက်ခြောက်နာရီလာပြီး ...
ညနေ ခြောက်နာရီမှ ပြန်တယ် ... အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ...
ဒေါ်သူဇာက သူ့ရွာကို ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားလို့ ...
အိမ်မှာ သမီးအတွက် လူလိုနေတုန်း ... မအေးဝိုကို မောင်
သော်ကက ခေါ်လာပေးတာပဲ ...”

“ဟုတ်ပြီ ဦး ... ကျွန်တော်ထပ်ပြီးမေးပါရစေ ... ကိုသော်က
ဟာ ဦးရဲ့စက်လုပ်ငန်းတွေမှာ မန်နေဂျာအဖြစ် ဘယ်တုန်း
လောက်က ဝင်လုပ်ခဲ့တာလဲဦး ...”

ဒီမေးခွန်းကို ဦးထွန်းဝင်း ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းကို မော့သည်။ လက်ချောင်းများချိုးပြီး ရေတွက်သည်။

ဦးထွန်းဝင်း တွက်ချက်မပြီးသေးမီ ... ရွှေစင်က ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ရွှေစင် ကိုးတန်းအောင်ပြီး ... အခြေခံပညာရေးအထက် တန်း ... ဆယ်တန်းတက်တဲ့နှစ်ဝက်လောက်မှာ ကိုသော် ကကို ဖေဖေမန်နေဂျာခန့်လိုက်တာလေ ဖေဖေ ကိုသော် ကကိုယ်ကိုင် ဖေဖေဆီမှာ အလုပ်လာလျှောက်ကာ သမီး မှတ်မိနေတယ် ...”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် ကျေနပ်စွာပင် ဦးခေါင်းညိတ် လိုက်ပါ၏။

ဟုတ်လေလား၊ မဟုတ်လေလား မသိ။

ဖြစ်နိုင်လေသလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မသိ။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ကိုသော်ကနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေဝေဝါဖြစ် ဝိုးတဝါးထင်မြင်ချက်များကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော်ထင်မြင်ချက်တစ်ခု ပြောချင်ဟယ်ဦး ...”

“ပြောလေကွာ ...”

“ကျွန်တော် တွက်ဆမိသလောက် ဒေါ်အေးဝိုနဲ့ ကိုသော်က ဦးလုပ်ငန်းထဲ ရောက်လာတဲ့ကာလအပိုင်းအခြားဟာ ...”

ကိုသော်က ဦးဆီမှာ မန်နေဂျာဝင်လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ... ရှစ်လနဲ့ဆယ်လကြားမှာ ဒေါ်အေးဝို ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ သဘောရှိနေတယ် ... ရွှေစင်ဆယ်တန်းဖြေပြီး ... အောင် စာရင်း မထွက်ခင် ... ကျောင်းပိတ်ထားတဲ့ ရက်တွေကိုပါ ကျွန်တော် အကြမ်းပျဉ်းတွက်ကြည့်ပြီးပြောတာပါ။ ...”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... ရွှေစင်တို့ ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက မတ်လထဲမှာ ဖြေရပြီး ... အောင်စာရင်းက ဇွန်လမှထွက် တာ ...”

“အင်း ... ကာလအပိုင်းကတော့ ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် တွက်ချက်သလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ... အခု မောင်အောင် မျိုးနိုင် အဓိကပြောချင်တာက ဘာလဲ ...”

“ဦးရော ... ရွှေစင်ရော ... သေများသတိထားကြည့်မိရင် ... ဒေါ်အေးဝိုရဲ့ မျက်နှာကျပ်ဟာ ... ကိုသော်ကနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူနေတာ ... ဦးနဲ့ရွှေစင်သတိမထားမိကြဘူးလား ...”

ဦးထွန်းဝင်းသည် သမီးရွှေစင်အက်သို့ လှည့်ကြည့် ထိုက်သည်။

ရွှေစင်ကလည်းဖခင်ဦးထွန်းဝင်းကိုပါးစပ်အပောင်း သားလေးနှင့် ပြန်ကြည့်ပါ၏။ သူတို့သားအဖ အပြန်အလှန်ကြည့်ကြ မြင်မှာ အောင်မျိုးနိုင်ပြောပြလိုက်ပေမှ ဒေါ်အေးဝိုနှင့် ကိုသော်က မျက်နှာပေါက်ခြင်း တူညီနေသည်မှာ ဟုတ်ပါလေသလားဟု ဝန်ခံ

သည့် သဘောဖြစ်နေပေတော့သည်။

“အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... မအေးပိုနဲ့ မောင်သော်က မျက်နှာချင်းတူနေတာပဲ ... သူတို့နှစ်ယောက်အသက်ကွာခြားတာရယ် ... မအေးပိုက မိန်းမသား ... မောင်သော်ကကယောက်ျားသားဖြစ်နေတာရယ်တွေကြောင့် သတိမမူ ပူမမြင်ဆိုတာလို့ သတိမထားမိတာဘဲကွ ... ”

“ထားပါတော့ ... ဒေါ်အေးပိုနဲ့ ကိုသော်ကဟာ ... အသက်ခြင်းကွာလို့ ... ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဖြစ်နေလို့ သတိမမူမိဘူးထားဦး ... ဦးဒေါနဆိုတဲ့ တောခေါင်းကြီးရဲ့ ရုပ်နဲ့ ဒေါ်အေးပိုရဲ့ရုပ်ကိုကော မနှိုင်းယှဉ်မိဘူးလားဦး ... ”

“ဖျန်း ... ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် ဖျန်းခနဲ အသံမြည်ထွက်လာသည် အထိ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြန်ပေသည်။

“ဟုတ်လိုက်လေ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ရာ ... ဟုတ်လိုက်လေ ... တကယ်ပဲ မောင်အောင်မျိုးနိုင် အတွေးအခေါ်ကောင်းလှတယ် ... ဦးမျက်စိရှုန်းနေတာကို မြင်လာအောင် ဖော်ပြနိုင်တယ် ... တော်တယ် ... မောင်အောင်မျိုးနိုင် တကယ့်ကို တော်ပါပေတယ် ... ”

“မိန်းမသားက သဘာဝကိုက အသားအရေနုတယ် ... ယောက်ျားသားတွေကလည်း သဘာဝအရကိုက အသား

အရေပိုကြမ်းတယ် ... သူတို့နှစ်ယောက် အသားအရေကွာခြားပေမဲ့ ... အသက်အရွယ်ခြင်းမှာ သိပ်ကွာလှတယ် မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်ပါ ... မအေးပိုနဲ့ ကိုဒေါနဟာ ရုပ်ချင်းတော်တော်တူကြတာပဲ ... မအေးပိုက အသားဖြူတယ် ... ကိုဒေါနက အသားလေးနည်းနည်းညိုတယ် ... ရုပ်ချင်းတူတာတော့ ... တော်တော်တူတာပဲ ... ”

“နောက်တစ်ချက်ရှိပါသေးတယ်ဦး ... ဆိုင်လေလား၊ မဆိုင်လေလားတော့ မသိဘူးပေါ့လေ ... ကျွန်တော်က ဆက်စပ်ကြည့်လို့ရသမျှအားလုံး ဆက်စပ်ကြည့်တာပါ ... ‘ဒေါန’ဆိုတာ ပန်းတစ်မျိုးရဲ့ နာမည်ပါနော် ... အဲ ... သော်ကဆိုတာလည်း ပန်းတစ်မျိုးရဲ့ နာမည်ပဲ ... ”

“အဲဒီတော့ ... ”

“အဲဒီတော့ ... လူတွေဟာ နာမည်ပေးတဲ့အခါမှာ မိဘရဲ့ အစွဲအလမ်းလေးတွေနဲ့ တချို့လူတွေက ပေးတတ်ကြပါတယ် ... အဲဒီတော့ ... ဦးဒေါနရဲ့သားကိုဖြစ်စေ ... ဒါမှမဟုတ် မြေးကိုဖြစ်စေ ... သော်ကလို့ ပန်းကိုအစွဲပြုမူည့်တာဆိုရင် ... ဦးဒေါနနဲ့ ကိုသော်ကဟာ ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုခုများရှိမလားလို့ ... ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

ဝင်ပေါက်တုံခါမှစီမှ အသံတစ်သံသည် ကျယ် ...

ကျယ်လောင်လောင်ပင် ထွက်ပေါ်လာဖေတော့သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ခင်ဗျားအဖေတွေအဖေ
တွေဟာ ... သတင်းထောက်ကောင်းပီသပါပေတယ် ...
ခင်ဗျားဆက်စပ်တွေတာတွေဟာ ... ပြေးကြည့်တာထက်
တောင် ပိုမှန်နေပါသေးတယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...
တောခေါင်းကြီး ဦးဒေါနဟာ ... ဟောဒီ ကျွန်တော်ရဲ့
ဘကြီးအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပါတယ် ... ”

ဦးဟွန်းဝင်း ရွှေစင်ဝင်းဝင်းနှင့် အောင်မျိုးနိုင်တို့
သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာ အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
ကြသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးဝဝယ် ...

ကိုသော်ကသည် မားမားကြီးရပ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ကိုသော်က၏လက်ထဲတွင် လ(နှစ်နှစ်တစ်နှစ်တစ်နှစ်
ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိပေ။

ကိုသော်ကဝင်လာပြီး သူ၏နောက်တွင် အမျိုးသား
သုံးယောက် ပါရှိလာပေသည်။

၁၃

ကိုသော်က နောက်မှပါလာသူသုံးယောက်မှာ ...
အောင်မျိုးနိုင် သိမြင်ဖူးထားသော ...

ကိုအောင်မောင်း ...
ကိုဖိုးစိန် ...

ကိုစိန်အောင်မင်းတို့ ဖြစ်နေပါ၏။
ကိုအောင်မောင်း လက်တွင်ပစ္စတိုသေနတ်ကိုင်

ထားသည်။
ကိုစိန်အောင်မင်းလက်တွင်လည်း ပစ္စတိုပင် ကိုင်

ထားသည်။
ကိုဖိုးစိန်ကတော့ မောင်းပြန်ဓားကိုသာ ကိုင်ထား

သည်ကို အသီးသီးတွေ့မြင်ရပေသည်။

ကိုအောင်မောင်းနှင့် ကိုစိန်အောင်မင်းတို့သည် သူတို့လက်ထဲမှ ပစ္စတို့ဖြင့် ဦးထွန်းဝင်း၊ အောင်မျိုးနိုင်နှင့် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းတို့ကို ချီနိထားသည်။

အောင်မျိုးနိုင်က အားလုံးကို မြင်တွေ့သည်နှင့် ဦးထွန်းဝင်းအား ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ သုံးယောက်ထဲက ... ဦးကိုပစ္စတို့နဲ့ ချီနိထားသူဟာ ကိုအောင်မောင်းဆိုတဲ့လူပဲဦး ...”

“ဟ ... အောင်မောင်းဆိုတဲ့ကောင်မှာမည်က တင်မောင်မောင်ပဲ ... ဦးရဲ့ ဆီစက်ထဲက မောင်သော်ကလက်အောက်မှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာလုပ်နေတဲ့ကောင်လေ ...”

“ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ချီနိထားတဲ့လူကတော့ ... စိန်အောင်မင်းတို့ဦး ...”

“အဲဒီကောင်က ကျော်သန်းပဲ ... ဆန်စက်မေ(လ်)ဆရာ ကျော်သန်းလေ ... နာမည်မှန်က ကျော်သန်း ... ဟိုဓားကိုယ်ထားတဲ့ ဖိုးစိန်ဆိုတာက ... သူ့နာမည်မှန် မောင်ဌေကွဆန်စက်မှာ စာရေးလုပ်နေတာ ...”

ဦးထွန်းဝင်းနှင့် အောင်မျိုးနိုင်က အပြန်အလှန်ပြောနေစဉ်မှာပင် ကိုသော်က ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့မှ တင်မောင်

မောင်၊ ကျော်သန်းနှင့် ဖိုးစိန်တို့သည် နေရာအသီးသီးဝဲယာတွင် ညပ်၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ဩ ... ဩ ... ဩ ... လက်စသတ်တော့ မောင်သော်က ကိုဒေါနအဆက်အသွယ်ထဲကကိုး ... မင်းက ဆင်ကြုံကြုံပြီး ငါ့ဆီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တယ် ... ပြီး တင်မောင်မောင် ... ကျော်သန်းနဲ့ မောင်ဌေတို့ကို စည်းရုံးထားတာကိုး ...”

“အဲဒါ အမှန်ပါပဲဦးထွန်းဝင်း - ...”

ကိုသော်က ပါးစပ်မှ အဲဒါအမှန်ပါပဲ ဦးထွန်းဝင်းဟု ပြန်ပြောသံ ထွက်လာသည်နှင့် ဦးထွန်းဝင်းသည် သော်ကအား မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

လုပ်သက်တစ်လျှောက်လုံးတွင် သော်ကသည် ဦးထွန်းဝင်းအား သူဌေးဟုလည်းကောင်း ဦးလေးဟုလည်းကောင်း ခေါ်ခဲ့သည်သာ။

ယခုမူ ရင့်ရင့်သီးသီး အခေါ်အဝေါ်သို့ မျက်ချင်း ပြောင်းကာ ဦးထွန်းဝင်းခေါ်လိုက်သည်ကို ဦးထွန်းဝင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်ခြင်းပါပေ။

ပြီး ... ‘အမှန်ပါပဲ’ဟု ဝန်ခံလိုက်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်မိခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကိုသော်ကသည် အပေါ်စီးရပြီး အပိုင်စီးထားနိုင်ပြီ
မို့ အေးဆေးစွာပင် ဦးထွန်းဝင်းအား ဆက်၍ပြောသည်။

“သတင်းထောက် ကိုအောင်မျိုးနိုင် ဆက်စပ်လှေးခေါ်
သလိုပဲပေါ့လေ ... ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် နာမည်
တွေဟာ ... ပန်းနာမည်တွေကို တော်တော်နှစ်သက်ခဲ့ကြ
တယ် ... ”

“ကျွန်တော့် အဖေနာမည်က ‘ဦးခတ္တာ’တဲ့ ... ဦးခတ္တာဟာ
ကျွန်တော့်ဘကြီး ဦးဒေါနရဲ့ ညီအရင်းပဲ ... အဲ ... ကျွန်တော့်
အဖေ ဦးခတ္တာရဲ့ ညီမအထွေးဆုံးကတော့ ... အခု စိန်ဂေ
ဟာက ဦးထွန်းဝင်းအိမ်မှာ စားဖိုမှူးလုပ်နေတဲ့ ဒေါ်အေးဝိုပဲ
ပေါ့ဦးထွန်းဝင်း ... ”

အောင်မျိုးနိုင်သည် စကားရောဖွဲ့ရောနှင့် ထိုင်ရာမှ
မတ်တတ်ရပ်ကာ ကိုသော်ကကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါကျတော့ အဆန်းပါလား ကိုသော်က ... ဆွေစဉ်မျိုး
ဆက် ပန်းနာမည်တွေ မှည့်ပြီးမှ ဒေါ်အေးဝိုကျမှ မိန်းမသား
ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ဒေါ်အေးဝိုလို့ နာမည်မှည့်ရသလား ...
ဒေါ်အေးဝိုက မိန်းမသားမို့ အင်မတန်လှပတဲ့ ပန်းနာမည်
တစ်ခုပေးသင့်တာပေါ့ဗျာ ... ”

“ခင်ဗျား ကုလားထိုင်မှာပဲ ပြန်ထိုင်ပါကိုအောင်မျိုးနိုင် ...

ခင်ဗျား အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်းဗျားရဲ့ ရေကျော်အိမ်
မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေအားလုံး တင်မောင်မောင်က ကျုပ်
ကို ပြန်ပြောပြထားလို့ ... အားလုံး ကျုပ်သိတယ် နေရာ
တကာမှာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုတဲ့ သူရဲ
ကောင်းအလုပ် သိပ်မလုပ်ချင်နဲ့ ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ရေ
ကျော်အိမ်မှာတုန်းက ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို အသုံးချချင်
စရာရှိလို့ ခင်ဗျားကို အသေမသတ်ရဘူးလို့ တင်းတင်းကျပ်
ကျပ် ကျုပ် ကျုပ် တင်မောင်မောင်ကို မှာထားခဲ့ပေမဲ့ ... အခု
အခြေအနေမှာတော့ တစ်စက်လေးမှ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ညှာ
မှာမဟုတ်ဘူး ... ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဟာ ... အသက်
တစ်ချောင်းပဲ ... ခင်ဗျားပြန်ထိုင်လိုက်ပါ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က ပန်းကျယ်ကြီးကို တွန်းလိုက်ပြီး
အခြေအနေအရ ကိုသော်က အမိန့်အတိုင်း ပြန်ထိုင်လိုက်ပေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ် ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... တကယ်
တော့ ... ကျွန်တော့်အဒေါ်ရင်း ဒေါ်အေးဝိုရဲ့ နာမည်အစစ်
အမှန်က ဒေါ်သစ္စာတဲ့ ... သစ္စာပန်းနာမည်လေ ... ”

အောင်မျိုးနိုင်က ထိုင်ရာမှ ကိုသော်ကမျက်နှာကို
သေချာမော့ပြီး စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျား တော်တော်အကြံကြီးတဲ့လူပဲ ... နှစ်ရှည်

လများ စိမ့်ကိန်းနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ရော ... ဒေါ်အေးပို့...
 အဲလေ ... ဒေါ်သစ္စာကိုရော စိန်ဂေဟာထဲ ဝင်ရောက်စေ
 ပြီး ... ချဉ်းကပ်ထားတယ် ... ဒီစိန်ဂေဟာအပေါ်မှ သိပ်
 သံယောဇဉ်ထားတဲ့ ဦးလေးထူးကိုလည်း ခင်ဗျားအကြံ
 အစည်တွေ ရိပ်မိမှာစိုးရိမ်လို့ စက်ထဲက ပထုတ်ပစ်လိုက်
 တယ် ... ပြီးတော့ ... စိန်ဂေဟာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်
 မောင် ... အဲလေ ... ကိုတင်မောင်မောင်တို့ သိရှိသမျှတွေ
 ဟာ ... ဦးလေးထူးကပဲ သတင်းပို့ပေးသလိုလို ထင်ယောင်
 ထင်မှား ဖြစ်အောင် ခင်ဗျားလုပ်ထားတယ် ... တကယ်
 တော့ ... စိန်ဂေဟာနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို ဒေါ်အေးပို့ဆို
 တဲ့ ... ခင်ဗျားအဒေါ်အရင်း ဒေါ်သစ္စာက ဖုန်းဆက်ပြောလို့
 ခင်ဗျားတို့ သိရတာချည်းမဟုတ်လား ကိုသော်က ... ”

ကိုသော်ကသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပါ

၏။

“ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှာတော့ ... အပေါက်နဲ့ပေါ့ ကိုအောင်
 မျိုးနိုင် ... အင်း ... ဟုတ်ပါသတဲ့ဗျာ ... ဟုတ်ပါသတဲ့ ...
 စိန်ဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းမှန်သမျှ ဒေါ်လေးသစ္စာ
 ဆီက ရတာချည်းပဲ ... ကနေညလည်း ဒီမြေပုံဖြတ်ပိုင်းတွေ
 ထုတ်ပြီး သမက်လောင်းနဲ့တိုင်ပင်နေပြီလို့ ... ဒေါ်လေး

သစ္စာရဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ပြောချက်အရ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်
 လာတာပဲပေါ့ဗျာ ... ”

ဦးထွန်းဝင်းသည် သူ၏ ကုလားထိုင်ထဲသို့ ...
 ကိုသော်ကထံသို့ ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းဝင်း မျက်နှာတွင် အားရကျေနပ်သောအမူ
 အရာလည်း ရှိနေပါ၏။

“အေး ... ဘယ်ပုံစံနဲ့ပဲ ရောက်လာလာပေါ့ကွာ ... မောင်
 သော်က အခုလို ရောက်လာတာဟာ ... ဦးလေးအတွက်
 မင်္ဂလာပဲ ... မောင်သော်က ဘာလို့လဲဆိုတော့ ... ဦးလေး
 မှာ အင်မတန်လိုအပ်နေတာက ... ပျောက်ဆုံးရှာမိတွေ့တဲ့
 ဦးဒေါနရဲ့ မြေပုံအပိုင်းလေးပဲကွ ... အခုတော့ မြေပုံလေးပုံ
 ပေါင်းလိုက်ရင် ... တွာဝင်းပူတောင်ခြေက ... စိန်တွင်းဆီကို
 သွားနိုင်ပြီလေကွာ ... ဦးလေးရယ် ... မောင်သော်ကရယ်
 ဦးကျော်သောင်းရယ် ... အဲဒီကို သွားကြမယ်လေကွာ ...
 သယ်ယူလို့ ရလာသမျှ ဦးလေးက မြေပုံနှစ်ပိုင်းပိုင်တော့
 လေးပုံနှစ်ပုံ ထက်ဝက်ယူမယ် ... မောင်သော်ကနဲ့ ဦးကျော်
 သောင်းက တစ်စိတ်စီယူကြပေါ့ ... ဟုတ်ဘူးလား မောင်
 သော်က ... ဟား ... ဟား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးထွန်းဝင်း ... ”

ကိုသော်ကသည် အတည်အတန့်မျက်နှာထားနှင့် ပင် ဦးထွန်းဝင်းအား သူ၏သဘောထားနှင့်လုပ်ရန်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘကြီး ဦးဒေါနဟာ ... လူပျိုကြီးပါ ... ဒေါ်လေး ဒေါ်သစ္စာလည်း အပျိုကြီးပဲ ... ကျွန်တော့်အဖေ ဦးခတ္တာ သာ အိမ်ထောင်ပြုပြီး တစ်ဦးတည်းသောသား ကျွန်တော့်ကို မွေးခဲ့တာပါ ဦးထွန်းဝင်း ... ကျွန်တော့်အဖေ ဦးခတ္တာဟာ ဘကြီးဦးဒေါန မကွယ်လွန်ခင် သူကအရင်ကွယ်သွားပါ တယ် ... ဘကြီးဦးဒေါန လူပျိုကြီးကပဲ ကျွန်တော့်ကို အဖေ သေပြီးတဲ့နောက် သားအဖြစ်ဆက်မွေးပြီး ... စိန်တွင်း အကြောင်းရယ် ... ဟိုတုန်းက သစ်တောဝန်ထောက် ဦးထွန်းဝင်းအကြောင်းရယ်တွေကို ပြောပြပြီး ... သူ့မြေပုံ အပိုင်းလေးကို ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တာပါ ...”

“အေးလေကွာ ... အခု မြေပုံပိုင်းတွေ စုံသွားပြီပဲဟာ ... ဦးကျော်သောင်းနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ... ငါတို့အားလုံး တ၊ဝင်းပူ တောင်ကို သွားကြမယ်လို့ပဲ ... ဦးလေးပြောတာပဲဟာ”

ကိုသော်ကသည် ဦးခေါင်းခါပြသည်။

“ငါးမျှားချိတ်မှာ ငါးစာတတ်ပြီး အချိန်အကြာကြီး များခဲ့လို့ ရလာတဲ့ ငါးကြီးကို လေးပိုင်းပိုင်းပြီး ... တစ်ပိုင်းသာ

ကျွန်တော် ဘယ်ယူပါမလား ဦးထွန်းဝင်း ... တစ်ကောင် လုံးပဲ ကျွန်တော်ယူမှာပေါ့ ...”

“ဘကြီး ဦးဒေါနဟာ ... သေသွားတဲ့အထိ သူဟာသူ ယူကျုံးမရဖြစ်သွားခဲ့တယ် ... ရတနာသိုက် စိန်တွင်းကြီးထဲ ကို ပက်ပင်းရောက်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ ... မယုံတစ်ဝက်စိတ်ရယ် အသက်ကြီးသူမို့ အပင်ပန်းမခံနိုင်တာကြောင့်ရယ် ... သူ့မှာ ဦးထွန်းဝင်းလို တပေ့တပိုက်ကြီး သယ်ယူလာနိုင်တဲ့ အခွင့် အရေးဆုံးရှုံးရတယ်တဲ့ ...”

“ဒါကတော့ ... သူကုသိုလ်နဲ့သူ ... ကံပေးသရွေ့ဖြစ်သွား တာပါ မောင်သော်က ... ဒါပေမဲ့ ... အခု ဦးလေးရဲ့ အစီ အစဉ်က အခုတစ်ခေါက်သွားရင် ... ဆင်တွေ ... လားတွေ နဲ့ သယ်ယူဖို့အထိ စီစဉ်ထားတယ် ... ဦးဒေါနဟာ ကံ မကောင်းလှပေမဲ့ ... အခုမောင်သော်က လက်ထက်မှာ ကံကောင်းမှာပါ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးထွန်းဝင်း ... ကျွန်တော်ကံကောင်းမှာ ပါ ... ကံကောင်းတာမှ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် စာရင်းဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အထိ ကံကောင်းမှာပါ ... အဲဒီလို ကံကောင်းနိုင်ဖို့အတွက်လည်း ကျွန်တော် သိပ်ကြိုး စားခဲ့ရပါတယ် ဦးထွန်းဝင်း ... နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်တွေ

ယူပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ ... လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ... ဘကြီး
ဦးဒေါန ကွယ်လွန်ချိန်ကစပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ ... ဘကြီး
ဦးဒေါန ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် ... ဦးထွန်းဝင်းနဲ့ ဦးကျော်
သောင်း သတင်းကို ပထမဆုံး စုံစမ်းရတယ် ... ”
“အဓိက စုံစမ်းရတာကတော့ ... ဟိုစဉ်က သစ်တောဝန်
ထောက် ဦးထွန်းဝင်းဆိုတဲ့လူကို ခြေရာခံစုံစမ်းရတာပေါ့
ဗျာ ... အဲ ... ပထမဆုံး စုံစမ်းလို့ရတာက ... လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးနှစ်လောက်က ... ဦးထွန်းဝင်းဟာ ... အမဲလိုက်ရင်း
တောင်ငူဆေးရုံမှာ တက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရလာပြီး ...
အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ဆက်ပြီး ခြေရာခံတော့တာပါ ... ”
“ဦးထွန်းဝင်းဟာ ... ရန်ကုန်မြို့ စိန်ဂေဟာကြီးမှာနေပြီး ...
ဆန်စက်နှစ်လုံး ဆီစက်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူဌေးဖြစ်နေ
မှန်း သိလာရတယ် ... အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဂျီတီအိုင်
ကျောင်းတက်ပြီး ဒီပလိုမာအင်ဂျင်နီယာဖြစ်နေပြီလေ ...
ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော် ဦးထွန်းဝင်းဆီကို မချဉ်းကပ်သေးဘဲ၊
တခြား ဆန်စက်တွေ ... ဆီစက်တွေမှာ လစာငွေနည်း
နည်းလေးနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး ဆန်စက် ဆီစက်လုပ်ငန်းတွေ
ကို အချိန်ယူလေ့လာသေးတယ် ... ဒီလို လေ့လာပြည့်စုံမှ
ဦးထွန်းဝင်းရဲ့ ဆန်စက် ... ဆီစက်မှာ အလုပ်လျှောက်ရင်း

လွယ်လွယ်ရနိုင်မှာမို့ ... ဒီပြင်မှာ တင်ကြို လေ့လာကြိုးစား
ခဲ့တာပဲ ... ”

ကိုသော်ကစကား အရှည်ကြီးပြောရာမှ ခေတ္တ
စကားဖြတ်ချိန်တွင် ပစ္စတိုကိုင့် ကိုအောင်မောင်းခေါ် တင်မောင်
မောင် ကိုသော်ကအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဘာလို့ပြောပြနေတော့မှာလဲ
ဆရာသော် ... လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပြီး ... လစ်ကြပါ
ဖို့လား ... ”

“ဟ ... တင်မောင်မောင် ... ငါ သိပ်ပြည့်သိပ်အောင် မျိုးသိပ်
ထားရတာတွေ ငါပြောစမ်းပါရစေကွာ ... မင်းက လူတွေရဲ့
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအကြောင်းကို နားလည်သူမဟုတ်ပါဘူး
ကွာ ... မှတ်ထားတင်မောင်မောင် ... လောကကြီးမှာ
ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ... ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ဉာဏ်
စွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားရတယ် ... အားထုတ်ရတယ် ...
ဇွဲရှိရတယ် ... လုံ့လဝီရိယရှိရတယ် ... အေး ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစား
အားထုတ်မှု အောင်မြင်လာတဲ့အခါ ... ကြားတယ်ရယ်
တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ ... ကိုယ့်အောင်မြင်မှုလေးတွေကို
ကိုယ်နဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့လူတွေမှာ ရင်ဖွင့်ပြောချင်စမြဲပဲကွာ ... အဲဒါ
လူမနော လူ့စိတ်ရဲ့ သဘာဝသဘောပဲလေကွာ ... ကုန်ကုန်

ပြောရရင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သားရေဂွန့်ပစ်လို
ရသွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဦးတော့ ... သူ့ဘယ်
လောက် သားရေဂွပစ်ရာမှာ လက်တည့်လို့ ဒီငှက်ကလေး
ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ... ပြောပြချင်တာပဲ မဟုတ်လား ... ဟေ့
မောင်ငွေ ... ငါပြောတာတွေ ကြားလား ... ”
“ကြားပါတယ် ... ကြားပါတယ် ဆရာ ... ”

ကိုသော်ကသည် နှုတ်မှပြောနေသော်လည်း သူ၏
မျက်လုံးအစုံသည် ကျီးကန်းမျက်စိနယ် တစ်ခန်းလုံးရှိ လူစေ့ခေါ်
စေ့ကို မျက်လုံးအနားမထားဘဲ လိုက်ကြည့်ရင်း မောင်းပြန်စားကို
ထားသော ဖိုးစိန်အမည်ခံ မောင်ငွေကို ငေါက်ငန်းသောအသံဖြင့်
နောက်ဆုံး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

အောင်မျိုးနိုင်ကလည်း ကိုသော်က၏ လစ်ကွက်ကို
အစဉ်မပြတ် လိုက်ကြည့်ရင်း ဖိုးစိန်ခေါ် မောင်ငွေအား သတိထား
ကြည့်မိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ဖိုးစိန်ခေါ် မောင်ငွေသည် ကိုသော်ကပြောသည်ကို
ကို နားထောင်ရင်း မျက်တောင်စင်းကာ ခဏခဏ သမ်းဝေနေ
သည်ကို အောင်မျိုးနိုင် တွေ့ထားသည်။

ကိုသော်က မျက်တောင်စင်း သမ်းဝေနေသော
မောင်ငွေအား တမင်တကာ တပ်လှန့်သည့်သဘောဖြင့် ငေါက်ငန်း

ပြောလိုက်မှ မောင်ငွေသည် ကမန်းကတန်း ကြားပါတယ် ... ကြား
ပါတယ် ... တပြောသည့်ပုံအသွင်ဖြစ်ပေသည်။
မောင်ငွေ၏ အထာကို အောင်မျိုးနိုင် ချက်ချင်းရိပ်
မိသည်။

မောင်ငွေသည် ဆေးသမားဖြစ်နေပါ၏။
ဤမျှလောက် အရေးတကြီး အချိန်အခါမှာပင်
မောင်ငွေသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဆေးတောင်းခံချိန်မို့ မျက်လုံးစင်း
လာသည်။ ခဏခဏ သမ်းဝေလာသည်။ အတွေ့အကြုံများသော
သတင်းထောက်တစ်ယောက်မို့ ဆေးသမားတွေ၏ အထာကို
အောင်မျိုးနိုင် တွေ့ကြုံဖူးသား။ သိပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ဤလိုဆေး
သမားသည် ဆေးမှီခိုချိန်တွင် မမှီခိုရပါက ဤပုံစံအတိုင်း ဖြစ်တတ်
လေ့ရှိသည်။

ထိုရောအခါ ဆေးသမား၏အာရုံသည် ဆေးမှီခိုချင်
သော အာရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှ ထက်ထက်သန်သန် လက်တက်
ကြံ့ကြံ့ မရှိပါလေတော့။ ဘာကိုမျှ အလေးအနက်ထားခြင်းလည်း
မရှိပါလေတော့။

မောင်ငွေကို အောင်မျိုးနိုင် သေချာသတိထားလိုက်
ပြီး မိမိတကယ်တန်းရင်ဆိုင်ရမည့် အထဲတွင် မောင်ငွေကို ထည့်
တွက်ပါလေတော့။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ အောင်မြင်မှုကို မမျှိုသိပ်နိုင်၍ ဖွင့်ပြောနေရပါသည်ဆိုသော ကိုသော်ကအား တင်မောင်မောင်က စကားတစ်ခွန်းဖြင့် လှမ်းကလိလိုက်ပေသည်။

“ဆရာသော်က ဇွဲလုံးလနဲ့ ကြိုးစားချက်တွေထဲမှ တစ်ခုတော့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူးနော် ...”

“ဟေ ... ငါက ဘာများမအောင်တာရှိခဲ့လို့လဲ တင်မောင်မောင် ...”

တင်မောင်မောင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပုံပွဲလေးထိုင်နေသော ရွှေစင်ဝင်းဝင်းကို ဝေခနဲကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟောဒီ အမျိုးသမီးချောချောလှလှလေးကျတော့ ... ဆရာသော်က အောင်မြင်မှ မအောင်မြင်တာ ... ဆရာသော်က ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား ... ကောက်ပင်ရိပ်လှီး စနစ်နဲ့သမီး ... မရွှေစင်ကို အဝိုင်းသိမ်းပြီး ဦးထွန်းဝင်းဆီက မြေပုံကို အရယူမယ်ဆို ...”

ကိုသော်က မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီး သူ၏ အပေါ်အကျီအောက်ခါးကြားတွင် ထိုးယူခဲ့သော သေနတ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သေးငယ်သော သေနတ်လေးဖြစ်ပါ၏။ ကရုဏာမာရိုးဖြင့် လှပချစ်စရာကောင်းသော သေးသေးငယ်ငယ် ငါးလုံးပြီး

သေနတ်လေးဖြစ်ပေသည်။ သေးငယ်သော သေနတ်လေးဖြစ်စေကာမူ အနီးကပ် နှစ်ကိုယ်ကြားမျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်လျှင် အသည်းကို ဖောက်ထွင်းနိုင်သည်။ နှလုံးကို ဖောက်ထွင်းနိုင်သည်။ တော့ပြီး အပစ်ခံရသူ ပွဲချင်းပြီးသေစေနိုင်ပါ၏။

ကိုသော်ကသည် သေနတ်လေး၏ ပြောင်းထိပ်ဖြင့် သူမေးစေကို အယားဖျောက်ရင်း မချီပြီး ပြုံးရာမှ တဟ်ဟ်ရယ်သံပြုလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ တင်မောင်မောင် ... အဲဒီနေရာတစ်ချက်မှာတော့ ငါ့ရဲ့အရည်အသွေးညှသွားတယ် ... ရွှေစင်ရဲ့ တကယ့်အောင်ဘာလေပေါက်မဲကို ငါလည်းမရဘူး ... အောင်စီလည်းမရဘူး ... ဖြစ်မဲ့ဖြစ် ... ရမဲ့ရတော့ ... အောင်ဘာလေပေါက်မဲကို ... သတင်းထောက်ကို အောင်မျိုးနိုင်က ရသွားတယ်လေကွာ ... ဒါကလည်း ... လှူမနော့ ... လူစိတ်နဲ့ လူရဲ့အသည်းနှလုံးကိစ္စပိုင်းက အင်မတန်ကျယ်ပြောလှတယ်တင်မောင်မောင် ... နှလုံးသားထဲက မေတ္တာဆိုတာက သွေးဆောင်တိုင်းလည်း မရဘူး ... တိုက်ခိုက်ယူလို့လည်း မရဘူးကွ ... သူဟာသူ ... သူ့အချိန်ကိုက်ဝိုင်းလို့ သူ့အချိန်ကျမှ သူပေါက်ကွတာမျိုးလို့ ပြောရမလား မသိပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ဆရာ သော်က

ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ... ဆရာသော်က ကြိုးပမ်းချတ်
တွေထဲမှာ ... ဒီတစ်ချက်ကတော့ ... အကွက်မဝင်ဘူးလို့
ဆိုလိုချင်တာပါ ... ”

“မင်းမှားတော့မပေါ့ တင်မောင်မောင် ... လူ့ဘဝမှာ တိုး
တက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ကြံစည်အားထုတ်ကြိုးစားသူ
တိုင်းဟာ ... မျက်နှာချင်းဆိုင် စစ်တုရင်ထိုးသလို ... ကျား
ကစားသလို သူ့အတွက်ကိုယ့်အတွက် စောင့်ကြည့်ရတာမျိုး
ကွ ... ကိုယ့်အကောင် ... ကိုယ့်ကျားကို အစားခံရတိုင်း
အရှုံးလို့တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲ ... ကိုယ့်အကောင်ကို စားပဲ
မလှစေ ... ကိုယ့်ကျားကို စားပဲလေစေ ... အဲဒါတွေက
သာမညတွေပဲ ... တကယ့် အဓိကမှာက ကိုယ့်ဘုရင် အစွေ
မခံရဖို့ရယ် ... ကိုယ့်ကင်းကို အစားမခံရဖို့နဲ့ ... သူမင်းကြီး
ကို ကိုယ်က ခွေနိုင်ဖို့ ... သူကင်းကို ကိုယ်ကစားနိုင်ဖို့လေ
ကွာ ... ငါ့အဖို့ ... ရွှေစင်ဂင်းဝင်းဆိုတာက ... သာမည
သဘောယ့်မှာပါ ... တကယ့် အဓိကက ဦးထွန်းဝင်းကို
ခွေနိုင်ဖို့ မဟုတ်လား ... ဒါကြောင့် ... ငါက ဦးထွန်းဝင်းကို
ခွေနိုင်ဖို့ ... လမ်းနှစ်လမ်း ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ် ... ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်မှာ အဖြေထွက်ဖို့ အဓိကလေ ... လက်
ချောင်းချိုးပြီး ဈေးကွက်နဲ့တွက်တွက် ... စာရွက်ပေါ်မှာ

ချပြီး ... ခဲတံနဲ့သုံးချက်တွက်နည်းနဲ့တွက်တွက် ... အဓိက
ဟာ ... အဖြေထွက်လာစေဖို့ပဲလေကွာ ... ဒါကြောင့်
ကိုအောင်မျိုးနိုင်ကို ငါက ကျားကစားကွက်က ... ကျား
တစ်ကောင်အဖြစ် အသုံးပြုလိုက်တယ် ... ဘာမဆို
ငါကအရယူနိုင်တဲ့လမ်းကို ခင်းလိုက်တာ ... ကိုအောင်မျိုး
နိုင်လိုလူမှာ အမျိုးသမီး ကြိုက်အရည်အချင်းတွေတော်
တော်များများရှိနေတယ် ... ဒါကြောင့် ... ရွှေစင်နဲ့
ကိုအောင်မျိုးနိုင်တွေ့ကြပြီဆိုတာနဲ့ ... မင်းတို့သုံးယောက်
ကို ငါက ဇာတ်မင်းသားကြီးသုံးဦးရဲ့ အမည်တွေပေးပြီး ...
ရေကျော်အိမ်ကို လွှတ်လိုက်တယ် ... ငါဆင်လိုက်တဲ့
အတွက်အတိုင်း ... ဦးထွန်းဝင်းဟာ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်ကို
စိန်ဂေဟာပေါ်အရောက် ခေါ်ယူလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား
တင်မောင်မောင် ... ”

“အင်း ... ဆရာတော်က ဆင်တဲ့အကွက်အတိုင်း ဝင်သားပဲ
လို့ ပြောရမှာပဲ ဆရာသော်က ... ”

“အေးပေါ့ တင်မောင်မောင် ... ငါ ဆင်လိုက်တာကိုက
လမ်းနှစ်သွယ်ပဲဟာ ... ပထမလမ်းက ရွှေစင်ကိုပါ အပိုင်ရ
ယူနိုင်ရင် ငါ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုဘဖြစ်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ...
ရွှေစင်ကို ငါအပိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေမဲ့ မရဘူးမှန်း

မင်းတို့အသိပဲ ... ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ဆရာသော်က ... ”

“အေး ... ရွှေစင်ကို ငါအပိုင်မကိုင်နိုင်ဟာ ဘာဖြစ်သေးလဲ ငါမပိုင်ရလည်း ကိုအောင်မျိုးနိုင်က ပိုင်သွားတာပဲလေကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ရော ... ဆရာသော်ကရော ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်ကို အပိုင်မကိုင်နိုင်ပါဘူး ... သူ့ကို စရန်နေ့ ငါးသောင်းပေးခဲ့တာ ... သူက လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့တာပဲ ... ”

“ဟ ... မင်း ညှိသွားပြန်ပြီ တင်မောင်မောင် ... ကိုအောင်မျိုးနိုင်က ငါတို့ပေးတဲ့ငွေ သဘောတူလက်ခံပြီး ... ရွှေစင်ကို အပိုင်စည်းရုံးနိုင်လို့ စိန်ဂေဟာပေါ်ကို ရောက်တာပဲဖြစ် ဖြစ် ... ငါပေးတာကို လက်ဖျားနဲ့ မတို့လက်မခံဘဲ ... ဟာသူ ရွှေစင်နဲ့ မေတ္တာမျှပြီး စိန်ဂေဟာပေါ်ကို ရောက်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါလိုချင်တာက အောင်မျိုးနိုင် စိန်ဂေဟာပေါ် ရောက်သွားချင်တာ အဓိကပဲကွ ... ”

“ဟော ... အခုပဲကြည့်လေကွာ စိန်ဂေဟာပေါ် ကိုအောင်မျိုးနိုင်ရောက်လာပြီ ... ဦးထွန်းဝင်းက သူ့မြေပုံတွေထုတ်ပြကယ် ... အဲဒီလို ထုတ်ပြတဲ့အချိန်ကိုပဲ ငါက အဓိကထားလားတာ ... အခု မြေပုံတွေ ထုတ်ပြတာနဲ့ ... ဒေါ်လေး

သစ္စာက ငါ့ဆီဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားတယ် ... ပြီး ... ဒေါ်လေးသစ္စာကပဲ ... ဒီအိမ်ထဲငါတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ မြေပုံတွေနဲ့ပက်ပင်းတိုးနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးတယ် ... ဟော ... အခုဆို ငါ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မြေပုံပိုင်းနှစ်ခု ငါတွေ့နေရပြီ ... ငါ့ဆီက အပိုင်းနဲ့ပေါင်းလိုက်ရင် မြေပုံသုံးပိုင်း ငါပိုင်သွားပြီလေကွာ ... ”

“မပြည့်စုံသေးဘူးလေ ဆရာသော်က ... အခုသုံးပိုင်း ဆရာသော်ကရပေမဲ့ ... ဦးကျော်သောင်းနဲ့ ကိုအောင်စီဆီမှာ တစ်ပိုင်းရှိနေသေးတာပဲ ... အဲဒါကို ဆရာသော်ကရမှ မရသေးတာ ... မြေပုံပိုင်းလေးပိုင်းစလုံး ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်မှ ပြည့်စုံမှာမဟုတ်လား ဆရာသော်က ... ”

“အဲဒါက လွယ်လွယ်လေးကွ ... ဦးကျော်သောင်းရော ... ကိုအောင်စီရော ... တကယ်တမ်းကျတော့ ... သတ္တိရှိတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ ... လူကြောက်လူပျောတွေပါ ... ဒီကအပြန် သူတို့ဆီဝင်လိုက်တာနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားမယ် တင်မောင်မောင် ... ငါ့အတွက် တကယ်မျှော်လင့်ကြီးစွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေတာက ... ဘယ်လိုမှ လမ်းစရာမရတဲ့ ဦးမဟာ ... စာမတတ်ပေမတတ်နဲ့ မြေပုံပိုင်းကို ဂရုတစိုက်မရှိဘဲ ... ပျောက်ပျက်သွားနိုင်တယ်တဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... လမ်းပြ

www.burmeseclassic.com

ဦးမဲဟာ ... ဘကြီးဦးဒေါ်နထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ... သူက
ဆင်သတ်တဲ့သူတွေကို ပေးထားခဲ့လို့ ... အခုဆို ဦးမဲရဲ့
မြေပုံပိုင်းဟာ ... ဦးထွန်းဝင်းလက်ထဲ ရောက်နေပြီပဲ ...
ဒါပဲပေါ့ကွာ ... ဒါဆို ကိစ္စတွေပြီးသလောက်ဖြစ်သွားပြီပေါ့”
ယင်းအနိုက်မှာပင် ...

ဒေါ်အေးဝို (ခေါ်) ဒေါ်သစ္စာသည် ဦးထွန်းဝင်း၏
အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“မင်းဟာက မလိုရာပုံတီး ... မဆိုင်ရာမှာ ဂလိုင်ခေါက်ဖြစ်
နေပြီ မောင်သော်က ... ဒေါ်လေး ... အပြင်တံခါးဝက
နားထောင်နေတယ် ... အဲဒီလောက်အချိန်တွေ အကုန်ခံပြီး
မင်းရှင်းပြစရာဘာလို့လဲ ... မင်းလုပ်ရမှာက လိုချင်တဲ့မြေပုံ
ပိုင်းတွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ယူသွားရုံပေါ့ ... ပြီး ... အခု
ညတွင်းချင်းပဲ ဒီရန်ကုန်က ထွက်သွားတော့ ... အခု အလ
ကား စကားကြောရှည်ပြီး ... အချိန်ကုန်ခံနေတယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်လေးသစ္စာ ... တစ်လက်စတည်း ...
ဒေါ်လေးသစ္စာပဲ မြေပုံနှစ်ပိုင်းယူလိုက်ပါ ... ကျွန်တော်တို့
သွားကြမယ်လေ ... ဒေါ်လေးသစ္စာပါ တစ်ခါတည်း လိုက်
ခဲ့ပေတော့ ...”

ဒေါ်အေးဝို(ခေါ်)ဒေါ်သစ္စာသည် ဦးထွန်းဝင်းရှိရာ

မြေပုံတင်ပြထားသောစားပွဲဆီသို့မြေပုံပိုင်းယူရန်လျှောက်သွားသည်။
ပြဿနာသည် ကြီးတော့မည်မှန်း အောင်မျိုးနိုင်
အကဲခတ်မိသည်။

အားမနာတန်းပြောရလျှင် ဦးထွန်းဝင်းသည် ‘စိန်ရူး၊
ဥစ္စာရူး’ ဖြစ်နေသည်။

အလားတူပင် ကိုသော်ကသည်လည်း စိန်ရူး ဥစ္စာ
ရူးပင် ဖြစ်နေပါ၏။

အရူးနှစ်ယောက်စလုံးသည် မြေပုံပိုင်းများပေါ်တွင်
သံသမဲမြဲဖြစ်နေကြသည်။

အရူးအမူးဖြစ်နေသော ဦးထွန်းဝင်းသည် သူ၏မြေပုံ
ပိုင်းများအပေါ်တွင် လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ပေးမည်မဟုတ်၊ လွယ်
လွယ်နှင့် ကိုသော်က လက်သို့အရောက်ခံမည် မဟုတ်။

ကောင်းပြီမပေးလိုလျှင်ဦးထွန်းဝင်းဘာလုပ်မည်နည်း။
သူတို့အဖွဲ့တွင် ကိုအောင်မောင်းနှင့် စိန်အောင်မင်း
နှစ်ဦးက ပစ္စုတိတစ်လက်စီကိုင်ထားချိန်ထားသည်။ ဖိုးစိန်လက်
တွင် မောင်မြန်စားကိုင်ထားသည်။

ကိုသော်က လက်တွင်လည်း ငါးလုံးဖြူးသေနတ်
လေး ကိုင်ထားသည်။

ရန်သူတွင် လက်နက်ကိုယ်စီဖြစ်နေသည်။ စိန်ရေ

ဟာကို ကိုသော်ကအပိုင်လည်း စီးထားပေပြီ။

ယခုလက်ရှိအခြေအနေမှာ ဦးထွန်းဝင်း၌လည်း
သေနတ်မရှိ။

အောင်မျိုးနိုင်တွင်လည်း သေနတ်မရှိ။ အိပ်ခန်းထဲ
စာရေးစားပွဲအထက်နံရံတွင် ဦးထွန်းဝင်း၏ အမ်လိုက်ရိုင်ဖယ်၊ ပွိုင့်
တူးတူး ရိုင်ဖယ်ကာဘိုင်သေနတ်များရှိသော်လည်း နံရံတွင် ကပ်
ချိတ်ထားသည့် အခြေအနေရှိနေသည်။

ထို့ပြင် သေနတ်တွေထဲတွင် ကျည်ဆန်အဆင်သင့်
ထည့်ချင်မှ ထည့်ထားမည်။ ကျည်ဆန်များအသင့်ထည့်ထားဦးတော့
ဦးထွန်းဝင်းသည် ခြေတစ်ဖက်မသန်သူမို့ သွက်လက်စွာထပြီး
သေနတ်တွေဖြုတ်ယူနိုင်စွမ်းမရှိ။

အောင်မျိုးနိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း နံရံချိတ် သေနတ်
များဆီ လက်မလှမ်းရဲ။

လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် ကိုသော်ကတို့က ခိုင်း၍
ပစ်မှာသေချာသည်။

အောင်မျိုးနိုင် ဖျက်ခနဲစဉ်းစားလိုက်သည်။ မိမိနှင့်
အနီးဆုံးမှာ ဦးထွန်းဝင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ခေါင်းအုံးဖြစ်သည်။

သူဌေးအိပ်ရာမှ ခေါင်းအုံးမို့ လဲများစစ်ထည့်ထား
မည်။ သို့မဟုတ် SONGE ခေါ် ပင်လယ်ရေမြှုပ်ပင် ထည့်ချင်ထည့်

ထားမည်မှာ သေချာသည်။

အောင်မျိုးနိုင် သေနတ်အကြောင်း သေချာလေ့
လာရုံမက လေ့ကျင့်ထားခဲ့ဖူးသည်။

သေနတ်၏ ပစ်၍ထွက်သွားသော ကျည်ဖူးသည်
မာကျောသော သစ်ကိုင်းများကို တိခန့်ပြတ်ကျအောင် ဖောက်
ထွင်းနိုင်စေကာမူ ငှက်ပျောပင် ပျော့အိပြီး အတွင်းပိုင်းငှက်ပျော
အမျှင်များရှိသည် ပင်စည်ကျလျှင် ပစ်လိုက်သောကျည်ဖူးသည်
ထုတ်ချင်းခတ်ထွက်မသွားနိုင်ဘဲ ငှက်ပျောပင်စည်ထဲတွင် ဝပ်နေ
တတ်သည်။ အဓိကဆိုလိုသည်မှာ သေနတ်ကျည်ဆန်သည် မာ
ကျောသော သစ်သားကို ဖောက်ထွင်းနိုင်စေကာမူ ပျော့အိသော
အရာကျလျှင် မဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်သစ္စာသည် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားပြီး
ဦးထွန်းဝင်း၏ ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်မှ မြေပုံပိုင်းများကို လှမ်းယူလိုက်
သည်နှင့် ဦးထွန်းဝင်းသည် မြေပုံပိုင်းကို လက်တစ်ဖက် လက်ဝါးဖြင့်
မိထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ၏ဘေးတွင် ထောင်ထားသော
ဒုတ်ကောက်ကိုကိုင်ကာ လေတွင်လွှဲပြီး ဒေါ်အေးပိုခေါ် ဒေါ်သစ္စာ
အား ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အမလေး ... သေပါပြီ”

“ဖန်း ... ဖန်း”

ဦးထွန်းဝင်းသည် ခြေတစ်ဖက်မရှိသော်လည်း ကာယဗလနှင့် ခွန်အားကောင်းသူမို့ သူ့ရိုက်လိုက်သော ဒုတိယ ကောက်ချက်သည် တစ်ချက်တည်းဖြင့် ဒေါ်သစ္စာ အမလေးတပြီး ပုံလဲကျသွားသည်။

သူ၏ အဒေါ်အရိုက်ခံရသည်နှင့် ကိုသော်ကသည် သူငါးလုံးပြူးသေနတ်လေးဖြင့် ဦးထွန်းဝင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်သော အသံထွက်လာသည်။

“အို ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

ကိုသော်က ပစ်လိုက်သော နှစ်ချက်စလုံးသည် ဦးထွန်းဝင်း၏ ပခုံးနှင့်လက်မောင်းကိုထိပြီး သွေးများထွက်လာသည်မို့ ရွှေစင်က သူမ၏ ဖေဖေထံအော်၍ ပြေးသွားသည်။

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။

ဤအခွင့်ကောင်း ရုတ်ရုတ်သံသံ အဖြစ်မှာပင် အောင်မျိုးနိုင် အသွက်လက်ဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။

ဦးထွန်းဝင်းအိပ်ရာပေါ်ရှိ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ယူ၍ သူ၏ရင်ဘတ်တွင် ကပ်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုးပင် ကိုသော်ကအား ပြေးကပ် ပူးကပ်လိုက်သည်။

“ဖန်း ... ဖန်း”

ကိုသော်ကလည်း အောင်မျိုးနိုင် သူ့အား ပြေးကပ်

ခုန်အုပ်သည်နှင့် သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်လေးနှင့် အောင်မျိုးနိုင်တို့ နှစ်ချက်ဆင့်ပင် ပစ်တော့သည်။

သို့သော် ဒဿမ နှစ်ငါးသာရှိသော သေနတ်လေးမှ ကျည်ဆန်သည် အောင်မျိုးနိုင်၏ ရင်ဘတ်တွင်ကပ်ထားသော SPONGE သားခေါင်းအုံးထဲမှပင် ဝပ်ဒနပြီး အောင်မျိုးနိုင်ရင်ဘတ်ကို မထိပေ။

အောင်မျိုးနိုင်က ဇွတ်ပင် ကိုသော်ကကို ပူးကပ်ထားသည်။

“ဖန်း ...”

ကိုသော်က နောက်တစ်ချက်ပစ်ပြန်သည်။ ခေါင်းအုံးထဲသို့ပင် ကျည်ဆန်ရောက်သွားပြန်သည်။

ငါးလုံးပြူးသေနတ်မ ငါးချက်ပစ်ပြီးပြီမို့ သေနတ်လေးထဲတွင် ကျည်ဆန်မရှိတော့ပြီမုန်း အောင်မျိုးနိုင် သတိထားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းအုံးကို စိန်အောင်မင်းရှိရာသို့ လွှဲ၍ ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ စိန်အောင်မင်းမှာ ရုတ်တရက်အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေစဉ် မိမိထံသို့ ခေါင်းအုံးပစ်ဝင်လာသည်ကို ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းရခြင်းဖြင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားပျက်သွားသည်။

အောင်မျိုးနိုင်သည် ကိုသော်ကကိုသာ အမိဖမ်းချုပ်
ထိုးကြိတ်သည်။

ဤနေရာတွင် အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ကိုယ်
ပိုင်ကာယဗလခွန်အားက စကားပြောလာသည်။

ယောကျ်ားချင်းအတူတူ အသက်အရွယ်ခြင်း မတိမ်း
မယိမ်းရှိစေကာမူ ကိုသော်ကသည် အောင်မျိုးနိုင်ထက် ဗလသေး
သည်။ အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်မှု နည်းသည်။

အောင်မျိုးနိုင်က အတင်းပူးကပ်မိသည်နှင့် လက်သီး
နှင့်တခွပ်ခွပ်ထိုးနှက်ကာ ကိုသော်ကအား ရစ်သိုင်းပြီး နောက်ပြန်
လှည့်ကာ ရှေ့မှ ဒိုင်းသဖွယ် ကာထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပစ်ရဲရင် ပစ် ... ခင်ဗျားတို့ပစ်တဲ့ကျည်ဆန်
ခင်ဗျားတို့ဆရာကို ထိမှာပဲ ... ”

တင်မောင်မောင်ရော၊ ကျော်သန်းရော အပစ်ရခက်
နေသည်။

ပထမ အောင်မျိုးနိုင်နှင့် ကိုသော်က ပူးသတ်စဉ်က
လည်း သူတို့ဆရာကိုသော်ကကို ထိမည်စိုး၍ မပစ်ရ။

ယခု သူတို့ဆရာအား အောင်မျိုးနိုင်က ဒိုင်းသဖွယ်
ကာထားသောကြောင့် ပို၍ပင် မပစ်ရဲဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... တင်မောင်မောင်နဲ့ ကျော်သန်း ... နောက်

ဘက်က ဝိုက်ပြီး ဒီကောင်နောက်ကျောကိုပစ်လေ ... မင်း
တို့မှာ အဲဒီလောက်တောင် ဉာဏ်မရှိကြဘူးလား ... ”

ကိုသော်ကပြောလေမှ စိန်အောင်မင်းအမည်ခံ
ကျော်သန်းသည် တင်မောင်မောင်အား ရှေ့မှချိန်ထားစေပြီး သူက
အောင်မျိုးနိုင်၏ နောက်ဘက်အရောက်သွားကာ ရောက်သည်
နှင့် လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် ပစ်ရန် လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“ဒိုင်း ... ”

“အား ... အား ... ”

ပစ္စတိုသေနတ်နှင့် တကယ်ပစ်သည်။ ပစ္စတိုသေ
နတ်သံလည်း ဒိုင်းခနဲ ထွက်လာသည်။

သို့သော် ... ထူးလေစွ။

အောင်မျိုးနိုင်တွင် ဘယ်လိုမှ နာကျင်ခြင်းမခံစားရ။

အားခနဲအော်လိုက်သည်မှာ စိန်အောင်မင်း ကျော်
သန်းပင်ဖြစ်နေပေတော့သည်။ သူ၏လက်ထဲမှ ပစ္စတိုလည်း ပြုတ်
ကျလွင့်စဉ်သွားပြီး သူ၏သေနတ်ကိုင်လက်မှ သွေးတွေထွက်လာ
သည်နှင့်အမျှ ဒိုင်းခနဲ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

အောင်မောင်းခေါ် တင်မောင်မောင်က အောင်မျိုး
နိုင်အား နောက်ကျောမှပစ်တော့မည့် ကျော်သန်း၏သေနတ်ကိုင်
ထက်ကို ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကျော်သန်းလက်မှ ပြုတ်ကျသွားသော ပစ္စုတိုကို တင်မောင်မောင်က ကောက်ယူပြီး အောင်မျိုးနောင်အား လက်ကမ်းပေးလိုက်ပေသည်။

“ရော ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် အဲဒီလူဆိုးကိုသော်ကံကို လွှတ်ပေးပြီး သူ့ကို ခင်ဗျားက ပစ္စုတိုနဲ့သာ ချိန်ထားပေးတော့ရီးတီးယားတားလုပ်ရင် တကယ်ပစ်ဗျာ ... အသေတော့မပစ်နဲ့ ... ကိုသော်ကလက်ထဲက သေနတ်လေးမှာ ကျည်ဆန်လည်း မရှိတော့ဘူး ... စိတ်ချလက်ချသာ သူတို့လို ချိန်ထား ... ကျွန်တော် သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေက ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ် ... ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားက ဘာလဲဗျ ... ကိုအောင်မောင်း ... ကိုတင်မောင်မောင် ... ”

“ကျွန်တော့်နာမည်အမှန်အကန်ဟာ အောင်မောင်းပဲ ... ကိုအောင်မျိုးနိုင် တင်မောင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ဦးထွန်းဝင်းစက်ထဲမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာဝင်လုပ်ကာမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တင်မောင်မောင်ဆိုတဲ့နာမည်ပြောင်းထားတာ ... ”

အောင်မောင်းခေါ် တင်မောင်မောင်သည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ခြေဆက်မလှမ်းသေးဘဲ သူ့အကြောင်းများကို ဆက်ပြောနေသေးသည်။

အခြေအနေကလည်း ... ကိုသော်က၊ ဖိုးစိန်နှင့် ဒေါ်သစ္စာတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့သော အခြေအနေဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျော်သန်းလက်တွင် သေနတ်မှန်ထားသည်။

ဒေါ်သစ္စာသည် ဦးထွန်းဝင်း တုတ်ကောက်ချက်ကြောင့် မထနိုင်သေး။

ကိုသော်ကမှာလည်း အောင်မျိုးနိုင်၏လက်သီးချက်ဈားကြောင့် နာနေပေပြီ။ သူ့လက်ထဲမှ ငါးလုံးပြူး ဒသမနှစ်ငါးသေနတ်လေးကလည်း ကျောက်ခဲတစ်လုံးလောက်ပင် အသုံးမဝင်ပါလေတော့။

အောင်မောင်းခေါ် တင်မောင်မောင်က ဆက်ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဒုလုံခြံရေးမှူးအဆင့်ရှိတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါ ... ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကို ကိုယ်ဝန်ကြီး နေ့စေ့လစေ့နဲ့ မြို့မှာလာပြတဲ့ ဦးအောင်မောင်းဇာတ်ကို သွားကြည့်ရင်း ပွဲခင်းထဲမှာပဲ ဗိုက်နာပြီး အိမ်ကိုပြန်ခေါ်လာပြီး အဲဒီညမှာပဲ ကျုပ်ကိုမွေးတယ်လေ ... ကျုပ်အမေက ဦးအောင်မောင်းဇာတ်ပွဲကို သိပ်နှစ်သက်တာကို အကြောင်းပြုပြီး မွေးလာတဲ့ကျုပ်ကို

အောင်မောင်းလို့ နာမည်ပေးထားတာတဲ့ဗျာ ... ”

“အဲဒါတွေထားပါတော့ ကိုအောင်မောင်း ... အခု ကိုအောင်မောင်းက ဘာလို့ စိန်ဂေဟာ ဦးထွန်းဝင်းပိုင်တဲ့ ဆီစက်မှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာ လာဖြစ်နေတာလဲဗျာ ... ”

“တာဝန်အရပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်တို့အင်းစိန်စီအိုင်ဒီအဖွဲ့ကို မောင်မဲဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လူတစ်ယောက်ပစ်စာပေးခဲ့တာ ... အရင်နှစ်ကတည်းကပဲ ...

မောင်မဲရဲ့ပစ်စာအတိုင်း ကျုပ်တို့စီအိုင်ဒီအဖွဲ့ကလည်း ဦးထွန်းဝင်း ခဏခဏစိန်တွေ ထုတ်ရောင်းခဲ့တာ သတင်းရထားတာကြာပြီ ... စီအိုင်ဒီရဲ့ထင်မြင်ချက်က ဦးထွန်းဝင်းဟာ လျှို့ဝှက်စွာနဲ့ နိုင်ငံခြားစိန်တွေကို ခိုးသွင်းတာလို့ ထင်မြင်ထားတယ် ...

အဲဒါ သေချာအောင် ကျွန်တော့်ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းဖို့ အထက်ကတာဝန်ပေးလိုက်တာကြောင့် ကျွန်တော် ဦးထွန်းဝင်းဆီစက်ထဲမှာ အလုပ်ဝင် လုပ်ခဲ့တယ် ကိုအောင်မျိုးနိုင် ...

အဲဒီနောက် မန်နေဂျာ ကိုသော်ကက ကျော်သန်းနဲ့ မောင်ငွေကို စည်းရုံးရင်း ... ကျွန်တော့်ကိုပါ စည်းရုံးလိုက်တော့ ပိုပြီးအံဝင်ဝင်ကျဟန်ကျသွားတာပေါ့ဗျာ ... အခုတော့တိုင်း

ပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အင်မတန် အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ စိန်တွင်းကြီးကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီပေါ့ဗျာ ... ဒီစိန်တွင်းဟာ နိုင်ငံပိုင်သာဖြစ်သင့်တာပဲဟာ ... အခု ကျုပ် ဒီနယ်မြေက ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမယ် ... မြေပုံပိုင်းတွေအားလုံးရဲအဖွဲ့လက်ကို အပ်မယ် ... ရဲအဖွဲ့က ထပ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာဌာနကို အပ်စေပေါ့ဗျာ ... အဲဒါဟာပဲ အမှန်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးမဟုတ်ဘူးလား ကိုအောင်မျိုးနိုင် ... ”

“အင်မတိ အင်မတန် အမှန်ကန်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးပါပဲ ကိုအောင်မောင်း ... ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကိုအောင်မောင်းက တယ်လီဖုန်းနံပါတ် သွားပေးတော့သည်။

ကိုအောင်မောင်း၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း နိုသော်ကတို့အား ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ချိန်ထားရင်း အောင်မျိုးနိုင်သည် အား ကျေနပ်နေပါ၏။

ကိုအောင်မောင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ငယ်ရွယ်နုဖျိုသေးသည်နှင့်အမျှ လှုပ်ရှားပုံက အလွန်သွက်ပေသည်။

တိုင်းပြည်၏တာဝန်ကိုလည်း ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ သစ္စာရှိရှိ ခန့်ခွဲဆောင်သွားကြောင်း သူ၏လုပ်ရပ်က သက်သေခံနေပေသည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို ...”

“ဟုတ်ပါ၊ ရွှေစင် ...”

“ဖေဖေမှာ နှစ်ချက်တောင် ထိထားတယ် ... ဆေးရုံကို မြန်မြန်ပို့မှ ဖြစ်မယ် အစ်ကို ... သွေးတွေလည်း ထွက်နေတယ် ...”

“ရတယ် သမီး ... ဖေဖေကို နှစ်ချက်ထိပေမဲ့ တစ်ချက်မှ သေလောက်တဲ့နေရာကို မထိပါဘူး သမီးရဲ့ ... ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... စိတ်ချ မောင်အောင်မျိုးနိုင်နဲ့ မောင်အောင်မောင်းနဲ့ ရဲစခန်းက ရဲတွေလာတဲ့အထိ သော်ကတို့ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ထိန်းထားရဦးမယ် မဟုတ်လား ...”

အောင်နေမျိုးသည် ပစ္စတိုကိုင်ရင်း ကိုသော်ကတို့အား ထိန်းထားရင်းကပင် ရွှေစင်နှင့် ဦးထွန်းဝင်းတို့သားအဖရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

ပြီး ဦးထွန်းဝင်းအား ထိထားသော သေနတ်ဒဏ်ရာကို သေချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။

“ဘာမှမပူနဲ့ ရွှေစင် ... ဦးကိုထိတာ အပေါ်ယံကြောပါ ... အရိုးကို မထိပါဘူး ... သေနတ်လေးကိုက အသေးစားလေးပဲ ... စိတ်ချ ဘာမှ ဦးမဖြစ်စေရဘူး ရွှေစင် ...”

ဦးထွန်းဝင်းက ညည်းညည်းတွားတွားပင် ပြော

လိုက်လည်။

“အင်း ... လောဘ ... လောဘ ... ဒီလောဘဟာ ဘယ်သူ့ကိုများ ကောင်းကျိုးပေးလို့လဲ သမီးရယ် ... ဖေဖေ တကယ်နောင်တရပါပြီ သမီး ...”

တကယ်ပင် ဦးထွန်းဝင်း နောင်တတရားရသွားပါလေ၏။

ဖခင် ဦးထွန်းဝင်း မာန်တွေအားလုံး လျော့ချလိုက်သောကြောင့် ရွှေစင်ဝင်းဝင်းမှာ ပျော်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

ယခင်က မာန်ကြီးလွန်းသော ဖခင်အား ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလိုမရသောကြောင့် ရွှေစင် စိတ်ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် ...

သူ့မဘဝတွင် အချစ်ဆုံးနှစ်ဦးဖြစ်သော ဖခင်ဦးထွန်းဝင်းနှင့် အစ်ကိုအောင်မျိုးနိုင်တို့ တဝင်းပူတောင်သို့ ပြန်လည်သွား

ဦးမည့်အရေးမှာ ရွှေစင်ရင်အလေးဆုံးဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေသည် ခြေတစ်ဖက်မသန်သူဖြစ်သည်။

အစ်ကိုအောင်မျိုးနိုင်ကလည်း ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲသူဖြစ်နေသည်။

သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေကြားတွင် အန္တရာယ်များလှရုံမက ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ပြီး တိတ်တခိုးလုပ်ရသော လုပ်ငန်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

အစ်ကိုပြောမှ ရွှေစင်ပို၍ သဘောပေါက်ရသည်။ နိုင်ငံတော်မှ ထွက်ရှိသမျှသော သယံဇာတပစ္စည်းမှန်သမျှသည် နိုင်ငံတော်ပိုင်သာဖြစ်သည်။

အချို့လုပ်ငန်းများတွင် အာဏာပိုင်များကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘဲ ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းရှင်ကို ပါမစ်ခွင့်ပြုချက်ပေး လုပ်ခွင့်ပေးသည်များရှိသည်။

ဖေဖေလုပ်ပုံက အဲဒီလို ပါမစ်နှင့်လုပ်သည်မျိုးလည်း မဟုတ်၊ တိတ်တခိုးသွားလုပ်ခြင်းမျိုးမို့ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းနေသည်ဟု အစ်ကိုအောင်မျိုးနိုင်က ရွှေစင်ကို ပြောပြ၊ ရှင်းပြသည်။

ဒါကြောင့် မသွားစေချင်။

ပထမတစ်ကြိမ်ရဲခွဲသည်တို့မှာ အမှတ်မထင်မတော်တဆတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကောက်ရသည့်သဘောသက်ဝင်နေ၍

အပန်းမကြီး။

ယခုလို လားတွေ၊ ဆင်တွေနှင့် တမင်သွားရောက် ယူငင်သည်ကတော့ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းကို တိတ်တိတ်ခိုးယူခြင်း သက် ရောက်နေသောကြောင့် ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသည်။

ဆေးရုံတွင် ဦးထွန်းဝင်း၏ဒဏ်ရာနှစ်ချက်အား ခွဲ စိတ်ပြီး ကျည်ဖူးထုတ်ယူရသည်။ သို့သော် ရရှိသော ဒဏ်ရာမှ မိုင်း နှာအော်ပရေးရှင်း ခွဲစိတ်မှုအသေးစားသာဖြစ်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းပင် အောင်မြင်စွာခွဲစိတ်ပြီးမြောက် သွားပါသည်။

ကိုသော်က၊ ကိုကျော်သန်း၊ မောင်ငွေနှင့်ဒေါ်အေးပို့ ခေါ် ဒေါ်သစ္စာတို့ကိုမူ ကိုအောင်မောင်းက သက်ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့သို့ လွှဲအပ်ပြီး ရုံးတင်ကာ တရားစွဲစေသည်။

ကိုကျော်သန်းလက်တွင် ကိုအောင်မောင်းပစ်၍ ထိ သွားသော သေနတ်ဒဏ်ရာကိုလည်း အချုပ်ဖြင့် ဆေးရုံမှာပင် ကု သစေသည်။

သူတို့အားလုံး အသီးသီးထိုက်တန်သော ထောင် ဒဏ်ကျခံရမည်ထင်ပါ၏။

ကိုအောင်မောင်းနှင့် စုံထောက်အဖွဲ့သည် ဦးထွန်း ဝင်းထံမှ မြေပုံနှစ်ပိုင်း၊ ကိုသော်ကထံမှ မြေပုံတစ်ပိုင်း၊ ဦးကျော်

သောင်းနှင့် အောင်စိတ်မှ တစ်ပိုင်း စုစုပေါင်း မြေပုံလေးပိုင်းကို သိမ်းယူလိုက်သည်။

ကိုအောင်မောင်း၏ပြောပြချက်အရ ထိုမြေပုံလေး ပိုင်းကို ပြည်ထဲရေးဌာနမှတစ်ဆင့် ဗဟိုကုန်သွယ်ရေးသို့ လွှဲပြောင်း ပေးသည်။

ဗဟိုကုန်သွယ်ရေးမှ ကော်ပိုရေးရှင်း (၁၇)သို့ ထပ် ဆင့်လွှဲပြောင်းပေးပြီး သက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သော အရာရှိဝန် ထမ်းများနှင့် ရဲအဖွဲ့အစောင့်အရှောက်များဖြင့် စိန်တွင်းရှိရာ တဝင်း ပူတောင်သို့ ထွက်သွားကြပြီဟု သိရပေသည်။

သို့သော် စိန်တွင်းကို မတွေ့ရသေးမီ၊ မတူးဖော်ရ သေးမီ လျှို့ဝှက်ထားပြီး အမှန်တကယ်တွေ့ရှိအောင်မြင်မှ သတင်း စာများ၊ ရေဒီယိုများမှတစ်ဆင့် တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာမည့်ဟု လည်း နောက်ဆက်တွဲ ကြားသိရပါ၏။

ငါးရက်မြောက်နေ့မှာပင် ဦးထွန်းဝင်းအား ဆေးရုံ မှ ဆင်းခွင့်ပြုသည်။ မိမိနေအိမ်မှာပင် မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဆရာ နေဖြင့် ဆက်၍ကုသခွင့် ပြုလိုက်သည်။

မာစီးဒီးကာကြီးကို ဦးလေးထူးမောင်းသည်။ မောင်းသူ ဦးလေးထူးနှင့် ယှဉ်တွဲပြီး ဖခင်ဦးထွန်းဝင်းက ထိုင်ကာ ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့သည်။

မာစီးဒီးကားကြီး၏ နောက်ကူရှင်တွင် ရွှေစင်နှင့် အတူ အောင်မျိုးနိုင်ကို ထိုင်စေပါ၏။

ဆေးရုံမှစိန်ဂေဟာသို့ မာစီးဒီးကားကြီး မောင်းလာ သည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် ကောင်းသောခြေတစ်ဖက်ကို ကူရှင်ပေါ် ကွေးတင်ကာ လက်တစ်ဖက်က ကူရှင်နောက်မှီတွင် ချိုင်းမှေးတင်ကာ ဦးလေးထူးဘက်သို့ ကိုယ်တစောင်းလှည့်လိုက် သည်။

နောက်ဘက်သို့ မျက်နှာတစ်ချက်စောင်းလှည့် လိုက်လျှင် သမီးချစ် ရွှေစင်နှင့် သမက်လောင်း အောင်မျိုးနိုင်ကို တွေ့မြင်နိုင်သော အနေအထားဖြစ်ပါ၏။

ဦးထွန်းဝင်းက ကားမောင်းနေသော ဦးလေးထူး ကို ပြောလိုက်သည်။

“နက်ဖြန်ကစပြီး ကိုမောင်ထူးလည်း ဆန်စက်ကို ပြန်သွား ပေတော့ ... အရက်ကို ကြိုက်လို့သောက်တာတော့ သောက်ပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ မလွန်စေနဲ့ပေါ့ ... အလုပ်လုပ်နေ တဲ့အချိန်မှာ မသောက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး စက်ထဲမှာ ခင်ဗျားကိုပဲ ကျုပ်ရဲ့လူယုတော်အနေနဲ့ အားကိုး တယ်ဗျာ ... ”

“စိတ်ချပါ သူဌေး ... ကျွန်တော် အရက်ကို သောက်တော့ သောက်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သောက်တာထက် ပိုပြီး မောင်သော်ကက ပုံကြီးချဲ့ပြီး သူဌေးကို ကုန်းတိုက် တာက များများဖြစ်သွားလို့ ... ကျွန်တော့်ကို သူဌေးက အထင်မှားတာပါ ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရွှေစင်ငယ်ငယ် လေးကတည်းက သူဌေးနဲ့ ရွှေစင်ကို ခင်မင်တဲ့သံလောစဉ် အပြည့်ရှိပြီးသားပါ သူဌေး ... ”

“သူဌေး ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျုပ်ကို သူဌေးလို့မခေါ်နဲ့တော့ ကိုမောင်ထူး ... ဟိုစဉ်က ကိုမောင် ထူးတို့ အလုပ်သမားတွေကရော ... ဒီပြင်တခြားလူတွေက ရော ကျုပ်ကို ‘သူဌေး’လို့ခေါ်လိုက်ရင် အင်မတန် နားဝင်ချို ခဲ့တယ် ... ဒါကြောင့် သူဌေးမှ တကယ်သူဌေး ... ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျုပ်ကို ‘သူဌေး’လို့ ခေါ်ရတဲ့ ကမ္ဘာသူဌေးစာရင်းဝင်ဖြစ်အောင် ‘စိန်ရူး ... ဥစ္စာရူး’ ရူးခဲ့ တယ်လေဗျာ ... အဲဒီလို ရူးခဲ့တာကြောင့် သော်ကပစ်ခဲ့ တဲ့ သေနတ်ဒဏ်ရာနှစ်ချက်ရခဲ့တယ် ... ခြေထောက်တစ် ဖက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ် ... အင်း ... ကံကောင်းလို့ ... အသက် မသေတာပေါ့ဗျာ ... ”

“အဲဒါတွေအတွက် ကျွန်တော် တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့

ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို ကောင်က လူရာဝင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တာတွေ အရာမထင်ခဲ့ဘူးပေါ့လေ ... ”

“စိတ်ချ ... ခင်ဗျား စိတ်စေတနာတွေ အရာထင်လာစေရမယ် ... ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး သံဝေဂရသွားပြီ ... လောကကြီးမှာ လူ့အသက်ထက် ဘယ်လိုစိန်တွေ ရွှေတွေ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေက ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိမှာတဲ့လဲဗျာ ... ဒီစိန်တွေ ရွှေတွေ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ သေသွားရင် ... ကိုယ်နဲ့အတူ ကိုယ့်နောက်ပါသွားမဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေမှ မဟုတ်တာ ... မွေးလာတုန်းကလည်း တုံးလုံး ... သေသွားတော့ တုံးလုံးပဲ သွားရတာပဲ မဟုတ်လား ... ”

“သိပ်ကို ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး ... ”

“လာပြန်ပြီလား ဒီသူဌေးဆိုတာကြီး ... ကျုပ်နားခါးသွားပြီ ... ”

“နို့ ... ကျွန်တော်က သူဌေးကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ... တစ်သက်လုံး သူဌေးလို့ ခေါ်လာတာ နှုတ်ကျိုးနေပြီပဲ သူဌေး ... ”

“မကျိုးနဲ့ဗျာ ... လူဆိုတာ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏပဲ ... ခုချိန်ကစပြီး ကျုပ်ကို အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်ချင်ခေါ် ... ဒါမှမဟုတ်

လည်း ကျုပ်နာမည်အရင်း ဦးထွန်းဝင်းလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ပေတော့ ... ကြားလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး ... အဲ ... အဲ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ဖေဖေဦးထွန်းဝင်းနှင့် ဦးလေးထူးတို့ပြောသမျှ ပါးချိုင့်လေးခွက်အောင် ရယ်မောနေပေသည်။

ဖေဖေစိတ်ပြောင်းသွားသည်ကိုလည်း သိပ်ကျေနပ်နေသည်။ ချစ်စွာသော အစ်ကိုနှင့် မိမိကို ယှဉ်တွဲထိုင်ခွင့်ပေးသည်ကြောင့်လည်း ဖေဖေကို ပို၍ပို၍ ကျေနပ်နေသည်။

ဒီကြားထဲ ဦးလေးထူး၏ အတီး အအ၊ ယောင်တီယောင်တောင်ဖြင့် ဖေဖေကို အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ကြည့်ပြီး၊ နားထောင်ပြီး ရယ်ချင်လာသောကြောင့် ရယ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

တကယ်လည်း ဦးလေးထူးကြီးက ရယ်စရာကောင်းနေသည်မှာ အမှန်။

ထို့ထက်မှာမူ ရွှေစင်၏ရင်ထဲတွင် ဖေဖေ၏လောဘဇောတက်နေသော မာန်တွေ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက် ကျဆင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောင်တတရားနှင့် သံဝေဂတွေ ရလာသည်ကို စိတ်ဖြစ်ရလွန်းနေပါ၏။

ရွှေစင်ဝင်းဝင်း ရယ်ပြီဆိုလျှင် အလိုလို လိုက်ရယ်

တတ်သော အောင်မျိုးနိုင်၊ ရွှေစင်ဝင်းဝင်းလေး ငိုပြီဆိုလည်း အလိုလို လိုက်၍ ငိုချင်တတ်သော အောင်မျိုးနိုင်သည် ဘာမသိ၊ ညာမသိ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရွှေစင်ရယ်သလို လိုက်ရယ်နေပေသည်။

ဦးလေးထူးကြီးကလည်း မြင်းဟီသော အသံဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ”

ရယ်မောခြင်းနှင့် သမ်းဝေခြင်းသည် အလိုလို အနီးရှိလူတွေအား ဓာတ်ကူးစေသော သဘာဝရှိတတ်သည့်အတိုင်း။

“ရွှေစင်ရယ်သောကြောင့် အောင်မျိုးနိုင်ရယ်သည်၊ သူတို့ လူငယ်နှစ်ယောက်ရယ်ခြင်းကြောင့် ဦးလေးထူးကြီး အလိုလို ရယ်သည်။

ဦးလေးထူး ရယ်လေသောကြောင့် အနီးကပ်ရှိ ဦးထွန်းဝင်းလည်း လိုက်၍ ရယ်ပါလေတော့သည်။

အရယ်အမောလေးများ အဆုံးသတ်သည်နှင့် ... ဦးထွန်းဝင်းသည် ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်းကာ နောက်ကူရှင်တွင် ထောင့်ကပ်ထိုင်နေသော သမီးရွှေစင်ဝင်းဝင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အေး ... တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သမီးကို ဖေဖေပြောချင်တာလေးတွေ ရှိလာပြီ သမီး ... ”

“ပြောပါ ဖေဖေ ... ”

“အင်း ... ပြောရရင် ဖေဖေမှာ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ တော်တော်များခဲ့တယ် ... ငယ်စဉ်ဘဝက အမဲလိုက်တယ် ... ဝါသနာအရ သူများအသက်တွေကို တော်တော်များများ သတ်ခဲ့မိတယ် ... အဲဒီနောက်မှာလည်း စိန်ရူး ဥစ္စာရှူးဘဝနဲ့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လောဘ ... ဒေါသ ... မောဟတရားတွေ ဖုံးလွှမ်းခဲ့တယ် ... ”

“အဲဒါတွေ ပြီးပြီးသားတွေပဲ ဖေဖေ ... ”

“အေး ... ပြီးပြီးသားတွေက အကုသိုလ်နဲ့ ဒုစရိုက်မကောင်းမှုတွေချည်းပဲ ... အခုဆို ဖေဖေအသက်တော်တော်လေး ရသွားပြီ ... ခြေထောက်တစ်ဖက်လည်း မကောင်းတော့ဘူး ... အခုဆို ပခုံးနဲ့ လက်မောင်းမှာလည်း သေနတ်မှန်ထားခဲ့တာ ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့တာ မဟုတ်လား ... ”

ရွှေစင်ရော၊ အောင်မျိုးနိုင်ရော ဖော်လိုမလိုက်တတ်သောကြောင့် ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ သီလမပါရင် သေခါမှ သိတဲ့ ... ဖေဖေမိဘမဲ့ကျောင်းတွေ ... ဆွမ်းကွမ်း သင်္ကန်းနဲ့ သီတင်းသုံးစရာ နေရာရှားပါးဆင်းရဲတဲ့ သံဃာတော်တွေနဲ့ ဇီဝိတဒါနဌာနတွေကို လှူချင်တယ် ... ”

“လှူပါ ဖေဖေ ... အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်တွေပဲ ဖေဖေကြိုက်သလို လှူပါ ... သမီးနဲ့ အစ်ကိုက ဖေဖေ နောက်က လိုက်ကူညီဖို့ အသင့်ပါ ဖေဖေ ...”

“အဲဒါက အလှူဒါန ကိစ္စ သမီး ... အဲ သီလအတွက်က လို သေးတယ် ... သီလဆိုတာ ကိုယ်ကျင့်ကြံနိုင်သမျှ နောင် ထိုထိုသော ဘဝတွေမှာ ကောင်းဖို့ပဲမဟုတ်လား ... ဒါ ကြောင့် ဖေဖေ အနာသက်သာတာနဲ့ စစ်ကိုင်းချောင်ကို သွားမယ် ... ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ... အချိန်ကာလ ကန့် သတ်ချက်မရှိ ဖေဖေ အားထုတ်ချင်တယ် သမီး ...”

“အာ ... ဒါကတော့ အိမ်က ဘုရားခန်းကြီးဟာ အကျယ် ကြီးပါ ဖေဖေ ... အပေါ်ထပ်မှာ တိတ်လည်း တိတ်ဆိတ် နေတာပဲဟာ ... အိမ်မှာပဲ သီလတရားအားထုတ်ပါ ဖေဖေ”

“ဟဲ့ ... သူတော်ကောင်းအလုပ်ဆိုတော့ သူတော်စင် သူ တော်မြတ်တွေရဲ့အနီးမှာနေပြီး သူတော်စင်သူတော်မြတ် တွေချပေးတဲ့ နည်းနာနိသရနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှ ပိုပြီး အကျိုးရှိနိုင်မှာပေါ့ သမီး ...”

“အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ် ဦး ...”

“ဘာ ... အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်လဲ ... စစ်ကိုင်းချောင်မှာ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖို့ ရွှေစင်ဘယ်လိုမှ စိတ်မချဘူး

ခြေတစ်ဖက်လည်း မကောင်းဘူး ... ရွှေစင်မျက်စိကွယ်ရာ မှာ ဖေဖေ မနာမကျန်းဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ အစ်ကို ...”

အောင်မျိုးနိုင် ဝင်မပြောသင့်ဟု ယူဆပြီး ဆက် မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဦးထွန်းဝင်းကပဲ ဆက်၍ ပြောပြ သည်။

“မပူနဲ့ သမီး ... ဖေဖေက နောက်တောင်ကျနေသေးတယ် ဖေဖေအရင် စစ်ကိုင်းချောင်မှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့သူ တွေ အများကြီးပါ ... သက်ကြီးရွယ်အို မိန်းမသားတွေ တောင် တရားအားထုတ်နေကြတာပါ ... နောက်ပြီး တရား တကယ်အားထုတ်သူတွေ မနာမကျန်းမဖြစ်ရုံမက ဘူး ... တရားတော်ရဲ့တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဆရာဝန်တွေ သမားတော်တွေ လက်လွှတ်လိုက်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာမျိုး တွေတောင် ... အလိုလိုပျောက်ကင်းသွားကြတယ်လို့ လူ ပြော အင်မတန်များတယ် သမီး ... ဖေဖေ တကယ် စိတ် အားထက်ထက်သန်သန်နဲ့သီလဆောက်တည်မှာပါ။ ဖေဖေ ဘာမှ ကျန်းမာရေးမကောင်းစရာ မရှိပါဘူး ... နောက် ပြီး ဖေဖေ တစ်ခုခုဖြစ်ဦးတော့ ... သမီးနဲ့ မောင်အောင် မျိုးနိုင်ဆီကို ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ သမီးတို့စုံတွဲ

ဖေဖေဆီ လိုက်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား ... မပူနဲ့ ...
မပူနဲ့ ... ဖေဖေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ... ”

ရွှေစင်ဝင်းဝင်းသည် ဖေဖေသိပ်စိတ်အားထက်သန်
နေသည်မို့ ဆက်မပြောသာပေ။ ယခင် ဒုစရိုက်နှင့် အကုသိုလ်တွေ
ဖေဖေလုပ်စဉ်ကပင် ရွှေစင်မနှစ်သက်သော်လည်း ဖခင်၏ဆန္ဒကို
လိုက်လျောခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။

ယခု ဖေဖေစိတ်အားထက်သန်နေသည့် ကောင်းမှု
ကုသိုလ်နှင့် တရားဓမ္မလုပ်ငန်းဖြစ်နေသည်။

ရွှေစင် ဆက်၍ မငြင်းလိုတော့ပေ။ သက်ပြင်းလေး
ချပြီးသာ သူမ၏နောင်ရေးကိစ္စကို ဖွင့်ပြောပေသည်။

“ဖေဖေ စစ်ကိုင်းကို တရားသွားအားထုတ်တာတော့ ဟုတ်
ပါပြီ ... စိန်ဂေဟာကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်
လိုနေခဲ့ရမလဲ ဖေဖေ ... ”

“အဲဒါကိုပဲ ဖေဖေက ပြောချင်နေတာပဲ သမီး ... ”

ဦးထွန်းဝင်းမျက်နှာတွင် ကြင်နာသော မျက်လုံး၊
ဝီတိဖုံးသော နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးတွေဖြင့် တောက်ပရွန်းလက်နေ
သည်။ ယခင်ကလို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေဖုံးနေသော မျက်
နှာလုံးဝမရှိပါလေတော့။

အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်ပင် သမီးရွှေစင်

နှင့် အောင်မျိုးနိုင်တို့ကို ပြောလိုက်သည်။

“သက်တမ်းစေ့နေကြစတမ်းဆိုတောင် ဖေဖေက သမီးရဲ့
ဖေဖေမို့ ... သမီးထက် အင်မတန်စောတဲ့ အချိန်ကာလမှာ
ပဲ သေရမှာပါ ... ဖေဖေကို သမီးက ရာသက်ပန် အားကိုး
လို့ ဘယ်ရပါမလဲ ... သမီး တကယ်တမ်း ရာသက်ပန် အား
ကိုးအားထားပြုရမှာက သမီးရဲ့ခင်ပွန်းကိုပဲ သမီး ... ”

“အို ... ဖေဖေကလည်း ... ”

“မရှက်ပါနဲ့ သမီး ... ဖေဖေ စီစဉ်ချင်တာ ဖေဖေစစ်ကိုင်း
ချောင်မသွားခင် သမီးနဲ့ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို တင့်တင့်
တယ်တယ် ... လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့ချင်တယ် ... မောင်
အောင်မျိုးနိုင်ရဲ့သမီးအပေါ်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာဟာ မသေး
မှန်း ဖေဖေအကဲခတ်မိတယ် ... နောက်ပြီး မောင်အောင်
မျိုးနိုင်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထား ... ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ...
အပြောအဆို အနေအထိုင်နဲ့ ယောက်ျားပီသမှုတွေဟာ ...
သမီးတကယ် အားကိုးအားထားပြုထိုက်တဲ့ ... သမီးနဲ့
အင်မတန် ထိုက်တန်နေတဲ့သူဖြစ်နေတယ် ... ဖေဖေရဲ့
လုပ်ငန်းတွေကို ဖေဖေစစ်ကိုင်းချောင်မသွားခင် ကိုမောင်
ထူးနဲ့အတူ မောင်အောင်မျိုးနိုင်ကို အားလုံးသင်ပေးခဲ့မယ်
သူက အင်မတန် ဦးနှောက်ထက်မြက်သူပဲကွယ် ... လုပ်ငန်း

တွေကို တစ်လအတွင်း ခေါက်မိသွားမှာပါ ... နောက်ပြီး မုဆိုးနိုင်သင်လုပ်ငန်းက သူ့ကို ငြိမ်သင်ရင်း သူဟာလူတော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဦးစီးနိုင်မှာပါ သမီး ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး ... အဲ ... အဲ အစ်ကိုကြီး ... ”

“ဘာ ဟုတ်ပါတယ်လဲ ဦးလေးထူး ... အခု ရွှေစင်က ပညာ ခန်းမှ မပြီးဆုံးသေးတာ ... အခု ပိုင်နယ်ဖြေပြီး ဘွဲ့ရမှ ပြီး သွားမှာ ... ရွှေစင် ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အထိ သင်ချင်သေးတယ်”

အောင်မျိုးနိုင် သူသည် သူကလေး၊ သူ့အပိုင်းပါလာ

ပြီးမို့ ငြိမ်နေရာမှ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်တော့သည်။

“လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်လည်း ဖြစ်တာပဲ ရွှေ စင် ... ဒါမှမဟုတ် ဘွဲ့ယူပြီးမှ လက်ထပ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ် တာပဲ ... ရွှေစင်သဘောပါ ... အစ်ကိုကတော့ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ... ဘယ်ကာလဖြစ်ဖြစ် ရွှေစင်ရဲ့သဘောဆန္ဒ အတိုင်း မျှော်မှန်းနေမှာပါ ... ”

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာက တရားဥပဒေဘောင်ဝင်အောင် နဲ့ ရပ်သိရွာသိဖြစ်ဖို့အတွက်သာပါ ရွှေစင် ... တကယ်တမ်း ကတော့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ထပ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှလုံးသားထဲက ချစ်မြတ်နိုးနေရင် ထာဝစဉ်

နဲ့ ရာသက်ပန်ပါ ရွှေစင်ရယ် ... ”

အောင်မျိုးနိုင်စကားအဆုံးဝယ် ရွှေစင်ထင်းဝင်းသည် ချစ်သော အစ်ကိုအား မျက်နှာလေးထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး ဟွန်း အစ်ကို-ပိုတယ်ဟု ပြောကာ အောင်မျိုးနိုင်၏ နဖူးပြင်ကို သူမ၏ လက်ညှိုးလေးဖြင့် ထိုးလိုက်ပေသည်။

အောင်မျိုးနိုင်က ထိုးလာသော လက်ညှိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ချစ်မျက်ဝန်းစုံကိုယ်စီဖြင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ရှုန်းလှစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဦးထွန်းဝင်းသည် မျက်နှာပူသည် ထင်ပါ။ ရှေ့ကူရှင် တွင် တစောင်ထိုင်ရာမှ တည့်မတ်စွာ ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်ထိုင်လိုက် သည်။

“ကိုမောင်ထူး ... ”

“ဗျာ ... သူဌေး ... အဲ ... အစ်ကိုကြီး ... ”

“လောကကြီးမှာ ဘာမဆို ပိုင်ထိုက်သူသာ ပိုင်သွားရတယ် မဟုတ်လား ... ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်သဘောမပေါက်ပါဘူး သူဌေး ... အဲ ... အစ်ကိုကြီး ... ”

“ကြည့်လေ ... ကျုပ်တွေနဲ့တဲ စိန်တွင်းကြီးဟာ တကယ် ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံတော်အစိုးရကသာ ပိုင်သွားတာပဲ

မဟုတ်လား ... ”

“မှန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး ... ဒါဟာ ပိုင်ရှင်အစစ်က ပိုင်
ထိုက်လို့ ပိုင်သွားတာ ... သိပ်မှန်ပါတယ် ... ”

“ဒါဆို ကားနောက်ကူရှင်မှာလေ ... ကျုပ်သမီးရွှေစင်လေး
ကို ပိုင်ထိုက်သူ ပိုင်သွားတာကိုတော့ ခင်ဗျားသတိပြုမိရဲ့
လား ကိုမောင်ထူး ... ”

“မပြုမိပါဘူးခင်ဗျ ... အဲ ... ပြုမိပါတယ် ခင်ဗျ ... ”

ဦးမောင်ထူး၏ ကယောင်ကတမ်းပြောသည်ကို
အားလုံးရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။

နားကြဖိဦးစို့။

(တက္ကသိုလ်တင်မြင့်)